

Redivizările Fraților reuniți

O încercare de diagnoză

Philip Nunn
Martie 2003
Armenia, Colombia

Traducator: Daniel Simion
Februarie 2012

Sursa: www.philipnunn.com

Language:
Romanian

Era duminică, 14 iulie 1994. După adunarea de dimineață, eu și soția mea ne-am dus de urgență la spitalul local din Pereira (Columbia). Ea era însărcinată în 9 luni cu cel de-al treilea copil, iar contractiile deja începuseră. La sosire, am fost informați că spitalul din localitate era plin, așa că am început să dăm telefoane până am găsit o alternativă. Nașterea era oarecum stresantă, deoarece copilul refuza să se întoarcă. După câteva ore, micul nostru Edward s-a născut cu picioarele înainte! După consultațiile pediatrice de rigoare, mama și copilul au fost trimiși acasă ca să se alăture unui tată ușurat și la două surioare entuziasmate.

Pentru câteva zile, lucrurile au mers bine. Am fost plăcut surprinși de faptul că micutul nostru Edward nu ne trezea în timpul nopții. Poate că baietii dorm mai bine decât fetele, ne-am gândit noi. Era alăptat, așa încât nu am putut determina cu ușurință cât de mult mânca, dar am observat că sugea pentru o scurtă perioadă de timp și apoi adormea epuizat. Satisfăcut și fericit, ne gândeam noi. Eu și soția mea provenim din familii destul de sănătoase, așa încât nu ne-a trecut prin minte ca ceva serios ar putea fi în neregulă cu copilul nostru. Probleme mari de sănătate intervin la alte persoane! Dar, după aproape o săptămână, un număr de mici lucruri au început să ne facă să se simțim inconfortabil: comparativ cu surorile sale, plânsul lui era foarte slab. De fapt, întreaga lui constituție era slabă. Era mic chiar și pentru standardele columbiene. Un număr din cei care ne-au vizitat au remarcat politicos că părea destul de rece. Dar noi îl înveleam frumos cu pătura, încercând să ne negăm noua înșine faptul că el arăta destul de albastru. Picioarele lui erau mai degrabă negricioase. Cu șosețele frumoase bleumarin, însă, arătau mai bine. Gândul că ceva ar fi putut fi în neregulă cu noul nostru copil, era înfricoșător. Fără să vrem, am negat evidențele care apăreau. Doar gândul că ar fi fost posibil ca el să fie bolnav, era extrem de dureros. La insistența mamei mele (ea fiind instruită ca moașă), l-am dus la un medic pediatru. Acum, când scriu aceste rânduri, mă întreb de ce nu am făcut-o mai devreme. În urma consultului, medicul a confirmat că, probabil, avea grave probleme cardiace sau pulmonare. Testele ulterioare au arătat că avea o tulburare cardiacă congenitală (numită "transpunere corectată a arterelor mari și atrezie pulmonară" pentru cei dintre voi care înțelegeți limbajul medical) și că viața lui era în pericol. În două săptămâni, el a fost operat în Anglia.

Ideea este aceasta: uneori, durerea de a confrunța realitatea așa este ea ne obligă să trăim în negare. Inconștient (și, uneori, chiar în mod conștient) vom căuta explicații la probele nefavorabile. Devenim dispuși să acceptăm explicații foarte ciudate și lipsite de probe consistente. De ce? Pentru că ne temem foarte mult de alternativă. Ați observat un comportament ciudat, uneori chiar excentric, în cercul nostru de adunări al Fraților? Având în vedere durerea profundă pe care noi, Frații, ne-am provocat unul celuilalt, ar putea fi posibil să existe ceva serios în neregulă cu înțelegerea noastră asupra Scripturii? Având în vedere creșterea numărului de excomunicări ale unor frați iubiți și bine instruiți, împreună cu adunările lor de origine, ar putea fi posibil că principiile de adunare, așa cum le practicăm noi, să fie cumva gresite? Îmi dau seama că este foarte dureros pentru noi ca măcar să admitem în mintea noastră o posibilitate departată ca acest lucru să fie adevărat. Ar putea fi faptul că noi, Frații, ne-am îndepărtat cumva de proiectul inițial al Domnului cu privire la Adunarea Sa de pe pământ?

O pledoarie personală

Aș vrea să te rog să lași la o parte, pentru o vreme, frica ta firească. Este clar că este o uriașă miză în joc. Ce vom lua în considerare ar putea să-ți dauneze mijloacelor tale de întreținere sau poziției tale între Frați. Ca misionar activ, vreau să știi că eu le risc pe amândouă scriind acest articol. Poate ai fost un instrument în implementarea unor decizii pe care acum începi să le regreti. Poate ai senzația că ai urmărit acest curent pentru o perioadă prea lungă pentru a mai discuta ceva acum. Poate consideri că ești prea bătrân pentru a lua în considerare vreo formă de schimbare. Îți cer cu respect să reconstituim împreună câteva aspecte esențiale. Te pot asigura că inima mea, asemenea altora, are o sinceră dorință de a plăcea Domnului, dincolo de orice altceva. Dacă gresesc, sunt gata să mă corectez. Trebuie să fim pregătiți să ne asumăm incertitudinea și durerea înfruntării realității, așa cum este ea. Citind aceste rânduri, poate vei fi tentat să mă cataloghezi drept deschis, dezbinător, liber, carismatic, idealist sau chiar mai rău. Te rog să lași arma jos și să încerci să nu tragi până nu citești toate aceste rânduri. Dacă Domnul dorește să folosească această lucrare în mod pozitiv, în viața noastră personală și în comuniunea noastră în Adunare (și mă rog pentru aceasta), atunci trebuie să aruncăm privire lucidă, deși poate dureroasă, asupra realității.

O privire de vultur

Prin această broșură, aș vrea, în primul rând, să arăt că adunarile noastre (numite de unii "Frații Reuniți", după o serie de reuniuni fericite ce au urmat unui trecut dureros, marcat de diviziuni) au serios probleme. Deși mândria și firea pământească contribuie și ele la ivirea acestor probleme, cred că problema noastră principală este de natură doctrinară. Apoi, vom privi la aceste probleme, fiecare pe rând. Prima este modul ciudat de a ne raporta la deciziile gresite ale adunării. Apoi vom examina o înțelegere posesivă a Mesei Domnului, care este susținută între noi. În final, ne vom ocupa de tensiunea dată de contradicția între diferitele aspecte de învățătură cu privire la păngărire (întinare) și practica noastră privind părtășia ocazională. Cu acest aspect se termină diagnoza.

În ultimele 3 secțiuni, voi încerca să sugerez o cale constructivă ce ne poate sta înaintea. În primul rând, voi dezvolta ceea ce putem numi **Principiul Spiritual al Recunoașterii**, care cred că este de bază pe calea ce ne stă înaintea. Apoi, vor fi niște comentarii despre amărăciune și paralizie care sunt gravele pericole actuale. În final, propun niște posibile priorități.

Nu am pretenția ca acesta este un cuvânt definitiv în toate aceste chestiuni. Scriu mai degrabă din perspectiva unui "inginer spiritual" decât al unui "om de știință spiritual". Chemarea mea este să evanghelizez, să învăț și să dezvolt lucrarea de formare a unor noi adunări aici, în Columbia. Până acum nu ne-am confruntat cu diviziuni aici, dar presiunile exterioare ar putea cauza o asemenea despărțire. Doctrina noastră de despărțire produce roade triste în acest câmp de misiune, așa cum s-a întâmplat deja în Africa. Ceva trebuie schimbat! Drag cititor, **este acesta cel mai bun lucru pe care îl putem lăsa copiilor noștri, nepoților noștri sau adunarilor noastre?** Trăim și promovăm noi oare planul divin? Va invita cu caldură, pe voi, învățători ai Bibliei, scriitori și gânditori spirituali, să vă implicați. Însă scriu aceste rânduri pentru fiecare frate

si sora, tineri sau bătrâni. Poate vei vrea să discuți unele din aceste aspecte în grupul vostru de studiu biblic, sau cu alți sfinți de încredere. Poate nu esti de acord cu mine (nu-i nicio problema). Poate Domnul te va conduce sa dezvolti mai mult, in viitor, unul din gandurile expuse în acest material. **TREBUIE SA RECAPATAM PROSPETIMEA PRIMILOR FRATI**. Sunt sigur că Domnul ne va lumina mai mult prin Cuvântul Său.

Parabola iepurilor albi

Poate unii dintre cititori ar fi tentati sa pună aceste pagini de-o parte, gândind că n-ar fi în măsură să cuprindă complexitatea învățăturilor Fratilor. Preferi s-o lași pe seama experților. Te-ai decis doar să accepti ce se spune, în timp ce, în sinea ta, te-ai decis să părăsești adunarea când vei simți că s-a mers prea departe. Ei bine, in cazul acesta, urmatoarea parabolă este pentru tine.

Candva, a avut loc o importantă conferință a geneticienilor. Toti cei prezenți petrecuseră ani de experimente în laboratoare, studiind și dezvoltând modele genetice. Intr-o prelegere de 4 ore, celebrul profesor Smith a “demonstrat” audientei specializate concluziile studiilor sale: iepurii pot fi născuți doar de culoare albă. La sfârșit, toți au aplaudat și întrunirea a luat sfârșit. Cu totii fuseseră impresionați și convingși de cercetarile si argumentele eruditului profesor.

Însă, într-o zi, spre bulversarea geneticienilor, un fermier simplu s-a prezentat în fața lor cu un iepure...maro. Initial l-au ignorat. Pur și simplu îl evitau. Apoi a fost sfătuit să nu mai arate cuiva iepurele maro. Un verisor de-al profesorului Smith a propus chiar ca fermierul sa fie dat afara din oras! Totusi, într-o zi, geneticienii l-au chemat de-o parte pe fermier si i-au pus in fata cercetarile profesorului. “Tu trebuie sa vezi”, i-au zis ei, “de ce iepurii nu pot fi decat albi”. Desi fermierul incuvinta aprobator din cap, el a inteles extrem de puțin din motivațiile lor complexe. Singurul lucru de care era absolut convins, era ca are un iepure maro în sacosa lui.

Aceasta este puterea unui contraexemplu. Iti trebuie doar un singur caz pentru a distruge o intreagă teză. Însă, să susții o teza este cu mult mai dificil. Chiar și prezentând 1000 de iepuri albi și tot n-ar demonstra teoria conform căreia “toti iepurii trebuie să fie albi”. In schimb, simpla existență a unui singur iepure maro, demonstrează falsitatea teoriei care spune ca toti iepurii sunt albi. Ei bine, în acest material, vom face referire la 3 “ieपुरi maro”:

1. Dacă avem pretenția că suntem singurii din lume care avem **Masa Domnului**, și găsim altă rețea de adunări care nu doresc să facă parte dintre “noi”, dar au aceleași drepturi cu “noi”, avand si ei pretenția că sunt singurii care au Masa Domnului, atunci.... am găsit un “iepure maro”. Deci nu e adevarată teza conform căreia noi suntem singurii care deținem Masa Domnului.
2. Daca avem pretenția că toate **deciziile adunării** (corecte sau nu) trebuie sa fie acceptate imediat (sau cel puțin până când sunt retractate ori respective adunarea este excomunicată), și găsim două decizii simultane care se află in contradicție, neputand fi

acceptate impreuna imediat, atunci... am gasit un "iepure maro". Nu toate deciziile adunarii pot fi acceptate imediat.

3. Daca spunem că in cazul în care un frate baptist frânge pâinea cu noi inseamna o **legătură care pângărește** adunarile noastre cu practicile nescripturale ținute de bapțiști, dar, apoi, aflăm ca sfinti cu înaltă pregătire ca Darby și Kelly au fost foarte fericiti să primeasca credinciosi bapțiști sinceri, atunci am găsit înca un "iepure maro". Daca avem pretenția ca suntem pe aceeasi cale cu Darby si Kelly, si ei n-au fost pangariți în cazul de mai sus, atunci asta n-ar trebui să ne pângărească nici pe noi.

Dar parabola continuă: Confuzi, geneticienii au organizat o conferinta specială restrânsă si i-au invitat pe profesor și pe fermier. Ultimul se tot foia în scaunul său, simtindu-se stingher. Profesorul, pe de alta parte, a pus pe masă o copie a cercetărilor sale și a argumentelor genetice. Atmosfera era una tensionată. Era miza mare în joc, in special prestigiul Universității, al unor serii de publicatii stiințifice si, nu în ultimul rând, a însuși profesorului Smith. Dar, dintr-o data, privirea profesorului cazu pe iepurele maro care tocmai ieșise din plasa fermierului. Simtea dorința de a omorî iepurele (se știe ca unii oameni de stiinta au eliminat in acest fel dovezi nedorite in trecut!). "Acel iepure n-ar trebui să existe", a exclamat el, "nu poate fi!". A urmat o lunga și grea tăcere. Apoi, plin de frustrare, profesorul îi aruncă copia tezei sale către fermier. "Spune-mi, atunci", l-a întrebat pe fermier, "unde este greseala din cercetările mele?". Săracul fermier, n-avea nici cea mai mică idee.

Este destul de simplu sa arăți cuiva că este gresit. Dacă iepurele maro există, este doar o chestiune de timp până îl vei vedea. Dar nu este chiar ușor să determini ce a fost greșit. Vom încerca să privim la ce anume a evoluat într-o direcție gresită în învățătura noastră. Însă, e mult mai dificil să sugerezi o alternativă serioasă. La sfarsitul acestor pagini, voi propune o posibilă cale de urmat. Asa că, te rog să le citești până la sfârșit. Sper că acest maerial va fi ușor de înțeles, folositor si nu prea complicat. Această problemă ne afectează adânc, și pe tine și pe mine, și avem doua alternative: suntem parte a problemei sau contribuim la soluție. Să sperăm facem parte din ultima categorie.

Cuprins:

1. *Avem o problemă?*
2. *Deciziile adunării*
3. *Trupul lui Hristos și adunările locale*
4. *Masa Domnului*
5. *Pângărirea și părtășia ocazională*
6. *Principiul spiritual al recunoașterii*
7. *Anarhie sau dependență adevărată*
8. *Politici, amărăciune și paralizie*
9. *Concluzii și priorități*

1 . Avem o problemă?

Ani de zile am propovaduit evanghelia harului către pacatosii pierduti din Columbia. Dar înainte de face progrese in acceptarea fericitului mesaj, omul trebuie sa constientizeze propria pacatosenie. Multi oameni de aici vin de pe un teren catolic. Multi vor admite usor ca sunt pacatosi. "Doar toti sunt pacatosi", se replică repede. Se bucură de activitățile lor religioase si viața merge înainte. Ei pot întotdeauna să arată către o altă persoană mai păcătoasă ca ei. In mod trist, ei nu se simt cu adevarat pacatosi, si pana nu o simt, nimic nu se intampla. Până nu ne simțim grozavia păcatului, nu avem nevoie de Hristos. E limpede si evident. Cred că noi, Frații, avem nevoie de o trezire similară!

Ceva e profund gresit

Pana nu constientizam ca ceva este profund gresit, nu vom putea acționa într-un sens bun. Sa luam în considerare urmatoarele aspecte:

- Nu e niciun secret că ramura noastra a miscarii Fratilor este mica si nu crește, deși, din cand în cand, statisticile noastre se ridica putin cu ceva "preluați" pe campul de misiune. Spunem că numerele nu contează, și asta numim noi sa fii credincios. Este adevarat, însă este oare intregul adevar?
- Pe plan mondial, adunarile vechi sunt pe cale de inchidere. Multe din adunările noastre (in special in zona de limba engleza, dar este evident oriunde altundeva) sunt acum reduce la mai putin de 20 de adulti in comuniune, si multi dintre ei sunt bătrâni. Spunem că trăim în vremurile din urmă, si păstrăm întâlnirile așa cum sunt. Domnul va veni în curand, e adevărat. Dar de ce avem atât de multe adunari care au devenit așa de mici si slabe?
- Multe din adunarile din Europa s-au bazat pe copii credinciosilor pentru crestere. Multe familii din aceste adunari sunt inrudite prin căsătorii (in special in zona de limba franceza). Mi s-a spus că, in ultimii 40 de ani, doar cateva adunari din Olanda au atras un numar mai semnificativ de nemantuiti din afara si de crestini din alte grupari. Ingrijorator de putine adunari au botezat si au primit proaspăt convertiti în partasia lor. Spunem ca daca alte grupari crestine cresc, in timp ce noi nu crestem, ei trebuie sa aibă o evanghelie amestecată. Trebuie sa fie ca unii care plac omului. Acesta poate fi adevarat, in anumite cazuri. Dar este oare acesta intregul adevăr?
- Multe familii tinere părăsesc adunările noastre (in special in ultimii 5 ani de tensiuni [ntr: la nivelul anului 2003]), obosite de faptul ca barbatii să fie absorbiți în lungi și stresante străngeri frațești, analizând scrisori de acuzare, fortati să ia în considerare probleme străine cu care nu aveau o legătura directă. Multe familii caută, in mod simplu, o bază biblică, iubire și părtășie creștină pozitivă, în care să-și crească familiile pentru Domnul. Noi spunem că aceștia își iubesc familiile mai mult decat pe

Domnul. Poate la unii aceasta să fie adevărat. Dar este aceasta întreaga poveste? De ce este așa de dificil să găsim o părtășie fericită și constructivă în jurul lui Hristos, fără întâlniri fără sfârșit și scrisori de evaluare a problemelor adunarilor? Ne aflăm în fața a două alternative: acceptăm automată toate deciziile sau apelăm la studiul consumator de timp în investigarea fiecărei probleme în parte? Chiar trebuie să ne susținem poziția noastră în orice nouă controversă? E aceasta un simptom pentru ceva?

- Ca Frați, am petrecut ani și ani repetând din nou și din nou experiența dureroasă a divizării. Am putea să ne imaginăm ce cantitate de durere și de nopți nedormite am acumulat în ultimii 150 de ani? Ne-am obișnuit cu aceasta, pentru că-L iubim pe Domnul. Noi spunem că durerea este pretul credinciosiei față de Domnul. Dar oare Domnul chiar caută această durere oferită Lui? Haideți să considerăm orele peste ore în întâlniri, multele călătorii și scrisori pentru a negocia și orchestra fericite reuniuni între grupuri de adunări care au fost separate anterior peste tot în lume. Toate acestea în fața unei lumi care pierde și a creșterii influenței musulmane. Și acum...ne divizăm din nou! Reținem durerea autoprovocată prin care au trecut și bunicii și strabunicii noștri. Suntem siguri că încă suntem pe calea divină?

În Apocalipsa 2:5, citim că Isus Domnul Hristos atenționează că-și va lua sfeșnicul din adunarea din Efes. Odată fusese o frumoasă și promitatoare adunare. Ma întreb cum ar fi putut ști sfântii din adunarea din Efes când le-a fost retras sfeșnicul. Cum au știut adunarile din împrejurimi că sfeșnicul a fost retras din adunarea din Efes? A fost retras sfeșnicul din adunarea locală? S-ar putea întâmpla ca noi, ca o partasiă a adunarilor Fraților, să avem sfeșnicul retras? "Imposibil!" ai putea spune. Dar de ce imposibil? Cu ce ar fi diferite adunarile noastre astăzi, dacă Domnul a retras sfeșnicul acum 20 sau 50 de ani? Adevărul este că nu suntem într-o formă prea bună în timpurile de acum. Dar slavim să fie Dumnezeu, El rămâne. "Celui ce are urechi de auzit, să audă ce spune bisericilor Duhul" (Apoc. 2:7).

Care este problema noastră?

Între decembrie 2002 și ianuarie 2003, am avut privilegiul de a vizita un număr de adunări ale Fraților din Anglia, Olanda, Franța, Germania și Belgia. Călătorind, am avut ocazia de a discuta unele din problemele ce apar și în acest material. Majoritatea fraților sunt de acord că ceva este cu totul greșit. Dar care ar fi cauza?

1. **Carnea:** un gând comun exprimat a fost acela că, dacă n-ar fi fost implicată carnea (sau firea), înțelegerile noastre asupra principiilor adunării ar trebui să funcționeze foarte bine. Mulți îi acuză pe cei care aplică aceste principii. În mod clar, carnea sau firea noastră este o cauză a problemei. Dar explică aceasta în totalitate situația noastră dificilă? Carnea reprezintă diagnosticul complet? Eu cred că nu. Sigur, dacă n-ar fi carnea (firea veche), n-ar mai fi nicio dificultate, n-ar fi creștinii firești, n-ar mai fi nevoie de disciplină adunării și n-ar mai exista deciziile greșite ale adunării. Dar a nu gândi prin fire este gândirea cerului. Cu siguranță principiile biblice pentru funcționarea vieții în adunare sunt menite să funcționeze

aici, într-o lume cazuta. Asemenea unei casatorii, deciziile corecte trebuie sa fie suficient de robuste pentru a functiona corect chiar si in conditii dificile.

2. **Lipsa de învățatură:** Unii cred ca motivul acestei stari rele este acela ca n-am invatat adevarul adunarii asa cum ar fi trebuit. Poate, dar unii dintre aceie care au plecat din partasie (sau sunt puși de-o parte) au fost invatatori ai adevarurilor despre adunare. Afirmam ca ei au devenit nespirtuali sau ca nu vor sa plateasca pretul ascultarii. Oare e chiar adevărat? Poate fi aceasta afirmat despre fiecare sfant credincios, frate conducator, sora duhovnicească, misionar cu experiență, care acum este considerat ca fiind "afară"? Oare la mijloc sa fie chiar lipsa de invatatură?
3. **Ierarhia:** Unii au sugerat că, desi nu mai avem in zilele noastre autoritatea apostolică, suferim din cauza influenței excesive a unui mic cerc de frați. E vorba de o influență disproporționată din partea câtorva personalități. Miscarea Fratilor s-a extins si apoi s-a divizat rapid sub conducerea sefilor. Te-ai intrebat vreodată cum de adunarea ta a ajuns sa fie intr-o partasie fericită cu adunari destul de diferite din Franta si Filipine, Germania si Grecia, Italia si India, Egipt si Anglia, America si Australia? Reteau internationala de adunari a fost intotdeauna slujba șefilor Fratilor. Au ajutat la alcătuirea listelor naționale și internaționale a adunarile în părtășie. Influența unei ierarhii neoficiale este mult mai resimțită in unele regiuni și țări decat în altele. Dar este corect să invinovățești pe actualii șefi ai Fratilor pentru moda noastră de a ne diviza?
4. **Preocuparea excesivă cu scrierile Fraților:** Unul dintre fratii cu care am stat de vorbă, gândea ca probleme noastre se trag din citirea, studiul și invatarea excesivă a scrierilor Fraților. Aceasta practică a alungat dorința pentru o meditație in liniste si directă asupra Cuvantului lui Dumnezeu dublata de comuniunea traită cu El. Ești de acord?
5. **Accentul disproporționat:** Un frate american mi-a scris recent. Era ingrijorat cu privire la accentul disproporționat pus pe putinele "doctrine indrăgite", sacrificand dezvoltarea caracterului crestin, în ansamblul lui. Ordinea și doctrina au devenit mult mai importante decat comuniunea cu Hristos Însusi. Am devenit, cum a spus cineva, "o comunitate teologică diversă de farisei neputincioși".

Unii au spus ca aceasta cădere a noastră are legatură cu atitudinea noastră de respingere cauzată de o exagerată preocupare cu pozitia de puritate. Altii au aratat spre teama noastră excesivă pentru orice formă de schimbare. Permițând unui frate să aibă drept de veto asupra unei propuneri a adunarii si cautand ca toate adunarile sa aiba un acord local, face ca schimbarile de orice fel sa fie aproape imposibile. Altii sunt convinsi ca sentimentul nostru de superioritate doctrinara a fost, in fapt, ruina noastră. Dumnezeu uraseste mandria si ne-a judecat.

Principala noastră problemă este doctrinară

Firea(carnea) este evidentă, fără nicio tăgadă. Firea noastră este condusă de teamă. Teamă de schimbare. Mai precis, teamă de consecințele neprevăzute ale schimbării. Poate teama de a pierde o poziție într-un mic imperiu într-o lume mică. Când o conducere neduhovnicească este amenințată, va încerca să-și exercite autoritatea în neasteptate căi firești. Unii pe care i-am considerat oameni sfinți cu vreo 2 ani în urmă, acum se comportă ca niște politicieni religioși amatori: înțelegeri ascunse, adevărul a devenit relativ, rapoartele factice și "istorisirea faptelor" au devenit denaturări selective. Un trist spectacol a manevrelor de auto apărare.....toate în numele lui Dumnezeu. O încercare de a proteja divinul cu mâini murdare (2 Samuel 6:6,7).

Dar, desigur, nu toți Frații sunt la fel. Ceea ce susțin este că chiar dacă admitem "operatori" evlavioși ai principiilor adunărilor noastre, tot vom avea diviziuni amare și dureroase în întreaga lume. Deși firea își joacă partea, rădăcina problemei noastre se află în modul de funcționare, în procedurile noastre în rezolvarea problemelor din și dintre adunări.

Nu avem cărți oficiale

Din când în când, aici în Columbia, învățăm tineretul despre falsele doctrine. Considerăm că, pentru a-i proteja de erori și a-i echipa așa încât să fie capabili să ajute oamenii, o înțelegere de bază ale principalelor doctrinelor false este necesară. Folosim un catehism catolic oficial pentru a arăta că Biserica Catolică (cel puțin în Columbia) promovează mântuirea prin efortul propriu, falsă speranță a purgatorului, rolul de co-rascumparator al Mariei etc. Mormonii sau Martorii lui Iehova, de asemenea, au publicațiile lor oficiale. Când e timpul să privim la propria poziție doctrinară, noi, Frații, bineînțeles, nu avem literatură oficială. De fapt, ca o problemă de principiu, noi spunem că Biblia singură este singura "carte oficială". Autori cunoscuți dintr-o anumită limbă, pot fi virtual necunoscuți în adunări de altă limbă. De exemplu, câți vorbitori de limba engleză iau scrierile franceze "Messenger Evangelique" ca o autoritate? Mulți n-au văzut niciodată unul din cele 143 de volume anuale. Cunosceți frații germani multe din scrierile fraților din Egipt?

Având în vedere diversele noastre proveniențe, ne bucurăm de o varietate de forme și expuneri doctrinare. Spre disperarea începătorilor, literatura Fraților nu este întotdeauna consistentă. Voi căuta să-mi rezum lecturile la un minim de bază, în principal limitându-mă la aceia sunt destul de cunoscuți ca autori. Citind asta, ați putea fi tentați să exclamați: "sunt acuzat de ceva ce nu am". Dacă nu ai, e bine. În cazul acesta îți pot fi confirmate înțelegerea și poți fi avertizat asupra pericolului de a apuca într-o direcție eronată. Stai liniștit, nu am nicio dorință să te acuz. Dar dacă tu sau adunarea ta, întâmpinați câteva din problemele pe care le-am identificat aici, atunci te invit să meditezi, să te rogi și să-ți reconsideri poziția.

2. Deciziile Adunării

Foarte putini, daca exista, ar afirmat ca cei credinciosi care se intalnesc in “adunarile noastre” alcatuiesc Adunarea lui Dumnezeu. Ceea ce multi invata este ca “adunarile noastre” in mod colectiv cauta sa reprezinte Trupul al lui Hristos pe pamant, in zilele noastre, si aceasta noi reprezentam intr-un fel unic. Multi tin cu tarie la ideea ca fiecare adunare individuala trebuie intotdeauna sa functioneze ca o reprezentare a intregii Adunari a lui Dumnezeu, si astfel deciziile lor trebuie acceptate de orice sfant de pretutindeni.

As indrazni sa spun ca o privire atentă a modului in care ne raportam la deciziile incorecte ale adunarii, este punctul de inceput care ne va ajuta sa identificam problema noastra doctrinară. La radacina fiecarei diviziuni este staruinta in asemenea decizii inoaelnice. Timpurile se schimba, personalitatile se schimba, problemele se schimba, dar algoritmul de divizare ramane mereu acelasi. De fapt, multe din invataturile noastre asupra acestei probleme suna cumva rezonabil pana cand vezi ca nu functioneaza in practica. Pana cand auzi ca oameni evlaviosi pe care-l stii sunt dati afara. Pana cand simti presiunea de a accepta o decizie contrara constiintei.

Un protocol ajutător. Dar este obligatoriu?

A fost strangerea locala delegată ca o autoritate independenta? Poate o adunare lega in ceruri si impune altor credinciosi pe pamant o decizie pe ei o pot considera corecta, dar care nu are aprobarea divina? Cu siguranta NU! Cu cat te gandesti mai mult, cu atat apare mai irational: ca un grup de credinciosi din Florida, pentru ca revendica ca-l au pe Hristos in mijlocul lor, pot astfel sa forteze intreaga adunare a lui Hristos pe pamant sa accepte decizia lor.

In timpul primului Consiliu de la Vatican, in 1870, biserica catolica i-a dat Papei o autoritate similara asupra intregii biserici. “Noi, Fratii”, remarca un frate, “pare ca am dat autoritate papala fiecarei strangeri locale!”. Dar, ca sa fiu sincer, avem o fericita diferenta. Avem inteles un protocol (intre majoritate, un între toti) conform căruia alte adunari pot trimite frati care să investigheze adunarea care, eventual, a luat respectiva hotarâre inoaelnica. Daca adunarea respectiva refuza sa coopereze cu fratii care o viziteaza, poate fi excomunicata. Altfel, dupa dialoguri si investigatii, acei frati pot incuraja toti sfintii de oriunde sa accepte decizia initiala. Daca insa nu sunt de acord cu decizia, vor incuraja adunarea ce s-a grabit, sa revoce decizia sau, alminteri, sa fie scoasă din partasie. Aceasta parte particulara din protocol a functionat rezonabil in multe situatii, dar are cateva mari slabiciuni:

- 1. Noul Testament nu invată despre așa ceva.** Este un protocol făcut de om (si as spune, unul rational), facut sa corecteze acele excese evidente cauzate de invatatura conform careia deciziile adunarii sunt universal valabile. Este o exegeza inoaelnica de a pune egalitate între semintiile lui Israel si Adunare, si sa concluzionezi ca metoda folosita de catre semintii pentru a rezolva una din problemele lor, este o procedura obligatorie pentru Adunarea lui Dumnezeu (Iosua 22, Judecatori 19-21)

2. **Permite rautatii sa fie legată temporar de intreaga Adunare.** Pentru câteva zile, in mod obisnuit luni sau ani, toti sfintii de pretudinteni sunt fortati sa se puna de acord cu o decizie nedreapta. Credinciosia crestina este pusa pe aceeasi treapta cu aderenta la un protocol.
3. **Este un mare consumator de timp.** In experienta mea, munca de pastoire in adunarea locala, evanghelizarea, incurajarea celor slabi, ajutoarea familiilor cu dificultati, ucenicizarea, problema cu botezul local, primirea de oaspeti, disciplinarea...este destul de mult ca sa se poate face in mod corespunzator de catre cineva. A implica pe viitor frati conducatori in pronleme regionale, nationale si internationale, de regula implica faptul ca lucrarea locala sufera. Viata familiei sufera!
4. **Poate crea in practica un nou nivel de autoritate.** Stim cu totii ca Hristos este Capul Adunarii Sale. Odata ce apostolii au murit, maximul de autoritate in Adunare pe pamant sunt batranii din fiecare adunare locala. Ei vor da socoteala Domnului Insus pentru cum au supravegheat turma in adunarea care este sub grija lor (Evrei 13:17; 1 Petru 5: 1-4). Dar in mod trist, este evident intr-un numar de parti de pe glob, ca bine intentionatul protocol "incurajeaza" adunari mai mici si mai slabe sa se teama si sa devina depedente de adunarile mai mari. In practica, unele adunari impreuna cu liderii lor au dezvoltat **autoritate regionala** asupra adunarilor. Aceasta este nesanasatos si periculos. Poate esti constient ca in sectorul contemporan al protestantismului, exista o reinviere a notiune de "apostolie". Este bine sa avem frati puternici si influenti care sa rezolve problemele. Dar este oare aceasta proiectul divin?
5. **Nu functioneaza totdeauna.** Fratii vizitatori sunt oameni, si este evident ca pot fi predispusi intr-o anumita directie, asa incat recomandarile dansilor poti fi, la randul lor, indoielnice. Daca recomanda acceptarea deciziei, totusi constiinta multora poate va fi inca nesatisfacuta. Daca adunarile vecine excomunica adunarea care nu doreste sa retracteze decizia, aceasta poate cauza, de asemenea, o mare problema.

Statutul hotărârilor adunării

Inainte de a avea o conversatie, am lamurit un drag suflet catolic ce-L cauta pe Hristos ca vrem sa ne supunem total Cuvantului lui Dumnezeu. Scripturile, invatam noi, sunt singura autoritate. Criticam denominatiunile care au "declarație de credință". Li criticam pe catolici pentru ca au 2 surse de autoritate la care se raporteaza: Scripturile si Biserica. Si totusi, cand excludem sfinti sau adunari din partasia noastra pentru ca nu accepta judecatile adunarii, nu cumva dam acestor judecati acelasi statut ca cel al Scripturilor? Oare nu practicam prezentarea noilor credinciosi a 2 autoritati obligatorii: Scriptura si hotararile adunarii? (asa cum va puteti imagina, este foarte dificil de a "vinde" asa ceva unui fost Catolic recent convertit- el tocmai a lasat aceste practici in urma sa!). **Cand spunem că acceptam toate hotararile biblice ale Adunarii (pentru ca sunt biblice), noi protejam importanta faptului ca Scriptura este SINGURA sursa de autoritate.** Si aceasta, indemn ferm, n-ar trebui s-o compromitem.

Iertare, rugăciune și decizii

În centrul deciziilor adunării este **Matei 18:19**. Haideti ne aruncam o privire mai atentă asupra acestui pasaj.

- v.18 Adevărat vă spun, orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți lega pe pamant va fi dezlegat în cer.
- v.19 Din nou vă spun că, dacă doi dintre voi se vor învoi pe pamant asupra oricărui lucru, orice ar cere, li se va face de Tatăl Meu care este în ceruri.
- v.20 Pentru că acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor (GBV 2001).

Istoria Bisericii conține un număr de exemple triste a unor oameni care au interpretat un mod abuziv aceste versete. Având ori mandrie ori pietate, unii folosesc aceste versete ca să-și imagineze că pot da directive cerului. Celălalt verset din Scriptura care este similar acestei categorii este **Ioan 20:23**. Aici, Cristos cel înviat suflă peste ucenici Duhul Sfânt și apoi le dă aceste instrucțiuni despre iertarea pacatelor.

Ioan 20:23 *“Celor cărora le iertați păcatele, iertate le sunt. Celor cărora le țineți, ținute sunt”* (GBV 2001)

Avem 3 chestiuni aici: **deciziile** (Matei 18:18), **rugăciunea** (Matei 18:19) și **iertarea** (Ioan 20:23). În fiecare caz, ceva se întâmplă pe pamant și în cer. S-a discutat mult asupra timpului celor 2 acțiuni: se întâmplă în cer prima dată, sau pe pamant. Sau și pe pamant și în cer în același timp. Poate, pentru acum, putem aborda problema dintr-un unghi diferit, și anume ca ce se întâmplă pe pământ și în cer trebuie să coincidă. Dacă declarăm **iertarea** și Domnul nu a iertat, vorbele noastre n-au nicio valoare. Dacă ne **rugăm** pentru ceva care nu este în voia lui Dumnezeu, vorbele noastre n-au nicio valoare. Dacă o adunare ia o **decizie** în afara voiei lui Dumnezeu, decizia respectivă n-are nicio valoare. Oricând este vreo diferență între cer și pamant, **cerul are dreptate și pamantul este greșit**.

(a) Iertarea : Așa cum bine știm, Biserica Catolică a luat versetul din Ioan 20:23 și a dat puteri speciale ordinarilor săi pentru a ierta pacatele. Situația ideală este aceea în care persoana incriminată chiar se pocăiește și, la acest moment, este iertat de Tatăl din ceruri. Orice pronunțare umană în materie de iertare a pacatelor va fi atunci în armonie cu cerul. Când cerul iartă și, din anumite motive, noi nu iertăm, cerul învinge: păcatul care se pocăiește este iertat fără încuviințarea noastră. Dar dacă noi proclamăm iertarea fără ca inima să se fi pocăit cu adevărat, cerul învinge din nou: vorbele noastre sunt ignorate și păcatul rămâne în continuare. Acesta nu este singurul verset care vorbește de iertare. Dacă îl comparăm cu altele versete din Scriptura, este evident că proclamarea iertării este efectivă (valabilă) doar când pamantul este în armonie cu cerul.

(b) Rugăciunea: Poate ați auzit la radio vreo rugăciune a unuia din entuziaștii pastori pentecostali: se roagă în Numele Domnului Isus și cer un răspuns afirmativ din ceruri. Dansii se sprijină pe Matei 18:19. “Dacă ne învoim”, spun dansii, “și dacă ne rugăm în Numele

Domnului Isus (și în mod sincer ei chiar cred că fac asta), Tatal trebuie să acționeze. Hristos a promis că “va fi făcut de către Tatal meu din ceruri” și Hristos nu poate să mintă. Trebuie să ne rugăm cu credință”. Pastorii pentecostali pot avea mai multe rugăciuni ascultate decât avem noi, dar trebuie să insistăm că toate rugăciunile trebuie să fie în concordanță cu inima Domnului. Putem să fim forțați să spunem “amin”, dar doar asta nu va ajuta cu nimic. Acesta nu este singurul verset despre rugăciune. Comparându-l cu alte versete din Scriptura, este evident că rugăciunea are valoare doar când pământul este în armonie cu cerul.

(c) Deciziile: Când o adunare de credincioși este convinsă că poate folosi Matei 18:19 pentru a-și impune deciziile (cumva nobile) în fața Tatălui din cer, comite aceeași greșeală pe care o comit catolicii în chestiunea iertării pacatelor sau unii pentecostali în chestiunea rugăciunii. Acesta nu este singurul verset din Scriptura vis-à-vis de decizii. Comparându-l cu alte versete din Scriptura, este evident că deciziile au valoare doar când pământul este în armonie cu cerul.

Dacă nu suntem în voia lui Dumnezeu, pronunțarea iertării, rugăciunea intensă și deciziile solemne ale adunării nu au nicio valoare!

Poate cerul să refuze o decizie a adunării?

Poate aceasta sună ca o simplă întrebare, dar în realitate este una de bază. Multe lucruri atârnă de răspuns. Dacă Hristos este suveran (și evident că El este), atunci nicio persoană sau adunare (oricât de educată sau de mare ar fi!) nu-L poate forța pe Hristos să accepte judecata lor. Dacă Hristos este sfânt, exact și drept (și evident că El este!), atunci nicio persoană sau adunare (chiar fiind convinsă că acționează în numele lui Hristos) nu-L poate forța să accepte o decizie incorectă sau o judecată nedreaptă. Pentru mine e foarte clar asta. Cred că și pentru dumneavoastră.

Comentând Matei 18, fratele Henk L. Heijkoop (fratele bunicii mele) scrie: “Și astfel Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, spune aici că oricând adunare ia o decizie pe pământ –chiar dacă e luată de doar 2 sau 3- Dumnezeu recunoaște judecata și orice este legat pe pământ, este legat în ceruri...**Problema nu este dacă decizia este înțeleaptă și este în concordanță cu dorințele Tatălui. Nu, spune Domnul “dacă 2 dintre voi se învoiesc”. Spune aceasta în legătura cu adunarea...Poate cerul să refuze o decizie care este luată în Numele Fiului lui Dumnezeu? Cu siguranță nu!**” (“The Assembly of God”, pag. 25-27, GBV). Cu tot respectul pentru marele meu unchi, dar exegeza lui este defectă în aceste puncte. Voia Tatălui și voia Fiului sunt totdeauna în armonie deplină. Tatal va onora întotdeauna orice este în armonie cu voia Fiului și va respinge orice nu este în armonie cu ea. Nu este în concordanță cu Scriptura să afirmi că Tatal trebuie să onoreze orice decizie a adunării, chiar și când nu este de acord, doar pentru că adunarea clamează că acționează “în Numele Fiului lui Dumnezeu”.

Priviți la următorul verset (v.19) și întrebați-va: **Poate cerul să refuze o rugăciunea care este făcută în Numele Fiului lui Dumnezeu? Sigur că da! Și o face!** Rugăciunea trebuie făcută nu doar în Numele Domnului, ci trebuie să fie conformă cu voia Domnului Isus. Dacă rugăciunile

noastre și deciziile adunării nu sunt conforme cu voia Fiului Lui Dumnezeu, vom pronunța doar cuvinte goale de conținut.

Este un mariaj greșit legat în ceruri?

Când un credincios se căsătorește cu un necredincios, el păcătuiește. Dar Dumnezeu recunoaște acest mariaj păcatos ca un mariaj valid. Poate acest caz să justifice ideea că deciziile greșite (păcătoase) ale adunării sunt de asemenea recunoscute de Dumnezeu ca și decizii valide? Nu cred!

(1) Mariajul este un act personal, ca și furtul sau moartea. Este o realitate care nu poate fi negată în ceruri sau pe pământ. O decizie greșită a adunării îi implică și pe alții. Dacă este greșită, ea nu reflectă realitatea.

(2) Mariajul este un legământ dat de Dumnezeu umanității. Creștinii nu sunt "mai căsătoriți" decât necreștinii. Când o adunare ia o decizie, niciun legământ nu este implicat.

(3) Când partenerul creștin devine conștient de păcatul său de a se căsători cu un necredincios, el trebuie să trăiască în continuare consecințele triste ale păcatului său. El nu poate să spună: "am păcatuit, acum te voi părăsi". În contrast, când o adunare devine conștientă că a păcatuit într-o judecată, trebuie să-o corecteze. Cerul n-a acceptat-o niciodată. Natura căsătoriei și o decizie luată de o adunare sunt evident diferite.

Un caz ciudat: hotărâri contradictorii ale adunării

Un fenomen interesant s-a întâmplat când am fost în Anglia, în 2001. Erau (și poate mai sunt) niste controverse legate de o adunare din nord-estul Angliei. Adunările din vecinătate au vizitat-o pentru a încerca să clarifice problema. În aceeași săptămână, 2 scrisori au circulat: una a adunărilor din vecinătate exprimând gândirea lor cum că respectiva adunare era ok pentru partasie. Într-o altă adunare din vecinătate și-a exprimat părerea că adunarea cu pricina nu era ok pentru partasie. Am fost puși în fața unei situații incomode, deși din punct de vedere tehnic destul de interesantă.

Erau 2 judecări contradictorii. Care din ele era obligatorie? Prima scrisoare trebuia să fie redactată? Să fie postată? Să fie citită? Crediți că era vreo confuzie în ceruri asupra acestei probleme? Categorie nu. Hristos cunoaște ce se întâmplă în adunarea cu pricina. El știe dacă este oportună sau nu partasia. Partea noastră este să recunoaștem realitatea. Este partea noastră să căutăm și să recunoaștem gândul lui Hristos în această chestiune. Și aceasta nu poate fi întotdeauna o treabă ușoară. Domnul va confirma care este adevărul la timpul Său și potrivit cu calea Săa. Când Domnul face lumina, deciziile vin în mod natural. Pentru aceasta trebuie să fim spirituali. Nu este o chestiune de a accepta o decizie doar pentru că este luată de o adunare; ea este acceptată pentru că în mod evident reflectă gândul lui Hristos. Dar în acele zile, săptămâni sau luni până când Domnul face lumina în conștiințele evlavioase, care din cele 2 judecări contradictorii ale adunării rămân valide?

Cine determină ce hotărâre rămâne?

Nevoia de a insista pe o acceptare automata (chiar temporara) a deciziilor, reflecta saracia noastra in ce priveste credinta in puterea Duhului Sfânt între noi. Nu poate Duhul Sfânt sa miste inimile credinciosilor pentru a sti cine trebuie primit in Adunare si cine nu? Cum au functionat toate acesta înainte de a avea o lista a adunari cu "intrari" si "iesiri"? Ne-au ajutat aceste liste sa devenim mai sfinti...sa crestem in dependenta de Duhul Sfânt?...sa cautam si sa urmam calauzirea Domnului mai profund?

Fratele Darby a detectat acest pericol cand listele adunarii au inceput sa circule la sfarsitul anilor 1800. " Recunosc pe de-a-ntregul pericolul adormirii in sectarism, care ne face un trup aparte. Lista cu adunari tinde spre aceasta, alunecand spre rau in mod neintentional...Linia dintre ingustime si fidelitate este una foarte ingusta. **Dar Duhul lui Hristos ne poate calauzi si pastra**" (Scrisori, Vol 3, paginile 62, 63. 1879)

În realitate, o decizie luată de către o adunare este ori în armonie cu gândul lui Hristos, ori nu este. Este fie o decizie corectă (în cazul în care urmează decizia divină), fie o decizie greșită (în cazul în care diferă de decizia divină). Adunarea în cauză trebuie să fie o adunare spirituală dacă vrea sa simta și să urmeze gandul lui Hristos. Dar este dificil să fii și să rămâi spiritual, așa ca se poate că preferam mecanismele. Dacă un număr de oameni evlavioși nu cad de acord asupra unei probleme, nu este evident că gandul lui Hristos nu este încă în mod clar revelat pentru toti? Cei pentru care nu este inca clar ar trebui să aștepte: nu este un timp pentru a lua decizii. Nu este timp pentru a forța decizii. Si nu este nici momentul să accepte deciziile altora.

Acceptarea în principiu?

Unii ar spune " acceptam toate deciziile adunarii în principiu" pentru că sunt luate în numele lui Hristos. Ajuta acest raționament? Poate un pic, dar nu cu mult. El deschide ușa de a ignora sau a respinge hotărârilor gresite în practică. Se creează dihotomia între principiu și practică, care este periculoasă. Dacă i-as spune soției mele: "Eu iti voi fi credincios în principiu", ea nu ar fi foarte mulțumita. Ea dorește să-i fiu credincios în principiu, dar și în practică! Ar fi mai bine, mai biblic și mai practic de a spune "acceptam (în principiu și practică) toate deciziile care au pecetea lui Dumnezeu pe ele". Când ne îndoim, atunci când nu este pace, ar trebui să așteptăm ca El să clarifice (Filipeni 3:15,16). Noi trebuie să evităm încercarea de a-i schimba pe alții, sau să ne permitem noua insine să fim schimbati de presiunea altora. **Trebuie să învățăm să recunoastem realitatea divină.** Trebuie să cautam și să acceptam ceea ce Dumnezeu decide. **El conduce!** Noi, oamenii (individual sau colectiv), trebuie să-L urmăm mereu. Vom dezvolta aceasta mai departe în secțiunea 6.

Eliberarea baronului columbian de droguri

Cartel de droguri Cali, probabil cel mai mare din lume, este condus de un cuplu de familii. Pe 8 noiembrie 2002, spre dezamăgirea tuturor columbienilor, un judecător local din sudul Columbiei a anunțat că unul din liderii acestui cartel era eliberat din închisoare după ce ispasise o scurtă perioadă în detenție. Guvernul actual a făcut tot posibilul pentru a interveni, dar fără nici un rezultat. El este acum liber. Un sentiment de neputință și frustrare a cuprins țara în timp ce vedea pe toate știrile TV cum criminalul, împreună cu avocatul său bine plătit, părăsea închisoarea de înaltă securitate, mergând către Toyota lui blindată, și fiind escortat de către gărzile sale de corp private. A fost un imens scandal. Președintele a numit decizia ca fiind o insultă pentru fiecare cetățean care respectă legile columbiene. O cicatrice pe umanitate! Acest lucru nu ar trebui să se întâmple. Dar de ce s-a întâmplat? De ce a fost întregul guvern columbian neputincios în fața unei astfel de mascarade evidente a justiției? De ce erau toți obligați să se supună unei decizii gresite? Deoarece guvernele anterioare columbiene, influențate de frică și de sumele mari de bani din droguri, au slăbit legea prin introducerea unor formulări ambigue și a unor vicii de procedură.

Revenind acum la subiectul nostru, credem noi ca atotînteptul nostru Dumnezeu va aproba în Scriptură un mecanism care îl leaga pe El și întreg Trupul lui Cristos pe pământ printr-o hotărâre gresită a adunării? Eu doar nu găsesc asta! Comentatorii Bibliei propun o serie de explicații alternative asupra versetului 18. Înaintea Domnului alegeți una, dar să ne fie clar un singur lucru: **versetul nu poate însemna că greșelile noastre și hotărârile gresite ale adunării sunt legate în ceruri. Ce confortabil să știi al nostru atotputernic, atotîntept, drept și suveran Domn domneste neafectat de nebunia umană.**

În fiecare țară vedem cum o hotărâre îndoielnică a adunării este "levierul" care, atunci când este forțat, aduce distanțare, separare și diviziune. Noi trebuie să cautăm și să adoptăm o interpretare a lui Matei 18:18 care este în armonie cu alte învățături ale Scripturii. Dacă -ca să rămânem în cadrul adunarilor noastre de Frați - suntem rugați să aprobăm în învățatura sau în practică o denaturare a suveranității divine, alegerea noastră ar fi clară. Domnul Căruia i-am dat viața mea, Domnul pentru care am învățat să iubesc și să slujesc, Domnul pentru care suntem cu păcătoșii pierduți aici, pe câmpul de misiune, nu este deloc un Domn slab care să se trezească legat de o eroare sau de nebunia umană, fie de către o adunare sau o mie de adunări, fie pentru un an, o lună sau un minut.

3. Trupul lui Hristos și adunările locale

În luna noiembrie a fiecărui an, frații din conducere diferitelor adunări, aici, în Columbia, se întâlnesc pentru un week-end pentru a se bucura de părtășie și pentru a se ajuta reciproc. Cu un timp în urmă, un frate străin aflat în vizită a venit la această întâlnire pentru a-i informa pe frați despre unele decizii și diviziuni din țara sa de origine. În finalul prezentării sale, el ne-a întrebat: "Suntem parte din același organism? Da sau nu?" Și spunând aceasta s-a așezat. Bună întrebare. De atunci, m-am gândit mult la asta. Dar câte organisme sunt acolo? Desigur, am înțeles ceea ce el încerca să facă. El dorea să folosească învătura unui "singur trup" pentru a impune hotărârea adunării de unde provenea și adunărilor din Columbia. Doctrina care sta la baza acestei proceduri are nevoie în mod clar de unele investigații suplimentare.

Scriptura este foarte clară cu privire la faptul că Hristos are numai un singur trup. Dumnezeu însuși îl pune pe fiecare credincios în acest organism în momentul convertirii sale. Acest organism este format din toți credincioșii adevărați în Isus Hristos. Asta este, toți cei care sunt creștini în realitate. Mi amintesc de o discuție cu câțiva ani în urmă cu privire la natura trupului lui Cristos: este alcătuit din adunări sau din persoane individuale? La început am crezut că discuția este mai degrabă tehnică și de puțin interes. Din moment ce adunările sunt alcătuite din sfinți individuali, care era scopul discuției? Care era diferența? De abia după câteva luni mai târziu mi-am dat seama de adevărata importanță a acestei distincții. Distincția biblică este foarte utilă atunci când se referă la primire, și este, de asemenea, de ajutor în înțelegerea noastră cu privire la deciziile adunării

Este trupul lui Hristos format din sfinți sau din adunări?

Dacă puneti toate adunările împreună, ar forma ele trupul lui Hristos? Nu! Fratele imoral din 1 Corinteni 5 a fost scos din adunare, dar era încă parte din Trupul lui Hristos. În cazul în care suma adunărilor alcătuiesc Trupul lui Hristos, asta ar echivala cu excluderea fratelui imoral din Trupul lui Hristos, deoarece în acel moment el nu făcea parte din vreă adunare.

Trimiterile frecvente la Trupul lui Hristos, în Noul Testament, sugerează faptul că un Organismul este format din persoane și nu din adunări.

În **Romani 12**, de exemplu, citim:

v.5, "noi, care suntem mulți, alcătuim, un singur trup", "noi", referindu-se la sfinți, ca indivizi.
v.6 "avem daruri diferite ... dacă darul unui om este ...". Indivizii au daruri, nu adunările.

În **1 Corinteni 12**, de exemplu, citim:

v.13 "am fost toți botezați de un singur Duh, într-un singur trup ...". "noi" sunt sfinți, nu adunări.
v.27 "Acum suntem () trupul lui Hristos, și fiecare dintre voi este o parte din el."

Apoi, în **Efeseni**, de exemplu, citim:

4:25 "fiecare dintre voi trebuie să pună în afara minciuna ... pentru că suntem toți membrii al unui singur trup", „fiecare” referindu-se la sfinți individuali.

5:30 "noi suntem mădulare ale trupului Său"

Vom explora problema în trei etape: în primul rând vom lua în considerare asemănările dintre Trupul lui Hristos și Adunarea, apoi diferențele lor și, în final unele consecințe practice.

Asemănări între "trupul" și "un trup"

Imaginea unui trup este mult folosită în Noul Testament pentru a descrie relațiile organice de viață. Descrie, într-un mod foarte vizual, relația dintre Hristos (în calitate de Cap) și toți creștinii (trupul), cât și interacțiunea dintre toți creștinii. Dar într-un sens local și geografic, termenul „organism” este folosit, de asemenea, pentru a ilustra conducerea lui Cristos asupra străngerii locale (adunării locale), precum și funcționalitatea dinamică între sfinți la nivel local. Aici ne bucurăm și plângem împreună, lucrăm împreună, simțim unul pentru celălalt. În sens universal și în sens local, organismul este alcătuit din sfinții individuali.

Diferențele între trupul lui Hristos și adunarea

Adunarea locală nu poate fi o copie sau o miniatură a Trupului lui Hristos. Putem vedea funcțiile organismului într-o adunare. Putem vedea dovezi ale unui organism într-o adunare. Dar un grup sau o rețea de adunări, oricât de ortodoxă (în sens etimologic) e doctrina lor, nu poate fi o miniatură a Trupului lui Hristos. De asemenea, este incorect să se afirme că un anumit grup de adunări reprezintă, într-un fel, Unicul Trup al lui Hristos aici pe pământ. De ce nu? Noi nu îl putem reprezenta, pentru că suntem deja. Să ne uităm la câteva diferențe:

- 1. Intrarea:** Suntem făcuți parte a Trupului lui Hristos la convertire, atunci când primim Duhul Sfânt. Dar pentru a intra într-o adunare locală trebuie să fii mai întâi convertit, apoi botezat și apoi "adăugați" într-o partasie locală (Fapte 2:14,42). Există creștini care nu au făcut niciodată parte dintr-o adunare.
- 2. Esența lor:** Trupul lui Hristos este o entitate spirituală și adevărul asociat lui este pozițional, în timp ce adunarea este o entitate fizică și geografică, și învățăturile asociate ei sunt practice (Efeseni 1:22,23; 1 Corinteni 1:1,2).
- 3. Distincția masculin-feminin:** În Trupul lui Hristos nu există nici o diferență între sexe, nu există "nici bărbat, nici femeie" (Galateni 3:20), dar în adunare există o diferență evidentă între bărbați și femei (1 Corinteni 11 :1-16; 14:34; 1 Timotei 2:12-15).
- 4. Unitatea:** Există o unitate perfectă în Trupul lui Hristos (Efeseni 4:3,4), dar într-o adunare, sau între adunări, adesea există dovezi de gelozie, certuri și dezbinări (1 Corinteni 3:3).
- 5. Infiltrare:** Trupul lui Hristos este alcătuit numai din creștini autentici (1 Corinteni 12:13), dar o adunare poate fi infiltrată de "lupi răpitori" (Faptele Apostolilor 20:29), și de persoane care se poate dovedi a nu fi creștini (1 Ioan 2:19; Matei 7:23).

- 6. Disciplina:** Niciun credincios adevărat nu poate fi vreodată separat de Trupul lui Hristos (Romani 8:38,39), dar poate deveni necesar pentru a separa un credincios adevărat dintr-o adunare (1 Corinteni 5:11).

Unele consecințe practice

Aici sugerez patru consecințe practice importante (probabil puteți vedea mai multe). Clarificarea în mintile noastre a distincției dintre Trupul lui Hristos și adunarea va conduce la:

- 1. Protejarea noastră împotriva instabilității în primire:** Deoarece Trupul lui Hristos și adunarea sunt diferite, calitatea de membru al Trupului lui Hristos nu este în sine o condiție suficientă pentru a fi primit într-o adunare locală. În cazul în care adunarea era miniatură a Trupului lui Hristos, un membru al Trupului lui Hristos ar deveni automat membru al miniaturale sale, al adunării.
- 2. Protejarea noastră împotriva conceptului de "unisex" (în adunare):** Ca membri ai Trupului lui Hristos, bărbații și femeile au același statut demn. În adunare, însă, ei au în mod clar roluri diferite.
- 3. Ne va feri de a impune ceva altor adunări:** Prima responsabilitate pe care o avem este de a menține puritatea în adunarea noastră locală. Ne putem exprima îngrijorarea noastră sau să oferim asistența noastră frățească, chiar să-i susținem pe sfinții din alte adunări. Dar noi trebuie să distingem între responsabilitățile noastre locale și acele responsabilități pe care numai Hristos le are (Efeseni 5:25-28).
- 4. Ne va feri de a ne fi impus ceva din partea altor adunări:** Este posibil de a respinge o decizie greșită a adunării și a adera ferm (în principiu și în practică) la Unitatea Trupului lui Hristos. Unitatea Trupului lui Hristos nu poate fi consolidată și nici alterată de acceptare sau de respingere noastră a deciziilor adunării. Ca membri ai Trupului lui Hristos, ne putem încuraja unul pe altul, sprijini unul pe altul, să simțim unul pentru altul, dar nu să decidem unul pentru pe altul. **Deciziile cu caracter obligatoriu provin exclusiv de la Cap.** În cazul neobișnuit în care o adunare ia o hotărâre prematură sau greșită, în credinciosie față de Cap, ea nu trebuie respectată.

Ce se întâmplă când o adunare este "dată afară"?

Atunci când o persoană este excomunicată sau nu mai are voie să facă parte dintr-o adunare locală, suntem cu toții de acord că nu o excludem din Trupul lui Hristos. Nimeni nu poate face asta. Din cauza comportamentului său păcătos sau pentru o eroare gravă doctrinară, el nu mai este binevenit în părtășie adunării. Și i se spune asta. Există un solid sprijin nou testamental pentru această practică.

Dar ce vrem să spunem atunci când o întreaga adunare este "data afara" din părtășie sau excomunicată? Unii sfinți au o problemă cu excluderea adunarilor. Nu avem nicio învățătură

apostolică în acest caz special, nici nu am găsit vreun exemplu în Noul Testament. Unii se întreabă ce-ar fi întâmplat dacă fratele imoral nu ar fi fost exclus din adunare de la Corint. Scriptura nu răspunde, pentru că el a fost exclus în mod corespunzător. Așa că nu ajută prea mult. Aș îndrăzni să spun că nu există nici un motiv tehnic ca o întreaga adunare să nu fie excomunicată. Uite, dacă un frate poate fi exclus din cauza imoralității, atunci doi frați imorali pot fi excluși la fel de bine. Dacă doi pot fi excluși, atunci și 20 frați imorali poate fi excluși. În cazul în care o adunare este formată din 20 de frați imorali, și toți sunt excluși, atunci întreaga adunare este excomunicată. Dar poate ar fi mai corect să vorbim despre **excluderea persoanelor fizice și încetarea de a recunoaște adunări**. Încetăm să recunoaștem totalitatea celor 20 de frați imorali ca alcatuind o adunare. De ce? Pentru că este evident pentru orice minte spirituală că Domnul nu mai este în mijlocul unui astfel de grup. Noi nu o oprim ca să mai fie o adunare, ci, pur și simplu, recunoaștem că nu mai este o adunare pe principiul Noului Testament.

Când avem diviziuni, un număr de adunări încetează să mai fie recunoscute de către ceilalți. Care este statul exact al acestor adunări respinse? Se pot încă aduna "în Hristos"? Este Hristos încă în mijlocul lor? Mai au Masa Domnului?

4. Masa Domnului

Unii cred că masa Domnului este piesa de mobilier care ține paharul și pâinea atunci când Cina Domnului este sărbătorită. Însă nu acesta este sensul Scripturii. Unii dintre noi insistă ca numai noi (filiala noastră a Fraților) au masa Domnului. Cu ocazia retragerii recente a unui frate columbian, un frate străin care l-a vizitat i-a explicat cu atenție, folosind 1 Corinteni 10 și Levitic 3 și 7, că există mulți credincioși dragi în denominațiuni, dar în acele denominațiuni sărbătoresc doar Cina Domnului. Noi, oricum, celebrăm Cina Domnului și avem și Masa Domnului. Îmi aduc aminte ca am citit acest punct de vedere înainte, dar a fost prima oară când l-am auzit exprimat în public. Sprijina Scripturile acest punct de vedere?

De atunci, am citit din nou traducere spaniolă a unei broșuri intitulată "Masa Domnului" de Rudolf Brockhaus (un frate de baza în adunarile din Germania, înainte de al doilea război mondial), editate de "Ediciones Bíblicas", Vevey, CH. Am fost bucuros să citesc în primele pagini ale sale ca dansul corectează părerea cum că un grup de credincioși ar putea pretinde deținerea exclusivă a Mesei Domnului. El este fericit să admită că Cina Domnului aparține tuturor credincioșilor, tuturor celor care au fost rascumparați prin sangele lui Hristos. Cina Domnului, scrie el, este celebrată de către toți credincioșii, fie în biserici de stat, în denominații, și în alte congregații creștine. Apoi, el se întoarce la tema Masa Domnului. El explică faptul că într-un fel, de Masa și Cina se referă la aceeași idee, dar există, de asemenea, un contrast:

Masa, de exemplu, vorbește de responsabilitate colectivă, Cina vorbește despre responsabilitate personală. Masa este o expresie a comuniunii, Cina este o expresie a unui monument memorial. Masa reflectă starea de adunare, Cina reflectă starea unui suflet. În plus, Masa exprimă ideea de autoritate a Domnului.

Nu am dori să negăm aceste distincții interesante, dar spun simplu că ele nu sunt de fel de domeniul negru și alb, așa cum unii insistă. Termenul Cina Domnului exprimă, de asemenea, ideea de autoritate a Domnului, din moment ce este Cina LUI. Termenul de Cina Domnului mai include ideea de responsabilitate colectivă. Termenul Cina Domnului include, de asemenea, o expresie de comuniune, de părtășie, pentru ca masa (a lua masa) vorbește de comuniune. Aceste diferențe între Masă și Cina sunt mai mult o chestiune de accent decât de esență.

Unde este Masa Domnului?

Într-o serie de carti pe care le-am citit despre acest subiect, după o introducere acceptabilă, se observă o schimbare subtilă spre o înțelegere locativă a Mesei Domnului. Ce vreau să spun este că un număr de scriitori încep să folosească expresii care se referă la Masa Domnului ca la un lucru. Un lucru pe care ori îl ai, ori nu-l ai. Dumnezeu a dat poporului evreu altarul, care a fost un lucru fizic. Aceasta, da, putea fi atribuit unui loc. A fost ceva locativ. Ei l-au avut, alte națiuni nu l-au avut. Unii autori se referă la masa Domnului ca fiind un "altar creștin" (Evrei 13:10), dar trebuie să avem grijă de a nu-i alocă ideea locativă a altarului evreiesc.

Alte expresii locative din Vechiul Testament sunt apoi utilizate în legătură cu Cina Domnului, cum ar fi "au construit altarul pe fundatia sa" sau "locul pe care El il va alege", care consolidează ideea că Cina Domnului este un lucru, o entitate. Apoi am citit expresii mai moderne printre noi, cum ar fi "ei nu au Masa Domnului". Sau "masa Domnului nu mai este între ei". Sau "s-au autoexclus de la Masa Domnului". Cred că aceste expresii conțin semința sectarismului: noi o avem, ei nu. Dacă ei o doresc, ei trebuie să vină la noi. Dar Masa Domnului nu mai este un "lucru", cum este Cina Domnului.

Unii ar spune că Masa Domnului a fost pierdută încă din timpurile apostolice și redescoperită la începutul anilor 1800, de către Frați. Unii, cum ar fi fratele R. Brockhaus, sunt un pic mai atenți și spun că Masa Domnului a fost "la vedere" din timpurile apostolice. El scrie că nu putem spune că Masa Domnului a încetat să existe (observați conotația locativa), pentru că este posibil ca unii creștini de la distanță să fi realizat acest adevăr (această expresie este mult mai bună). Dar, admite el, n-a găsit e nicio referire de astfel de credincioși în istoria Bisericii.

Unele dintre învățăturile noastre despre Masa Domnului au dus la următoarele modalități de gândire în rândul unora dintre adunările noastre:

1. Noi (partasia noastră de adunări la nivel mondial) avem Masa Domnului în mijlocul nostru. Ea ne oferă un sentiment de unicitate, care ne diferențiază de restul creștinătății.
2. Cum am întâlnit noi grupuri de credincioși adunați în numele Domnului, recunoscând unui unic organism, de asemenea, ele sunt făcute participante la Masa Domnului. Unii ar spune "Masa Domnului a fost extinsă pentru a îi include".
3. Când o adunare este taiată, sau, în mod activ sau pasiv, sfarsește într-o parte greșită a unui divizion local, este privată de la Masa Domnului. Unii ar spune: ei nu mai sunt o adunare, sau Domnul nu mai este prezent (Cum ar putea El fi asociat cu partea greșită?), sau nu mai au autoritatea Domnului.
4. Unii consideră că este posibil ca un grup de credincioși care nu exprimă oficial părtășie cu noi, poate avea, de asemenea, Masa Domnului, dar sunt prompti să explice că adunările care au fost excomunicate sau ne-au lasat, nu se includ în această categorie.

Vom privi acum la motivul pentru care un anumit grup de adunări, oricât de evlavioase sau numeroase ar fi, nu poate pretinde a fi singurii care au Masa Domnului aici, pe pământ. Dacă, la fel ca mulți alții, sunteți deja de acord cu această ultimă afirmație, poate veți dori să sariti peste următoarele pagini, la rubrica "O privire la 1 Corinteni 10".

Cine are Masa Domnului atunci când ne divizăm?

Să presupunem că Masa Domnului a fost pierdută timp de secole și apoi redescoperită la începutul anilor 1800, de către Frați. Apoi a venit trista zi a primei diviziuni, între grupuri de Frați numiți "deschisi" și cei "exclusivisti" (sau "închisi"), în 1848. Aceste două grupuri s-au distanțat. Care grup a păstrat Masa Domnului? Ambele grupuri ar putea detine Masa Domnului? Ar putea

exista doua Mese ale Domnului? Exista o învățatura a unora dintre noi, cum ca Frații "deschisi" continua sa celebreze Cina Domnului, dar fara Masa Domnului (cum sunt si baptistii, anglicanii si celelalte confesiuni). La inceputul anilor 1850, au început sa fie formate adunari în Germania, într-un mod semnificativ sub conducerea capabila a unor frati ca si Carl Brockhaus, Poseck si Darby (aceasta explica de ce, virtual, nu a existat nicio adunare a Fraților "deschisi" în Germania, până după al doilea razboi mondial). Avandu-l in vedere pe Darby, am putea spune ca Masa Domnului a fost extinsa la aceste adunari germane si la alte adunari asociate din Europa continentală.

Dar, apoi, în 1881, a fost o alta trista diviziune internatională. O parte a fost condusa de Darby si adunare lui de la Park Street, iar partea moderata de catre William Kelly. Ce s-a întâmplat cu Masa Domnului atunci? Putem împarti Masa Domnului între cele doua grupuri noi? Oare cel mai mare grup poate s-o ia? De dragul argumentului, sa presupunem ca adunarile care au ramas asociate cu Darby detin Masa Domnului. Toate adunarile care au ramas în comuniune cu tanarul Kelly au continuat sa se reuneasca fără ea. Dar, după cum bine stiti, diviziunile nu s-au oprit aici. În 1884 si 1885 au existat alte doua diviziuni, după ce adunarile asociate cu frații Grant si Stuart s-au desprins de adunarea din Park Street si de adunarile asociate acesteia. În cazul acesta, Masa Domnului unde merge ? Care grup de adunari a pastrat-o? Din nou, hai sa presupunem ca adunarea din Park Street a retinut Masa Domnului.

Apoi, adunarile continentale au devenit tot mai preocupate de comportamentul exclusivist al adunarilor aflate in partasie cu adunarea din Street Park cu care acestea avea încă partasie. În 1890, ele s-au alaturat fratelui Lowe într-o diviziune noua. Cei ramasi au fost grupul de adunari Raven. Grupul Raven, care după separarea Glanton în 1908 a devenit grupul Taylor de adunari, pretind cu putere a fi singurele care au Masa Domnului. Pana in zilele noastre, grupul Taylor este raspândit în întreaga lume si sunt destul de numerosi. Dar pentru aceasta analiza, sa presupunem ca adunarile continentale si cele asociate cu fratele Lowe detin Masa Domnului. Nu doresc sa va obolesc cu detalii inutile. Dar, oare, este aceasta cu adevarat o înțelegere cu adevarat biblica a sensului Mesei Domnului? Ar putea fi un sentiment confortabil ca noi avem Masa si altii nu o au, dar, draga frate, sora draga, simti într-adevar acest lucru ca pe ceva divin? Exista o alta diviziune importanta care au avut loc între grupul Lowe / Continental în 1910. Este numit grupul Tunbridge Wells. Este un grup important, asa ca vom privi mai atent la el mai târziu.

Necesitatea de a urmări istoria

Pentru cei care detin acest punct de vedere despre Masa Domnului, istoria Fraților devine foarte importantă. Deoarece Masa Domnului nu poate merge cu grupul gresit, este important sa aratam ca noi suntem de partea corecta a fiecărei diviziuni majore. Orice ar face sfintii dintr-o adunare locala care nu face parte dintre adunarile care au fost de partea grupului lui Darby, în 1848, ei sunt în continuare fara Masa Domnului. Poate fi pe cealalta parte a lumii, la Bethesda. Descendentii lor poate nu au auzit de controversa Plymouth. Acestia pot fi oameni evlaviosi, care nu au absolut nimic în comun cu învățăturile false a lui Newton. Cu toate acestea, stramosii lor au fost pe partea gresita, în 1848.

Dar, în timp, oamenii si adunarile se schimba. Într-o scrisoare datata 1878, Darby face, de asemenea, referire la acest lucru: "N-am nicio dorinta sa pastrez chestiunea Bethesda, nu ca as judeca raul mai puțin ... dar după o durata de timp [30 ani] sunt multi disidenti simpli care nu stiu nimic de doctrina (falsa); astfel încât acestia sunt într-adevar cu constiinta inocenta ... Daca

acest frate nu a avut nimic de a face cu Bethesda ca atare, n-ar trebui sa-l intreb nimic despre ea, asa cum se întâmpla în fiecare zi" (scrisori de JND, Vol. III, pagina 447).

Trebuie sa traim în prezent. Noi trebuie sa învățam sa recunoastem ceea ce Domnul face astazi.

Dilema dintre Catolici și Anglicani

Poate că ați urmarit un pic dialogul dintre Biserica Anglicană și Biserica Catolică în ultimele câteva decenii. Din când în când este redat in presa britanică. Elementul mai ritualic al Bisericii Anglicane, numită Biserica mare, este foarte asemănător cu Biserica Catolică. De ce să nu se alăture din nou? Exista o buna intentie in ambele părți, mai ales după al doilea Conciliul de Vatican, de la începutul anilor 1960. Dar negocierile au atins un punct foarte dificil. Papa susține legătura istorică directă cu apostolul Petru (care, spun ei, este primul papa). Structura clericală din cadrul Bisericii Catolice depinde de autoritatea și credibilitatea pe această relație istorică continuă. Pentru ca Biserica Anglicana să se alăture Bisericii Catolice, toata preoția anglicana trebuie să recunoască că au funcționat ani de zile fara nicio autoritate reală și preotii toate trebuie să fie, prin urmare, hirotoniti din nou. Aici negocierile s-au blocat! Să admită anii de ilegalitate este prea umilitor și dureros ca sa recunoască. Cu ce difera incercarea de reuniune a grupuri de adunari ale Fraților?

Cine nu a avut Masa Domnului atunci când ne reunim?

Privind înapoi cu o minte limpede, fără prezența și presiunea unor personalități puternice și dificile, o serie de reuniuni fericite au fost posibile. În 1921, grupul de adunari Glanton au aderat la adunările Grant și Stuart. În 1926, grupul Lowe/Continental au aderat la grupul Kelly de adunari. A fost o reuniune destul de dureroasă în 1953 și reuniuni fericite în 1939 și 1974. Este interesant de a discuta despre procesul de reuniune cu unii dintre cei care au participat la dialogurile care au dus la reuniunea 1974. Dansii pot descrie acele zile ca fiind niste zile fericite. Ca adolescent, îmi amintesc de o excursie cu părinții mei misionari pentru a vizita unele dintre aceste "noi" adunări în partea de nord a Angliei și Scoției. Ce se discuta în intalnirile dinaintea reuniunii? Există, de obicei, o formă de mărturisire că hotărârea adunarii, la momentul despartirii, a fost prematură sau greșită. Există o recunoaștere reciprocă a slăbiciunilor și greșelile din trecut. Doctrinile cruciale sunt comparate pentru a se asigura că niciunul dintre grupari n-a alunecat serios. Există un acord ca sa nu faca o problemă din diferențele secundare, non vitale. În cazul în care este necesar, un grup de lucru este constituit ca să ia în considerare modul în care să unifice cartile de cantari. Apoi urmează fericitele scrisori de unificare și conferințe comune au loc. Eu personal nu am nimic împotriva acestor eforturi, care sunt bune și pozitive.

Cu toate acestea, ceea ce ma incurca pe mine este lipsa de claritate cu privire la problema Masei Domnului. Dacă grupul Lowe / Continental și grupul Kelly doresc sa se unească după ce a fost "afara din părtășie" unii cu alții timp de 45 de ani, care parte mărturisește că a fost lipsită de Masa Domnului pentru toți acești ani? Care dintre cele două părți aduce Masa Domnului la

fericita reuniune? Desigur, după unire suntem de acord că noi, împreună, avem Masa Domnului. Este un principiu echivalent, pentru care catolici și anglicani nu au putut să se unifice. Chestiunea cu privire la cine avut Masa Domnului în acest timp trebui să fie ignorată atunci când căutam o reuniune. Nu este aceasta pur și simplu un indiciu că această dimensiune "locativa" în înțelegerea Mesei Domnului este greșită?

Amenințarea de a fi exclus de la Masa Domnului, dacă ajungi pe partea greșită a unei divizări, este un instrument foarte puternic și eficient în chestiunea acceptării. Dar când vine vorba de reuniuni, el devine un punct decisiv de poticnire.

Frații Tunbridge Wells (TW)

Tunbridge Wells este un oraș la sud de Londra. A existat o adunare acolo care a aparținut grupului Lowe / Continental. Diviziunea care a cuprins această adunare este de un interes deosebit. Vă rugăm să-mi îngaduiți încă puțină istorie. Motivul pentru aceasta va deveni evident la sfârșit.

În timpul anilor 1900, a existat un frate din adunare TW care călătorea oarecum și lucrarea sa de invatatura era apreciată. Dar în cadrul TW, învățătura sa a fost considerată neproductivă. Rezultatul final a fost că fratele respectiv a fost scos din părtășie de către TW. Mulți sfinți stiau faptul că existau un cuplu de frați foarte dificili în cadrul TW, și au considerat întreaga chestiune a fi practic un conflict între diferite caractere. Ce să facă? După discuții și întâlniri, sfinții de la TW nu s-au lasat cîntiti. În timpul anului 1910, adunările din zona unde se vorbește limba engleză au fost nevoite să-și definească poziția. Multi din cei care stiau caracterelor celor implicați în această hotărâre, au fost împotriva deciziei celor din TW. O delegație a fraților din Europa continentală a sosit pentru a investiga problema, apoi și ei, de asemenea, s-au distanțat de hotărârea fraților TW. Liderii fraților din adunările nord-americane au acționat în conformitate cu protocolul stabilit de a accepta în mod automat hotărârile unei adunări locale. Care a fost rezultatul? Unele dintre aceste adunări din Anglia și Europa continentală și de cele mai multe din adunările din America de Nord au acceptat decizia fraților TW. Cărțile de istorie se referă la aceștia ca la Frații Tunbridge Wells. Un număr de adunări au rămas, însă, confuze. Ei nu au fost de acord cu expulzarea fratelui invatator de către TW, dar nici nu ar putut să ignore hotărârea adunării. Ei au devenit membri reticenți ai TW. Bunicul tatălui meu a fost unul dintre aceștia.

Unele evoluții fericite în ce privește relațiile fraterne au avut loc în a doua jumătate a anilor 1930. O parte dintre frații dificili care au fost la baza neînțelegerilor au murit, și un dialog semnificativ a devenit, astfel, din nou posibil. Marturisiri reciproce s-au făcut și în 1939 părtășia a fost restabilită. Au fost trimise scrisori pentru a informa liderii fraților din toată lumea asupra acestui fapt. Cele mai multe adunări TW din Anglia și Europa continentală au reintrat în partasie cu frații Lowe / Continental. Astăzi există doar o mână de adunări TW care luptă pentru supraviețuire în Anglia. Bunicul meu s-a alăturat în acest stadiu. Cel mai tânăr frate al bunicului meu încă face parte din una din aceste adunări TW în estul Londrei. Există foarte puține ramane în Europa continentală. Dar în America de Nord situația este foarte diferită.

La primirea scrisorilor reuniunii din 1939, frații conducători din grup TW din America de Nord nu le-au acceptat. Din punctul lor de vedere, nu a existat o pocăință completa în cazul acelor adunări care nu au acceptat hotărârea TW din 1910. Ceea ce vroiau frații TW din America de Nord era să citească o mărturisire care să înceapă cu "am greșit când nu am acceptat în mod automat hotărârea din 1910 a adunării din Tunbridge Wells". Dar ei nu au primit așa ceva. Deci acești lideri au ales să nu distribuie scrisorile de reconciliere a adunărilor din Anglia către adunările din America de Nord. Adunările TW au rămas separate și puternice pe teritoriul Americii de Nord (un fost frate TW crede că, în 1939, existau aproximativ 5.000 sfinți din 100 de ansambluri TW în America de Nord).

Două partășii paralele în lume

Acum vine punctul interesant: Din 1939, există pe pământ o mare partasie de adunări având o doctrină identică cu a noastră, care pretinde, ca și noi, că are Masa Domnului, care pretinde că reprezintă Trupul lui Hristos pe pământ ... dar care nu vrea să aibă nimic de a face cu noi. În 1988, eu și soția mea am trăit un an în Toronto, Canada. Am locuit în casa unui cuplu de bătrâni din TW. „De ce”, am întrebat „nu este grupul dvs. TW de adunări în partășie cu grupul nostru de adunări?”. „Deoarece”, a replicat el, „aparțineți unui grup de adunări care a respins o hotărâre a adunării în 1910 și încă nu ați recunoscut și mărturisit acest lucru.” Suntem acuzați că negăm unitatea trupului lui Hristos. Dragul meu cititor, această comuniune paralelă în lume este o realitate istorică. Ei au conferințe și reuniuni cum facem și noi. Frațele ex-TW de care vorbeam mai sus estimează că până în anul 1990, sfinții TW în America de Nord au crescut numeric la aproximativ 10.000, cu o lucrare misionară semnificativă în India, Peru, Mexic și Caraibe. Ca și noi, și ei au, de asemenea, hotărâri ale adunării îndoielnice, și ei, de asemenea, s-au divizat. Multe familii i-au lăsat la începutul anilor 1970, atunci când bătrânul, respectatul și mult iubitul fratele misionar Willis (Hong Kong) a fost exclus printr-o hotărâre a adunării discutabilă. Cea mai mare divizie lor a fost în 1990, când aproximativ o treime din frații lor din America de Nord au plecat. Este trist, dar ei, ca și noi, practica aceleași principii de adunare.

O propunere serioasă

În timpul anilor 1900, cred că este evident că au fost două scoli de gândire simultane, care au fost susținute de diferiți frați din adunările noastre. Unii au ținut la principiul acceptării automate a hotărârilor adunării (cum au făcut frații TW), în timp ce alții s-au simțit obligați să respecte decizie doar cu dovada că ar fi una bazată pe Scriptura. De exemplu, deciziile de genul celei în care un frate nu este primit sau este scos din partasie pentru că are televizor, sunt ignorate politicos în adunări din alte regiuni. Ei evita confruntarea pe această temă. Este vorba de cazul când o hotărâre importantă este luată în mod greșit (cum ar fi scoaterea din partasie a unui frate învățat apreciat, fără nici o bază scripturală clară – cum a fost în 1910) și două scoli de gândire intra în conflict și nu mai pot coexista împreună. Unii nu-și pot permite să respingă o hotărâre a adunării. Alții nu-și permit să accepte o hotărâre greșită a adunării. Cine s-a schimbat?

Poate că sunt prea simplist, dar nu ar fi mai rezonabil ca acești dragi sfinți dintre noi care cred cu tărie că ar trebui să accepte automat hotărârile adunării, doar pentru că sunt ale adunării (chiar și atunci când știu că sunt discutabile), să înceapă dialogurile pentru a reintra în partasie

alături de frații TW? Trebuie să recunoaștem sincer că frații noștri TW au ca bază morală și istorică, vis-a-vis de această problemă, principiul de acceptare automată a hotărârilor adunării. În loc să-i acuzăm pe alți sfinți din partasie de lipsa principiilor, de negarea Trupului, de parasirea Căii vechi, că au devenit deschiși sau liberi, că sunt neascultători, nu ar fi de preferat să aveți un dialog deschis, fără acuzații, și să recunoașteți că părinții voștri au avut partea greșită în diviziunea din 1910, și apoi să începeți dialogurile pentru aderarea la grupul de adunări TW? În definitiv, atunci când vine vorba de supunerea sau acceptarea automată a deciziilor adunării, trebuie să recunoaștem că frații TW au fost consecvenți. Noi nu.

O privire la 1 Corinteni 10

Acesta este un capitol instructiv și interesant. Este singurul loc din Noul Testament unde găsim expresia "Masa Domnului" (v.21). Argumentele cu privire la cine are și cine nu are Masa Domnului, atunci și astăzi, depind de acest verset. Desigur, ceea ce dă putere argumentelor cu privire la aspectul locativ al Mesei, este legătura dintre aceasta și altarul din Vechiul Testament, un altar fizic și unic, deținut exclusiv de către națiunea iudaică. Dar este aceasta o învățătură directă a acestui capitol?

Primele 13 versete arată clar că Domnul condamnă contradicția generată de o profesiune exterioară a credinței, combinată cu un stil de viață corupt. Observați expresia "toate" din versetele 1-4. Asemenea israeliților, ei "toți" se bucură de binecuvântări. Dar citim că "cei mai mulți dintre ei nu i-au plăcut lui Dumnezeu" (V.5). De ce nu a fost El mulțumit de "cei mai mulți"? Patru motive urmează prezentate: unii au fost închinătorii la idoli (V.6, 7), unii au fost imorali (V.8), unii l-au ispitit pe Domnul (V.9) și unii au cartit. Lui Dumnezeu îi displăc aceste lucruri, așa că și noi ar trebui să le evităm, de asemenea.

Apoi, în versetele de la 14 la 22, apostolul reia și dezvoltă prima problemă: Idolatria și asocierea sa cu demonii. Acest lucru a fost un subiect deosebit de fierbinte la Corint. Apostolul a avut deja consacrat un capitol întreg (8) cu privire la idoli și alimentele jertfite idolilor. În acest capitol, arată că există un dezacord și o inconsecvență pentru un creștin în a participa în lucrurile Domnului (paharul și pâinea) și, de asemenea, de a alege să participe la idolatrie și la lucrurile demonilor. Este un apel, folosind exemplul israeliților, pentru a arăta că Domnul nu este cu siguranță mulțumit dacă vom participa cu bună știință cu lucrurile Lui și la lucrurile diavolului. Lucruri nu pot continua în acest fel. După cum arată istoria lui Israel, acest fapt îl "trezește pe Domnul la gelozie" (v.22).

În restul capitolului (v. 23-33), apostolul vorbește despre libertatea pe care Dumnezeu a dat-o credincioșilor. Poate că știind că inima omului este aplecată spre legalism, Domnul l-a inspirat pe apostol pentru a include unele instrucțiuni care clarifică interacțiunea socială normală între creștini și necreștini. Poate am putea identifica 3 mese în acest text: Masa Domnului, masa demonilor, precum și masa unui prieten necredincios care vă invită să luați prânzul împreună (observați că nu există nici măcar o aluzie la o eventuală existență a unei "mese a denominațiilor").

Destul de ciudat, ni se spune așa: "Mănâncati tot ce se vinde în piață fără a ridica probleme de conștiință" (v.25). Și din nou, în versetul 27, ni se spune să mâncăm fără să punem întrebări. De ce nicio întrebare? De ce această deschidere? În cazul în care masa în sine l-ar lega pe un credincios cu demonii sau masa lor, credinciosul, cu siguranță, ar trebui să pună întrebări amanuntite. În cazul în care un macelar a avut o mica remarcă, spunând "Acest miel a fost sacrificat lui Mamona", atunci ei nu ar fi trebuit să-l cumpere. În cazul în care prietenul necreștin a oferit o friptură bună și a adăugat "aceasta a fost oferită ca jertfă", atunci "să nu mănânci" (v.28). Nu era o chestiune de asociere mistică sau de întinare, ci de a nu susține în mod conștient economia bazată pe idoli.

Ochiul demonilor

Aici, în Columbia, la fel ca în multe țări în curs de dezvoltare, activitatea demonica este destul de evidentă. Catolicismul popular aici, în America Latină, este foarte mult legat de superstiții, idolatrie, frica și o stranie activitate demonica. Pentru mulți dintre cei care vin la Domnul aici, există o luptă reală pentru a se distanța de vechile lor legături și asocieri, mai mult sau mai puțin explicite, cu vrajitoria. Odată cu convertirea, îl încurajăm pe noul credincios să scape de micuța statuetă neagră a lui Buddha și de alte statui ale sfinților care au avut o funcție clară în trecut, în casa lor. Norocul, talismanele „care protejează” pe care le-au pus în jurul gâtului sau care stau ascunse în portofelul lor, trebuie să dispară. Lupta dintre noua lor credință în Hristos și tradiție devine deosebit de dificilă, mai ales atunci când un copil în familie devine bolnav, și, în ciuda medicamentatiei, el continuă să fie bolnav. Toți sunt de acord că este "ochiul demonilor", și numai vracii locali pot vindeca. Acesta este un adevărat test al credinței pentru mulți. După cum puteți vedea bine, 1 Corinteni 10 este un capitol foarte util în a-i ajuta pe credincioși să se rupă de trecutul lor. Credinciosul nu mai poate participa și la lucrurile Domnului (paharul și pâinea) și la lucrurile demonilor. A fi în împărăția luminii și să se amestece și în împărăția întunericului, îi va trezi Domnului gelozia.

Ce este Masa Domnului?

În cazul în care Masa Domnului nu este o piesă de mobilier din lemn, în cazul în care Masa Domnului nu este o posesiune unică pe care filiala noastră a Fraților o are, pe care o putem "extinde pentru a include alte persoane în ea" sau "să o retragem pentru a-i exclude pe alții de la ea", atunci ce este ea?

Unii dintre scriitorii noștri spun că Masa Domnului este o expresie a "comuniunii sfinților". Ei o înțeleg ca o altă metaforă pentru a descrie Trupul lui Hristos, sau Adunarea lui Dumnezeu. Ei ar putea trage atunci concluzia că fiecare credincios este participant de Masa Domnului, fie că participă la Cina sau nu. O persoană devine participantă la Masa Domnului în momentul convertirii. Posibil. Dar vă rog să observați că ei s-au referit la Masa Domnului ca la un adevăr **pozițional**. Dar contextul din 1 Corinteni 10:23 este foarte practic. Singura referință la Masa Domnului în Noul Testament este într-un verset **comportamental**.

Masă - mâncare - comuniune

Metaforele **masă** și **mâncare** sunt foarte mult asociate cu prietenie, comuniune, părtășie. Domnul Isus a fost criticat pentru că a "mâncat cu păcătoșii" (Matei 9:11), și presupun că nu conținutul mării a fost cauza criticilor, ci pentru că statea la masa lor și mânâncă cu păcătoșii, fapt prin care își exprima prietenia cu ei. Fariseii credeau că n-ar fi trebuit să facă așa ceva. În Apocalipsa 3:20, Domnul spune: "Voi veni la el, voi cina cu el și el cu Mine". Din nou, vedem o imagine a prieteniei și a comuniunii. Dacă deschidem ușa vieții noastre Domnului Isus, vom "mânca cina cu El". Ne vom bucura de părtășia cu El. Și chiar și în viața noastră de zi cu zi, o mare parte din timpul nostru de dialog și de părtășie are loc cu familia, în timpul meselor noastre. Noi invităm prietenii și sfinții pentru a lua masa împreună în casa noastră. Dar textul din 1 Corinteni 10, de asemenea, face referire la pâine și la pahar. Precizez că pentru claritate, termenii "frângerea pâinii", "Cina Domnului" și "Masa Domnului" sunt folosiți alternativ: ele se referă la același act simbolic de comemorare, dar fiecare aruncă o lumină diferită asupra acestui eveniment. Nu poți avea una fără cealaltă. În același fel, nu putem vorbi despre a fi "Casa lui Dumnezeu" și nu "Mireasa lui Hristos". Nu putem spune că creștinii care formează "Trupul lui Hristos" nu fac parte din "Adunarea lui Dumnezeu". Este adevărat că putem scoate în evidență un aspect mai degrabă decât altul. De exemplu, un creștin singur aflat în închisoare sau care a ales să fie pe cont propriu, nu exprimă foarte bine aspectul "Trupul lui Hristos", dar dragostea lui sinceră pentru Domnul și viața sa sfântă ar putea exprima foarte bine ce înseamnă "Mireasa lui Hristos" (puritatea și fidelitatea).

Intr-o dimineață de duminică putem cânta imnuri, citi Scripturile, să ne bucurăm de o stimulare mentală, urmând o "linie de gândire", fără, însă, să avem o comuniune reală cu Domnul (și acest lucru nu e greu de realizat!). **Da, părtășia adevărată este o condiție spirituală a inimii.** Ne putem aminti foarte bine de Domnul cântând, mânâncând pâinea și bănd din vin, dar, în realitate, comuniunea sau părtășia noastră cu Domnul poate fi foarte slabă. Cu aceste ocazii, nu cred că nu am avut Masa Domnului. Mai degrabă, să fiu mai exact, așa spune că aspectul "Mesei Domnului" (aspectul comuniunii) al întâlnirii noastre pentru amintire, a fost slab exprimat. Este foarte trist atunci când se întâmplă acest lucru, dar nu diabolic. Acest mod de a privi Masa Domnului este în armonie cu expresia fratelui R. Brockhaus, și anume, faptul că unii creștini în istorie "ar fi putut realiza acest adevăr".

Pe scurt ...

În 1 Corinteni 10:20,21, este clar că atunci când un creștin este tentat să se întoarcă la unele practici superstițioase sau demonice (căuta părtășia cu demonii), el nu poate face acest lucru și să rămână în părtășie cu Domnul. Prin vizitarea vrăciului, el încetează să mai fie în părtășie cu Domnul, și nefind în părtășie cu Domnul, el nu ar trebui să încerce să-și exprime această comuniune prin manganul din pâine și bautul din pahar. El nu poate participa la Masa Domnului.

Avem tot atât de monopol asupra Mesei Domnului cât avem asupra Domnului însuși. În cazul în care prezența Domnului este cu adevărat între un grup de credincioși, în cazul în care se bucură de părtășia cu El în timp ce mânâncă din pâine și beau din vin, ei se bucură, de asemenea, de

Masa Domnului. Credincioșii noștri dragi din diverse confesiuni creștine sau cei neafiliați unei confesiuni, au la dispoziție "frângerea pâinii", "Cina Domnului" și, de asemenea, "Masa Domnului". Dacă, pentru orice motiv, ei permit unora să participe, desi Domnul nu dorește aceasta, sau în cazul în care refuză pe cei față de care Domnul dorește participare, ei neagă realitatea că este "Cina si Masa Domnului ". Iar acest lucru este valabil și pentru noi.

5. Pângărirea și părtășia ocazională

Fratelui A. E. Booth a trăit în California, Statele Unite ale Americii. S-a născut în 1860 și a murit în 1953. El a fost un respectat profesor al Bibliei între adunarile din Canada, Statele Unite ale Americii, Insulele Britanice și țările scandinave. El este autorul diagramei interesante "Cursul timpului din eternitate în eternitate". Cu ocazia unei vizite în SUA, în 2001, am obținut de la "Believer's Bookshelf" broșura sa, intitulată "Asociația cu răul întinează?". Înainte de a ne răspunde în mod automat "da, bineînțeles ca da", ar fi înțelept să pun câteva întrebări. De exemplu, ce indică Noul Testament ca fiind răul? Dacă nu suntem convinși în această privință, am putea numi rău orice sfânt sau adunare care nu este de acord cu noi, în ce privește stilul de muzică, instrumentele, proorocia, sau cei care nu s-au supus tuturor hotărârilor adunării noastre. Ce înțelegem prin "asociație"? Dacă nici aici nu ne sunt clare lucrurile, am putea ajunge să fim partasi în lucru rău al cuiva (2 Ioan 10), sau în păcatele altora (1 Timotei 5:22). Sau, pe de altă parte, am putea exclude în mod eronat din partasie pe frați și pe surori care trebuie acceptați. Ne găsim, de asemenea, în situația de a evita prietenii normale cu cei necredincioși. Când ia Noul Testament în considerare o persoană ca fiind intinată?

La această problemă de intinare, adunarile din diferite zone geografice au o viziune ușor diferită. Unii sunt fericiți să folosească termenul pângărire și se simt confortabili cu învățătura fratelui Booth. Alții preferă alți termeni, cum ar fi asocierea, legătura eronată, identificare cu neascultarea etc. Indiferent de această variație în terminologie, procesul de gândire este destul de asemănător.

Prin această secțiune, aș dori să vă atrag atenția asupra a 3 lucruri. În primul rând, faptul că o mare parte din învățătura noastră cu privire la pângărirea prin asociere se bazează pe instrucțiuni de practică oferite către națiunea lui Israel din Vechiul Testament, și aceasta pentru a-i proteja de boli. În al doilea rând, aș dori să arăt că, din punct de vedere istoric, "părtășia ocazională" a fost o practică comună printre Frați, din primele zile până de curând. Și, în sfârșit, sper că va deveni evident că părtășia ocazională contrazice înțelegerea și învățătura fratelui Booth cu privire la asociere și la pângărire. Nu le putem ține pe amândouă. Trebuie să acceptăm ori învățătura timpurie a Fraților, ori învățătura fratelui Booth. Or, în mare parte, această contradicție stă la baza tensiunilor noastre actuale.

Este el un criminal?

Este de netăgăduit că cei care încurajează sau ofera sprijin pentru fapte rele sunt, de asemenea, vinovați. Vechiul cat și Noul Testament sprijina acest lucru. Este consemnat chiar în dreptul comun. Cel care dă conștient arma, cat și cel care ascunde criminalul, vor fi găsiți vinovați în instanță. Ce este atunci ciudat cu învățătura noastră despre intinare? Noi nu doar ca-l condamnăm pe cel despre care credem ca este criminal și pe ajutoarele sale, dar, de asemenea, le condamnăm și pe soțiile lor, pe copiii lor, pe grădinarul lor, pe lăptar, pe profesorii copiilor lor, pe unchiul din Australia, pe un coleg de muncă din India, și oricine altcineva în lume întreaga care nu este de acord public (sau nu-si defineste poziția) că "criminalul acuzat este un...criminal".

Acum, atunci când este clar, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că el, de fapt, a ucis, toți suntem de acord că este un ucigaș și toți sprijinim sentința. Atunci când există dovezi clare că hotărârea este de acord cu realitatea, atunci nu există nici o problemă. Avem o altă ciudatenie: criminal acuzat, ajutoarele sale și toți cei care nu sunt de acord cu hotărârea, toți primesc sentința maximă: excomunicarea.

Este cu adevărat aceasta metoda revelată de Dumnezeu pentru a păstra Adunarea Lui curată și sfântă aici, pe pământ? Cred că sunt sincer când spun că as fi dispus să învăț acest lucru și să încerc să-l pun în practică, dacă as fi convins că este o practică ferm bazată pe Scriptură. Dar această problemă de asociere și de intinare, cum a fost predicată și practicată între noi, are o serie de grave probleme...

De unde vine învățătura despre pângărire?

Algoritmul nostru trist și dureros de excomunicarea a inculpatului, a ajutoarelor sale și a tuturor celor care nu sunt de acord cu sentința, se bazează, în primul rând, pe instrucțiunile din Vechiul Testament date poporului lui Israel pentru a-i proteja de boli. Să aruncăm o privire la 7 dintre acestea:

1. Lepra.

În capitolele Levitic 13 și 14, găsim instrucțiuni clare pentru a evita răspândirea leprei printre israeliți. Când lepra era evidentă într-o persoană, o haină sau o casă, tratamentul era foarte radical și prompt. Trebuia să fie așa! Din moment ce lepra era contagioasă și letală, orice suspiciune legată de ea trebuia să fie investigată cu maximă seriozitate. Atunci când existau îndoieli, israelitul trebuia să fie izolat timp de 7 zile. Problema apare atunci când încercăm să aplicăm aceste proceduri la Adunarea Noului Testament. Este un pas mare (care necesită o justificare temeinică) pentru a concluziona că leprosul reprezintă un frate cu o doctrină sau o morală greșită, că o adunare locală reprezintă casa, și că cele 7 zile de carantină înseamnă că credincioșii pot fi "refuzați de la libertatea publică, partasia creștină, până când orice suspiciune este înlăturată" (Booth, pagina 6). În plus, uneori, aceste paralele forțate devin oarecum ciudate. În Levitic 14:34, de exemplu, aflăm că Iehova însuși a pus lepra într-o casă (și nu făcut lepra evidentă în acea casă, cum fratele Booth încearcă să explice). Atunci când lepra înseamnălepră, înțelesul acelui verset este firesc. Uneori Dumnezeu disciplinează neascultarea cu lepră. Ar disciplina Domnul o adunare, sau un credincios din Noul Testament, oferindu-i ca pedeapă o gravă eroare morală sau doctrinală?

2. O problemă de funcționare

În Leviticul 15, citim despre scurgere. Aici fratele Booth echivalează scurgerea cu "răul lucrând într-un credincios, dar într-un mod mai puțin grav decât lepra" Apoi spune că „1. Omul era necurat; 2. Tot ceea ce omul a atins, era necurat; 3. Fiecare persoană care a atins ce omul necurat a atins, era necurat. În felul acesta învățăm că intinarea merge din ce în ce mai departe" (paginile 14,15). Concluzia sa este corectă. Cineva care a atins o persoană având boala

contagioasa, poate n-a luat-o, dar este un "caz de risc". Acei care erau în contact cu aceste "cazuri de risc" devin ei însisi, la randul lor, "cazuri de risc". Fratele Booth, pe buna dreptate, ajunge la concluzia ca acest lant este nesfârșit. În cazul fiecarui contact succesiv, probabilitatea de infectare este mai mica, dar este întotdeauna prezenta. Acest principiu a fost foarte evidentă în Anglia în 2001, cu epidemia de febra aftoasa în mijlocul oilor. În disperare de cauza, guvernul britanic a ucis și ars toate cazurile de risc! Dar, din nou, cum putem justifica aplicarea acestor proceduri în viața Adunării? Având în vedere impactul radical (și ciudat) pe care îl are atunci când aceste proceduri sunt supraimpuse în adunare, o justificare foarte puternică este necesară. Desigur, există lecții pentru noi care trebuie învățate din Vechiul Testament, dar cu totul altceva să spiritualizezi și să aplici aceste proceduri din Vechiul Testament pentru sănătatea vieții Adunării. Este evident pentru toți că aceste proceduri au un sens natural și funcționează bine în lumea fizică. Dar nu când sunt spiritualizate și aplicate Adunării.

Învățarea din Vechiul Testament

Există cărți bune pe exegeza biblică. În același mod în care gramatica de bază este necesară pentru ca să înțelegi în mod corespunzător o altă limbă, există reguli simple de bună simț care să ne calauzească în înțelegerea corectă a Scripturii. Cuvintele nu vin de la sine, ci ele fac parte din gramatică, trebuind să fie aranjate într-un stil literal. Ele au un context istoric, pot avea un sens profetic, pot fi simbolice, dar întotdeauna au o semnificație naturală clară. Limba este dată pentru dialoguri obiective. Dacă **exegeza** este un lucru nou pentru tine, îți sugerez să investești într-o carte bună pe această temă.

Citim în Romani 15:4 că "Tot ceea ce a fost scris în trecut a fost scris pentru învățatura noastră, pentru că, prin răbdarea și încurajarea Scripturii, să avem speranță". Acest verset, precum și altele ca acesta (1 Corinteni 10:6,11), este un stimulent puternic pentru a căuta în Vechiul Testament și să-l prețuim. Sunt învățăturile în Vechiul Testament pe care Dumnezeu vrea ca noi să le însușim astăzi. O problemă delicată este ce și cum să extragem din Vechiul Testament pentru a aplica astăzi la Adunare. Uneori, Domnul Însuși "transferă" învățături din Vechiul Testament și le aplică la viața creștină din Noul Testament, cum ar fi imputarea neprihănirii lui Avraam (Romani 4:23) și necesitatea de a oferi sprijin financiar pentru lucrătorii creștini (1 Corinteni 9:9,10). Dar noi trebuie să fim atenți. Legea nu a fost dată Adunării, ci lui Israel. Cele 10 porunci ne învață foarte multe despre ceea ce îi place și îi displace lui Dumnezeu, dar ar fi o greșeală, cum de altfel unii credincioși fac, să spunem că creștinul trebuie să trăiască după cele 10 porunci (1 Timotei 1:9). Dumnezeu îi spune lui Noe să construiască o arca. Noi nu suntem chemați să construim și noi una. Dar din viața lui Noe învățăm despre credință, despre ascultare, despre co-operarea în viața de familie, despre dreptatea lui Dumnezeu, credinciosia Lui etc. Nu trebuie să spiritualizăm acest pasaj pentru a învăța multe din el.

Ceea ce vreau să spun este că nu putem folosi versete ca Romani 15:4 pentru a avea mâna liberă în extragerea principiilor din Vechiul Testament și aplicarea acestora în viața creștină și la Adunare. Așa spune că istorisile și învățăturile din Vechiul Testament (cum sunt și pildele din Noul Testament) sunt date pentru a ilustra adevărul Noului Testament. Ele în sine nu sunt suficiente pentru a fi baza învățăturilor pentru noi astăzi. De ce? Pur și simplu pentru că ele se pretează

pentru diverse interpretari. În matematica suntem învățați ca diagramele sunt utile pentru a ilustra un argument matematic, dar ele nu constituie o dovadă în sine.

Permiteți-mi să ilustrez acest lucru folosind ca exemplu unele exegeze greșite susținute de către alți creștini:

- a. **Iadul:** Cei mai multe penticostali aici, în Columbia, învață ca îți poți pierde mântuirea dacă nu trăiești după chemarea cerească. Pentru mulți dintre ei, cuvântul foc în Scriptura este un simbol al hotărârii judecătorești și pentru iad. În mod natural, atunci când citeșc parabola Viei și mlăditelor din Ioan 15, ei citeșc: "cine nu rămâne în Mine, este aruncat afară ca mlădita și se usușcă; și ei le adună și le aruncă în foc și sunt arse" (V.6). "Vezi?", spun ei, "Dacă nu rămâi, dacă nu aduci roada, vei arde, vei fi blestemat. Ar fi mai bine să fii atent la mântuire." Nu poți să-ți fundamentezi învățătura pe pilde. Pilda ilustrează o învățătura pe care o găsim în alta parte. Citim în mod clar că "cine ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, are viața eternă și nu vine la judecată" (Ioan 5:24).
- b. **Prosperitate:** În Iosua 1:8, citim că Dumnezeu ne va face "prosperi și de succes", dacă îl ascultăm. Această învățătura este foarte răspândită astăzi. "De ce nu i-ar vrea Dumnezeu pe copiii Săi ascultători să prospere?", întreaba ei. "Hristos este același ieri, azi și în veci. Doar să fie ascultători și-și însușesc promisiunea". Asta a fost foarte adevărat pentru Israel, dar este această învățătura susținută în Noul Testament? Fără suportul Noului Testament, nu putem să aplicăm această învățătura la Adunare. Apostolul Pavel a avut momentele lui dificile (Filipeni 4:12). A fost sărac în mijlocul unor sfinți ai Noului Testament (2 Corinteni 8:2). Vad printre credincioșii europeni prosperitate și săracie în rândul sfinților columbieni, iar asta n-are nicio legătură cu gradul lor de spiritualitate.
- c. **Zeciuiala:** este o învățătura foarte comună, prin care creștinii trebuie să dea cel puțin 10% din veniturile lor pentru Domnul. Este extrasă în întregime din Vechiul Testament. Este păcat să se dea 10%? Bineînțeles că nu. Dar, deoarece nu are suport în Noul Testament, nu putem insista, în mod sincer, pe ea. În Noul Testament, citim că noi ar trebui să dam cu sacrificiu, proportional, cu inima fericită etc. Aceste aspecte le putem învăța cu autoritate în Adunare.
- d. **Circumcizia:** Unii compară circumcizia cu botezul. Ambele sunt considerate ca simboluri initiale, care semnifică apartenența la poporul lui Dumnezeu. Bebelușii erau circumcisi. Putem folosi această pentru a sprijini botezul pruncilor? Desigur, doar acest argument nu este suficient. Oricare ar fi poziția noastră privind botezul creștin, noi trebuie să avem bază pe învățătura Noului Testament.
- e. **Pastele:** Mulți compară sărbătoarea Pastelui cu Frângerea pâinii. Îmi aduc aminte cum, cu un anumit număr de ani în urmă, un frate columbian insista asupra faptului că ar trebui să avem pâine fără aluat pentru întâlnirea de amintire de duminică dimineața, tocmai din cauza acestei conexiuni. Problema a fost rezolvată uitându-ne în Noul

Testament: exista 2 cuvinte grecesti pentru pâine, respectiv pentru pâine normala si paine fara aluat. Evangheliile folosesc primul termen, fapt ce este un argument zdrobitor.

Avem nevoie de suportul Noului Testament pentru a extrage procedurile pentru Israel si a le aplica Adunarii. Romani 15:4 nu este suficient de specific, si spunand asta, nu subvaluez Vechiul Testament, ci, pur si simplu, insist asupra unei exegeze normale, corecte si coerente.

Sa revenim acum la învatatura cu privire la intinare. Pâna acum ne-am uitat la (1) lepra si (2) o problema de functionare.

3. Profetia lui Hagai

În ce de-al patrulea mesaj al lui (Hagai 2:10-19), Hagai ii provoaca pe preoti la un test privind legea. În a doua întrebare el spune: "Daca cineva care este necurat printr-un trup mort atinge vreuna din acestea, va deveni aceasta necurata? Si preotii au raspuns si au zis: Va fi necurata."(v. 13). Acest lucru înseamna ca un frate denominational care ne viziteaza, va spurca adunarea? Lectia din acest verset este clar explicata de catre Duhul Sfânt în urmatorul verset. Când exista pângarire în inima noastra, slujba noastra si închinarea nu sunt acceptabile pentru Domnul. Asta a fost adevarat atunci si este, de asemenea, adevarat si astazi. Este interesant de observat ca în Noul Testament, acest proces de întinare sau raspandire, uneori, pot lucra în directia opusa. În 1 Corinteni 7:14 citim ca "barbatul necredincios este sfintit de nevasta, si nevasta necredincioasa este sfintita în fratelui; deoarece [altfel], într-adevar copiii vostri ar fi necurati, dar acum ei sunt sfinti" (JND).

O alta observatie interesanta se gaseste în Apocalipsa 3:1-4. Adunarea din Sardes a avut o buna reputatie, dar era morta (v.1). Lucrarile sale nu au fost complete si Domnul îi cheama sa se pocaiasca (v.3). Cu toate acestea, nu toti sfintii din aceasta adunare s-au întinat. Doar prezenta lor în adunarea din Sardes nu i-a intinat. "Tu ai cateva nume din Sardes, care nu s-au întinat hainele lor ... ei sunt vrednici "(V.4 JND).

4. Separarea de neamuri

Moise le-a interzis casatoriile cu popoarele pagâne si interesul catre idolatrie. Aceasta a fost, de asemenea, o problema majora pentru Ezra si Neemia. Putem folosi în mod valabil aceste Scripturi, ca sa ne despartim de noii nascuti dintre baptisti, prezbiterieni si anglicani? Putin probabil. Exista vreun adevar în Noul Testament care poate fi ilustrat prin aceste instructiuni? Da, "nu va înjugati împreuna cu cei necredinciosi" (2 Corinteni 6:14).

5. Pacatul lui Acan

Stim povestea bine. Se gaseste în Iosua 7. Acan a pacatuit prin luarea si ascunderea unor obiecte de valoare în cortul sau, împotriva poruncilor Domnului. Oare familia sa stia? Poate. Dar poate ca nu. Din marturisirea lui Acan "am pacatuit" (v.20), probabil am putea concluziona ca el a fost principalul sau singurul vinovat. Restul poporului Israel nu a avut cunostinta pacatului lui Acan. Dar verdictul Domnului a fost "Israel a pacatuit" (v.11). Ce lectie avem aici, pentru noi astazi? Pentru a compara poporul lui Israel cu Adunarea lui Hristos, vom crea probleme serioase: ar putea un credincios adevarat care este corupt in secret, sa faca ca întreaga Adunare

a lui Hristos pe pământ sa fie întotdeauna sub judecata lui Dumnezeu? Dacă acest lucru ar fi adevărat, îndrăznesc să spun că Adunarea pe pământ ar fi întotdeauna sub judecata lui Dumnezeu! Acest punct de vedere nu poate fi susținut de Noul Testament.

Ce se întâmplă dacă am compara poporul lui Israel cu adunarile locale, ar fi mai bine? Un credincios care este corupt în secret în adunarea voastră, va cauza ca întreaga adunare locale să fie sub judecata lui Dumnezeu? Dacă problema fratelui este secretă, ea nu poate fi judecată de către adunare. Chiar și atunci când există zvonuri rele despre un frate sau o sora, învățătura Noului Testament pentru Adunare este că trebuie să ne rugăm ca 2 sau 3 martori să fie găsiți, și apoi putem și chiar trebuie să acționăm. Apoi, adunarea trebuie să clarifice totul. Dar până atunci, adunarea, ca întreg, nu este vinovată înaintea Domnului.

Oh, cineva ar putea sugera, probabil că poporul lui Israel reprezintă adunarile noastre din partasie, la nivel mondial. Prin urmare, noi ar trebui să trimitem delegații de frați în jurul lumii pentru a identifica "Acanii" și să curățăm astfel adunarile de rău. La fel cum apostolul Pavel a făcut cu păcatosul de la Corint. Dar păcatul lui Acan a fost ascuns, nu a fost evident pentru nimeni. Aș putea să scriu aici o listă tristă cu cel puțin 5 frați pervertiți sexual care au fost în partasie fericită în adunarile noastre mai mulți ani, în timp ce practicau perversiunile lor (cel puțin unul este acum în închisoare și unul a fost ucis de iubitul sau de sex masculin - am fost la înmormântarea lui). Este adunarea locală, rețeaua noastră de adunări, sau întreaga Adunare a lui Dumnezeu, întinate și sub judecata lui Dumnezeu din cauza acestor întinate ascunse? Categorie NU!

Ce putem învăța atunci din acest segment din istoria lui Israel? Dragul meu cititor, ce se întâmplă în viața dumneavoastră personală? Ai început să tolerezi fanteziile întinate sexuale în mintea ta? Flirtezi un pic cu soția altcuiva? Consideri că fiind serios să ai un prietenul sau o prietenă necrestină? Ne permitem să stăm la televizor? Suntem corecți în materie fiscală? Spunem adevărul chiar și atunci când doare? Nu vom vorbi (sau scrie) rele despre alți sfinți? Purtăm amaraciune în inima noastră? Din exterior, ceilalți sfinți pot să considere că tu și cu mine suntem soldați viteji ai lui Isus Hristos. Soldatul Acan, de asemenea, și-a riscat viața luptând pentru Domnul în Ierihon și Ai. Dar niciodată slujba și sacrificiul nu înlocuiesc curăția personală. Contează ce se întâmplă în mintile noastre, în inimile noastre și în viețile noastre personale. Contează foarte mult! Noi nu suntem "insule", ci îi influențăm pe cei din jurul nostru. Gradul nostru de spiritualitate afectează familia noastră și adunarile noastre. Lejeritatea dvs. morală afectează hotărârile tale. Amaraciune meu îi lipsește pe cei de lângă mine de bucurie, prosperitate și creativitate. Discuțiile rele (cârtiri sau scrisori) au "taiat" lucrarea unui frate. Multe familii și-au pierdut tatii lor, mulți oameni au fost ranți grav din cauza păcatului personal al lui Acan. Dragă frate și sora, viața noastră privată are importanță. "Iată, vei avea adevărul în partea dinlăuntru" (Psalmul 51:6 JND). Cu siguranță că Vechiul Testament încă vorbește inimii creștine de astăzi. Aplicate în mod corect, acesta este puternic. Și este puternic pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu.

6. Un trup mort

În Numeri 19, citim despre pângărirea cauzată de atingerea unui trup mort. Oricine atinge un organism mort era necurat timp de 7 zile, devenind un purtător potențial de boală, un caz de risc. Dacă un om moare într-un cort, cortul și cei din el vor fi necurați timp de 7 zile. Fiecare lucru pe care îl atinge o persoană necurată devine un lucru necurat timp de 7 zile. Dacă o persoană atinge un lucru necurat, el devine necurat până seara; el este un "caz de risc" mai mic. Există o probabilitate mai mică de el să fie transmitator de boală. Prin urmare, el este doar necurat până seara. Toate acestea sunt reglementări de bun-simț.

Povestea celor zece corturi

În explicația capitolului 19 din carte Numeri, fratele Booth are o poveste interesantă, care a devenit chiar o legendă în unele cercuri (paginile 18-20). Să presupunem că o persoană moare în cortul # 1. Un prieten îl vizitează pe omul mort, așa că el este acum necurat. Apoi, el încearcă să viziteze cortul # 2. Cei din acest cort îl primească. Este un cort "deschis". Apoi, el încearcă să viziteze corturile de # 3 la # 10. Acestea, însă, îl refuză, deoarece el este necurat. Oamenii din cort # 2 se referă la corturile # 3 la # 10 ca la corturi "exclusiviste". Omul necurat se plânge: "Dar eu nu sunt omul mort, și eu sunt unul dintre oamenii Domnului, așa cum sunteți și voi". "Noi trebuie să te refuzăm" răspund ei "până când întinarea pe care ai contractat-o în cortul # 1 este eliminată".

Observați că, chiar dacă omul care a vizitat cortul # 1 nu a fost conștient în prealabil că există un cadavru acolo, el ar fi fost întinat. Cei din alte corturi care au fost conștienți de faptul că el a vizitat acel cort, erau obligați să-l refuze sau să devină ei înșiși necurați. Atunci când au fost trupuri moarte în jur, eu presupun că ar fi foarte normal și acceptabil pentru orice mamă atentă dintr-un cort curat de a adresa întrebări tuturor vizitatorilor, în ideea de a proteja sănătatea copiilor din interiorul aceluși cort. Acest lucru este foarte adevărat și are logică de a opri propagarea bolilor contagioase. Asadar, acesta era cel mai bun set de reguli pentru a evita răspândirea bolii de la un organism mort la alți israeliți. Dar observați, vă rog, ce se întâmplă atunci când ne impunem aceste proceduri cu privire la adunare.

Corturile se spune că ar reprezenta adunările. Intrarea în cort este echivalent cu frângerea pâinii în adunare. Persoana moartă în cort va fi un creștin foarte rău în adunare. Oamenii necurați nu ar trebui să fie primiți în partasie. Din cauza aceluși creștin foarte rău din adunarea # 1, toată adunarea # 1 este necurată. Dacă cineva de la adunarea # 1 vizitează adunarea # 2, toată adunarea # 2 este întinată. Dacă cineva de la adunarea # 2 vizitează adunarea # 25, toți din această adunare sunt necurați. Și așa mai departe. Dacă o persoană curată se aventurează ca să frângă pâinea într-una din adunările necurate, ea, de asemenea, trebuie exclusă.

Au învățat frații de la început în felul acesta? Este aceasta o învățatură relativ nouă? Nu am la îndemână cartile și instrumentele necesare pentru a urmări dezvoltarea acestei învățături cu privire la întinare, dar ceea ce observ este faptul că această învățatură promovată de către fratele Booth (și înșurubată de către mulți dintre noi), nu a permis posibilitatea de a avea partasie ocazională.

I-a întinat pe primii Frați părtășia ocazională?

Este relativ ușor în a găsi citate din Darby, Mackintosh, Kelly și alții prin care aflăm că erau dornici și fericiți să primească vizitatori de la alte culte și să frângă pâinea cu ei. Aceste culte erau cunoscute de a avea impurități doctrinare și morale. Dacă sunteți unul dintre cei care sunt frustrați de citate vechi Fraților, vă rog să nu ezitați să sarți peste această secțiune. Dar cred că veți găsi aceste citate interesante, pentru că noi, Frații, în ultimii 50 de ani, parem a avea frica să vorbim despre ce au făcut dansii. Să aruncăm o privire la câteva exemple:

Cum a văzut lucrurile **Mackintosh**? "Sărbătoarea Cinei Domnului ar trebui să fie expresia distinctă a unității tuturor credincioșilor, și nu doar a unității unui anumit număr de credincioși

care s-au adunat pe anumite principii care îi diferențiază de ceilalți." "Gânduri despre Cina Domnului" de CHM, paginile 18,19.

În 1840, fratele **Darby** și-a exprimat convingerea sa după cum urmează: "N-am putut recunoaște o adunare care nu primește pe toți copiii lui Dumnezeu, pentru că știu că Hristos i-a primit. Vad biserici în ruine: Îmi urmez conștiința în acord cu lumina ce-am primit-o din Cuvânt, dar am dorința de a lua parte la slăbiciunea sau lipsa de lumina pe care aș putea s-o găsesc în alți creștini, și să fac tot ce pot ca să-i unesc pe cei care Îi iubesc pe Domnul". Scrisori de JND, Vol I pagina 42.

În 1875, la 27 de ani după divizarea din 1848 cu Frații „deschisi”, Darby scrie: "Îmi amintesc de un caz, în care unul [credincios] aflat în creștere în adevăr, a venit pentru a ajuta, uneori, în școala duminicală, și venea tocmai din cealaltă parte a Londrei. Acesta i-a întrebat pe frați dacă n-ar putea să frângă pâinea atunci când era acolo - timpul nu-i permitea să se întoarcă la serviciul din biserică să baptista - și să se bucure de comuniunea sfinților. Frații i-au permis cu bucurie, și, dacă memoria mea este corectă, nu a fost dat afară atunci când a venit ulterior. Foarte curând, el a fost printre Frați în întregime, dar partasia lui era la fel de plină ca atunci când el încă nu era între Frați" (Scrisori, de JND Vol. II 416 pagini, 417). Darby și adunarea lui nu se simteau întinși prin primirea în mod repetat a unui frate baptist.

A fost aceasta în conformitate cu învățătura lui Darby? Am găsit o scrisoare, din anul 1870 (cu cinci ani mai devreme decât citatul de mai sus), care dezbate problema frângerii pâinii. El scrie: "Eu nu pot impune o prezentă constantă numai cu noi, pentru că el poate veni cu dorința de a arăta unitatea în duh, și chiar cred că înțelegerile sale sunt, în mod conștiincios, mai ordonate". Scrisori, JND Vol II paginile 129,130.

În următorul volum al scrisorilor lui Darby, citim: "Eu nu mi-am schimbat convingerile. Practica este mai dificilă din cauza slăbirii în creștere și în doctrină, oriunde în jurul nostru. Dar dacă o adunare a refuzat o persoană cunoscută a fi un creștin fără pată, doar pentru că el nu a făcut parte din aceea adunare, nu ar trebui nici eu să merg acolo. Nu am altă membralitate decât în Hristos. O adunare compusă doar din membrii săi devine, dintr-o dată, o sectă. Dar persoana care aduce o altă adunare este responsabil față de adunare, și ar trebui să se menționeze asta; pentru că adunarea este, în cele din urmă, responsabilă, deși aceasta poate avea încredere în persoana care introduce o altă". Scrisori, de JND Vol. III paginile 182, 183.

Este evident că fratele lui **William Kelly** a fost foarte deschis în această chestiune. Cred că a rezistat și a luptat contra îngustimii în creștere în adunări, o mare parte din viața sa. În "Principiul divin al unității", el scrie: "Am primit fiecare creștin care merge ca atare, fără a ține cont de legăturile lui cu Nationalismul sau Dizidenta [cultele] ... Aceștia pot să ni se alature în închinare și la Cina Domnului; ei sunt la fel de liberi ca oricare dintre noi, pentru a ajuta în mulțumire, rugăciune, sau în cuvânt de edificare, în caz că sunt conduși de Dumnezeu. Și aceasta fără să le cerem să-și parasească asociațiile lor vechi sau să se întâlnească doar cu noi."

În prelegerile lui Kelly despre Efeseni, citim următoarea frază: "Dar când un suflet Îl marturiseste pe Hristos în mod real și adevărat, marturisindu-L în așa fel încât se recomandă conștiinței

voastre ca fiind un credincios spiritual, sa-l primiti, pentru ca Dumnezeu l-a primit. El poate fi baptist sau paedo-baptist: nu conteaza, primiti-l ".

Fratele **James B. Deck**, (fiul bine cunoscutului scriitor de imnuri James G. Deck) din Noua Zeelanda, în a 2-a sa scrisoarea cu privire la "Primirea si Respingerea Fratilor", din data de 16 februarie 1852 (Retiparita de GBV, Dillenburg), își exprimă regretul ca nu a fost de partea fratilor exclusivisti de mai de vreme (pagina 5). În ultimele 3 pagini (36-38), explica de ce el nu-i va primi pe "Fratii deschisi", dar, in acelasi timp, apara puternic ideea ca sa "primim persoane care provin din Biserica Angliei si a altor sisteme din jurul nostru". Puteti sa fiti de acord sau nu cu argumentul sau oarecum inedit prin care apara ideea de a nu-i primi pe "Fratii deschisi", dar punctul catre care doresc sa va indrept privirea este ca dansul (un convins frate exclusivist) a primit de la "Biserica Angliei si din alte sisteme" fără a se simți întinat de asocierea cu ei.

Sunt acestea citate selective? Da, sunt. Noi nu sustinem ca aceste citate sunt tot ce CHM, JND si WK au scris pe aceasta tema. Nu este o selectie aleatorie de „ieपुरi”. Ele sunt doar o selectie de „ieपुरi maro” (a se vedea Parabola iepurilor albi, pagina 3).

Ceea ce aceste citate arata în mod incontestabil, este faptul ca acesti frati aveau libertatea de a-i primi (cel puțin ocazional, si mai mult decat o singura data) pe credinciosii adevarati din biserici ortodoxe protestante, avand legaturi cu aceste biserici, fara a se simti în vreun fel pângariti de erorile si practicile imorale ale acestor biserici. Ne simtim nelinistiti cand primim astfel de persoane si ar fi de dorit daca nu ar veni deloc. Ne temem de eventualelor reclamatii ale adunarilor vecine si implicarea in mari greutati. Ei, oricum, s-au simtit liberi si fericiti sa-i primeasca pe acesti vizitatori (îi invidiati?)! Originea din Biserica Anglicana era foarte nespirtuală. Regele Angliei l-a înlocuit pe Papa ca si cap al Bisericii Anglicane, iar Regina Angliei este si astazi capul acestei biserici. Monarhia britanica nu a avut niciodata o imagine stralucitoare in ce priveste moralitatea. Fratii timpurii stiau acest lucru foarte bine. Cu toate acestea, a existat o mare bucurie in primirea vizitatorilor credinciosi anglicani. Acesti frati NU au functionat pe baza înțelegerii fratelui Booth, potrivit careia "asocierea cu răul pângărește".

O îngustime în creștere printre noi

Pe ansamblu, Fratii au fost destul de radicali in respingerea altor frati în timpul si după fiecare diviziune. O adunare Tunbridge Wells s-ar simti intinata în primirea unuia dintre noi. Înainte de reuniunea din 1939, o adunare Kelly s-ar fi simtit intinata prin primirea unui frate de la o adunare Glanton. Învataturile, asa cum au fost subliniate de catre fratele Booth, au fost utile în pastrarea unei distante între diferitele factiuni ale miscarii Fratilor, în timp ce, timp de multi ani, au primit înca baptisti, anglicani si altii asemenea. Ceea ce am auzit de la frati si surori mai in varsta de pe continent, este ca a existat o restrângere tot mai mare dupa al doilea razboi mondial.

Înainte de acest razboi, nu au existat, practic, adunari „deschise” in Germania. Deoarece cele mai multe dintre adunarile de acolo au început cu fratii Carl Brockhaus, Poseck si Darby, la începutul anilor 1850, lucrarea a fost practic neafectata de catre diviziunea din 1848 (acesti 3

frati au lucrat împreuna pentru a produce traducere germana JND a Bibliei). Influenta stabilizatoare a acestor oameni evlaviosi, respectati si de bază, cum ar fi Carl Brockhaus si, mai târziu, fiul lui, Rudolf Brockhaus, a ajutat la rezolvarea problemelor si la mentinere unitatii în rândul adunarilor germane. Insa, la mai puțin de 10 ani de la moartea lui Rudolf, în 1932, prima mare diviziune a avut loc între adunarile germane. Adunarile au raspuns diferit la presiunea lui Hitler pentru a se uni în Bund (BfeG). Dupa razboi, au existat unele dureroase, dar fericite reuniuni, desi nu toti sunt de acord cu termenul de reuniune. Ce era intial un singur grup de adunari, a devenit acum trei grupuri: cei care au ramas uniti cu alti evanghelici in Bund, cei care s-au pocait si s-au alaturat din nou fratilor non-Bund, si un alt grup de dimensiuni considerabile, care acum se numesc Frati liberi (deschisi). De atunci, am simtit nevoia de a pastra aceste grupuri de frati intacte, iar invatatura fratelui Booth a devenit un instrument util in acest sens.

Spurcă astăzi "partașia ocazională"?

Din momentul primei noastre diviziuni, în 1848, am intretinut între principiile noastre de adunare o contradictie ciudată: vrem sa-i primim pe credinciosii sinceri din alte sisteme, dar, în acelasi timp, ii respingem pe credinciosii sinceri din adunarile care au plecat dintre noi (inclusiv pe descendentii acestora). În timp, unele din argumentele folosite pentru a-i exclude "pe cei care ne-au parasit", au început sa fie aplicate si pentru baptisti, anglicani, si altii asemenea. Acest lucru, împreuna cu popularitatea listelor de adunare (adunari care sunt in partasie si adunari care nu sunt. ntr), ne-a condus incet dar ferm la situatia actuala de exclusivism. A fost acesta un proces inevitabil? Primii frati au plantat "seminte" inconsistente in invatatura lor?

Fratele Otto Mueller, un respectat frate german, i-a scris unui frate din Peru, în 1963, dupa cum urmează: "Cu siguranță, nu avem dificultati în primirea ocazională a fraților aflați in vizita, care nu merg cu noi în acelasi fel, chiar si atunci când, în masura intelegerii lor, nu sunt în acord cu noi în fiecare interpretare doctrinară. "(Scrisoare publicata sub forma de broșură în limba spaniolă " Ediciones Bíblicas ", Vevey, CH. Tradusă de mine în limba engleza). Au practicat adunarile germane asa ceva in 1963? Cele mai multe, daca nu toate, probabil ca nu. Atunci de ce fratele Mueller a scris aceste cuvinte?

Pentru ca si dânsul a fost confruntat cu dilema noastra standard: trebuie sa spunem ca-i vom primi pe toti credinciosii sinceri, pentru a evita sa fim clasificati ca fiind doar o alta sectă. Dar, in practica, nu-i primim pe toti credinciosii sinceri (sau facem ca aceasta sa fie practic imposibil), pentru a evita întinarea prin asocierea cu vizitatorul si cu provenienta sa eclesiastică.

În functie de situatiile locale, aceasta tensiune creste. În functie de înclinatia liderilor locali, a adunarilor si a grupurilor de adunari, devine imposibil de sustinut o incoerență evidentă si astfel se produce ruptura. De obicei, o hotarâre gresita a unei adunari este catalizatorul rupturii. Apoi urmeaza o schimbare de directie. Acele adunari asociate în prezent cu adunarile Dillenburg-Vevey-Paris (Central) din Europa, urmeaza din ce in ce mai mult linia de gândire Booth, trimițând sau sponsorizând delegatii in toată lumea, pentru a vâna si a "epura" toate legaturile si asociatii posibile care ar putea întina. Ei s-au izolat din ce in ce mai mult. Alte adunari reînvață

încet să fie primitoare și cu adevărat fericite în a primi credincioși sinceri care provin din adunări nelistate.

O întâlnire cu niște frați din grupul Taylor

După câțiva ani, după ce am citit "O schiță istorică a Mișcării Fraților" de H. A. Ironside, în timpul unei plimbari pe lângă casa noastră, în sudul Londrei, am dat peste o sală de întâlnire a Fraților Taylor. Ferestrele sunt sigilate cu plăci de metal negru pentru a împiedica să intre orice lumină de afară (este tipicul salilor lor de întâlnire). În 1989, din curiozitate, am încercat să vizitez această adunare, dar străinilor nu li s-a permis accesul în sala lor. Ei au o dragoste autentică pentru Domnul nostru, dar au devenit destul de excentrici. După o serie de apeluri telefonice, ne-au permis în cele din urmă, mie și soției mele, să-i vizităm într-una din casele lor. Îmi amintesc clar: a fost o vineri seară, la 9 seară. Două cupluri de vârstă mijlocie erau acolo pentru a ne întâlni. Ei locuiesc în case, pentru a evita pângărirea prin "acoperișul comun" cu un necredincios. Unul dintre bărbați lucra într-o bancă. El ne-a spus că parasese biroul atunci când doamna de serviciu servește ceaiuri și biscuiți la întâlniri de afaceri ale băncii, pentru a evita să manance la aceeași masă cu necredincioșii și, astfel, să își exprime partasia cu aceștia. Evident, asta nu putea să dureze prea mult, iar el acum lucrează pentru una dintre companiile lor. Am petrecut 2 ore întregi discutând. Pentru mine a fost o experiență a deschiderii ochilor. Nu am crezut niciodată că niște adevărați credincioși rezonabili ar putea deveni atât de ciudați. La plecare, am propus să ne rugăm împreună. Cei doi frați mai în vârstă mi-au răspuns cu amabilitate "Tinere, ne-am rugat pentru voi înainte de a ajunge voi aici și ne vom ruga pentru voi și după ce plecați. Dar nu ne putem ruga împreună cu tine". Am amintit faptul că Domnul Isus s-a rugat cu multitudine, că apostolul Pavel a făcut la fel, chiar și cu necredincioși prezenți. Dansul mi-a replicat că acestea au fost "cazuri speciale". Nesciind protocolul lor, le-am mulțumit pentru timpul acordat și le-am întins mâna mea pentru o strângere de mână de la revedere. Am fost lăsat cu mâna extinsă. Nu ne-am mai văzut din nou. Nu am nici o îndoială că ne vom întâlni din nou în glorie. Dar de ce să fie așa ciudați? Ei au acceptat o înțelegere non-biblică de "asociere cu întinarea", și plătesc un pret mare pentru a trăi conform ei.

O aplicație interesantă a aluatului în Scriptură

Înainte de a termina această secțiune, există o altă imagine scripturală asociată cu întinarea, la care aș dori să se uităm împreună: **aluatul**. Până acum ne-am uitat la (1) lepra, (2) o problemă de funcționare, (3) profetia lui Hagai, (4) separarea de neamuri, (5) păcatul lui Acan și (6) un organism mort. Să aruncăm o privire la ultimul aspect al întinării:

7. Aluatul

Acesta este un aspect deosebit de interesant, pentru că aluatul (sau drojdia) are sensuri simbolice, atât în Vechiul cât și în Noul Testament. În Exod 12, găsim instrucțiunile pentru sărbătorirea Pastelui. "În prima zi scoateți aluatul din casele voastre" (v.15). "Timp de șapte zile să nu fie găsit aluat în casele voastre. Oricine mănâncă orice cu aluat în el, să fie nimicit din poporul lui Israel" (v.19). Poporul lui Israel nu poate reprezenta Trupul lui Hristos, pentru că nici

un creștin nu poate fi "taiat" din acest Organism. Poate că ar putea reprezenta o expresie vizibilă a Adunării, sau, mai simplu, a unei adunări locale. Din Noul Testament știm în mod clar că există situații în care un sfânt care a păcătuit ar trebui să fie "scos din partasie" (NIV) sau "scos afară din mijlocul vostru" (JND) (1 Corinteni 5:2). Dar ce anume reprezintă această imagine a aluatului sau a drojdiei?

Cu excepția a două trimiteri la sârbatoarea Azimelor, cred că de termenul de aluat sau drojdie apare de 13 ori în Noul Testament:

- De două ori Domnul Isus folosește "aluatul" într-o parabolă, atunci când Împărăția cerurilor (lui Dumnezeu) este asemănată cu o femeie care a amestecat aluat într-o cantitate mare de făină "până când acesta a dospit de tot" (Matei 13:33, Luca 13:20, 21). Domnul Isus nu explică parabola. Dar aluatul ilustrează în mod clar că ceva se răspândește. Unii comentatori mai optimiști au asociat aluatul cu lumea și spun că parabola ilustrează modul în care evanghelia influențează întreaga lume. Poate că e o idee similară cu cea exprimată în "voi sunteți sarea pământului". Alții asociază aluatul cu creștinătatea, și spun că parabola ilustrează corupția în creștere în creștinism. În ambele cazuri, aluatul este folosit pentru a arăta că ceva mic poate influența împrejurimile sale și să devină ceva mare.

- De cinci ori suntem avertizați să fim atenți „împotriva aluatului”: ni se spune că aluatul fariseilor și a saducheilor era "învatatura" lor (Matei 16:6, 11, 12). În Luca 12:1, citim că aluatul fariseilor a fost "ipocrizia". Marcu 8:15 se referă la "aluatul fariseilor și al lui Irod", dar nu explică semnificația. Probabil aluatul este folosit aici pentru a reprezenta învățatura, ipocrizie și, probabil, stilul de viață imoral al lui Irod (o rusine publică, o influență coruptoare în societatea evreiască).

- De două ori se spune că "puțin aluat dospesc toată plămădeala", repetând învățatura din parabola Domnului Isus. Sunt pasaje importante, așa că hai să le privim în contextele lor.

În **Galateni 5:9**, acest avertisment este dat pentru a apăra libertatea ce o avem în Hristos, în fața infiltrărilor legalismului. Va rog să luați Biblia și să citiți contextul, versetele de 1 la 15. Era un frate legalist evreu (v.7,10) care insistă asupra faptului că credincioșii ar trebui să fie circumciși (v.2). Apostolul îi instruieste pe sfinții din Galatia să "asculte de adevăr" (v.7) și să nu asculte de îndemnul acestui frate legalist (v.3). Presiunea lui și "convingerea aceasta nu este de la Cel care va cheama. Puțin aluat dospesc toată plămădeala" (v.8,9). Ce reprezintă aluatul în acest pasaj? Ar putea reprezenta presiunea din partea învățatorului fals (v.8), ar putea reprezenta învățatura lui rea (v.7), sau ar putea reprezenta chiar însuși învățătorul fals (v.10). Răspândirea învățaturii false este, probabil, gândul dominant.

Aceasta nu este o întinare mistică (nu-mi place acest termen), nici o întinare imputată, nici o întinare pozițională. Nu este întinarea de a fi pe aceeași listă de adunări cu o adunare care are legalism, instabilitate sau învățatura rea (cerul nu citește listele noastre!). Nu! Aluatul vorbește aici despre răspândirea de învățături false de către învățatori falși. Înainte de avertismentul despre aluat, apostolul ne prezintă o situație din viața reală (Galateni 2:1-14), despre modul în care "aluatul doctrinar" chiar funcționează. Apostolul Petru se bucură de libertate și legitimă în

Hristos ca să manânce cu neamurile. Aceasta libertate de constiință nu a venit ușor, Domnul trebuind să-i dea lui Petru trei viziuni (Fapte 10) ca să-l convingă că e bine să viziteze și să manânce cu neamurile. Dar, apoi, anumiți frați din "grupul circumciziei" au sosit. Aceștia erau prieteni ai lui Iacov, un frate cheie în Ierusalim (Fapte 15:13). Cum s-a simțit Petru? (Imaginați-vă că sunteți în locul lui Petru). Presiunea resimțită de Petru, cauzată de prezența acestor frați, a fost așa de mare, încât neînfricatul și plin de speranță apostol al nostru "s-a speriat" de acești oameni. Pentru a-i mulțumi, Petru "a început să se retragă și să se separe de cei dintre neamuri" (v. 12). Aluatul legalist importat de la Ierusalim a început acum să lucreze și în Galatia. Apoi citim cum "alți evrei s-au alăturat în ipocrizia sa, încât chiar și Barnaba a fost dus în rătăcire" (v. 13). Aceasta este felul de lucru al aluatului.

Aluatul învățării false pe care apostolul a dorit să-l corecteze în Galatia, a fost legalismul propagat de către grupul din circumcizie. Aceasta ilustrează modul de propagare al oricărei învățări nesănătoase, fie că este vorba de legalism sau libertinaj sau orice ne va încuraja să "nu acționăm în conformitate cu adevărul Evangheliei" (v.14). La fel ca apostolul Pavel, noi trebuie să confruntăm, să „ne opunem” învățătorilor falși, învățăturilor lor și celor care le practică (v. 6, 14).

În **1 Corinteni 5:6**, avertizarea "putin aluat doșpește întreaga plamadeala" este dată pentru a alerta asupra efectului coruptor real ce-l reprezintă tolerarea comportamentului imoral sexual într-unul din membrii săi.

- ultimele 4 rânduri unde se face referire la aluat sunt în 1 Corinteni 5:7,8. Pentru a înțelege felul de gândire apostolic, vă rog să citiți paragraful dintre versetele 1 și 12 de câteva ori, și, eventual, în traduceri diferite. Aici se face conexiunea interesantă între excluderea fratelui imoral din Corint și aruncarea aluatului înainte de sârbătoarea Pastelui.

Sensul aluatului în 1 Corinteni 5 este dat de versetul 8: "rautate și viclenie". Acest lucru este în contrast cu "pâinea fără aluat", care este "azimele curăției și ale adevărului". Acest aluat de rautate și viclenie funcționează atât în interiorul cât și în afara adunării (v.12). Dumnezeu, în suveranitatea Sa, se ocupă cu cei "de afară". Noi, ca și creștini, trebuie să ne ocupăm cu cele "din interior" (v.12,13).

Pe un nivel personal, ni se spune să nu ne asociem (amestecăm) cu oricine care se autointitulează credincios (frate), dar care continuă să fie imoral, lăcom, închinător la idoli, defaimător, betiv sau hrăpăreț (v.11). Interacțiunile sociale cu credinciosii care au aceste calități triste (chiar și după ce unul ca acesta a fost deja judecat de adunare) estompează distincția corectă între bine și rău, sfîntenie și păcat. Noi, personal, ne obișnuim cu un nivel de moralitate scăzut, iar o asociere „fericită” cu credinciosul imoral, de asemenea, tinde către standarde și așteptări mai scăzute în rândul celor din adunarea noastră. Aceasta este lucrarea "aluatului moral" în inima și în adunarea noastră. Aceasta distanțare socială de fratele imoral, poate fi folosită de Dumnezeu pentru a trezi conștiința acestui frate firesc. Poate el crede că este un credincios și se numește pe sine însuși în felul acesta, dar nu este așa! El are nevoie să se trezească!

În a avea interacțiuni sociale cu necrestini imorali, scaderea nivelului standardelor morale este mai puțin probabil să apară, din moment ce noi (și frații noștri) știm că suntem în esență și în mod natural diferiți (v.9,10). Dar chiar și aici, este nevoie de atenție. Înainte de a termina această scrisoare, apostolul le amintește că "Tovarașiile rele strică obiceiurile bune" (1 Corinteni 15:33).

Împreună, adunarea este chemată să acționeze pentru a opri decadența morală "în interiorul" ei. Dacă un frate sau o sora insistă în a trăi în imoralitate, sau nu se pocăiește de rautate morală din trecut, adunarea trebuie să acționeze și "scoateti din mijlocul vostru pe omul care a făcut lucrul acesta" (v.2), și să "scoateti pe raul acela din mijlocul vostru" (v.13). Această instrucțiune este o solemnă, dar necesară acțiune, de ultimă instanță, pentru a stopa decadența morală din interior. În același mod cum familia de evrei arunca aluatul înainte de celebrarea sărbătorii Pastelui, o adunare ar trebui să scape de "rautate și viclenie" din mijlocul ei. Apoi poate fi o adevărată bucurie în lucrurile Domnului, fără rautate și viclenie, ci în curăție și adevăr (v.8).

Un ultim gând în chestiunea aluatului din Adunare

Cum ar trebui să procedăm cu aluatul? În descrierea Pastelui, familia de evrei trebuia să curețe casa și orice aluat trebuia să dispară. Dacă analizăm pasajele din Noul Testament, observăm că se pare că există o diferență în tratamentul aluatului moral și doctrinar. Nu există o simetrie.

Aluatul moral: (1 Corinteni 5) Pavel scrie aici "excluzeti omul rău". Această directivă echivalează foarte bine cu faptul că familia de evrei trebuia să curețe casa lor de aluat. Va rog să observați că Pavel face referire la sărbătoarea Pastelui doar în contextul "aluatului moral" (1 Corinteni 5); Pastelul nu este menționat și în Galateni, atunci când este vorba de "aluatul doctrinar".

Aluatul doctrinar: (Galateni 2 și 5) Aici apostolul identifică un vinovat, dar nu scrie "îndepartați-l pe omul rău". În schimb, el îi avertizează cu grijă pe credincioșii din Galatia să nu se lase să fie circumcisi (5:3), să reziste în fața învățătorilor persuasivi (5:8), și nu să încerce să le schimbe punctul lor de vedere (5:10). El îi avertizează că această doctrină legalistă, dacă este acceptată, ar infecta adunările ca aluatul (5:9). El avertizează că "cel care induce confuzie" (probabil un învățător din conducere) "va suporta pedeapsa, oricine ar fi el" (5:10). Apostolul se referă la acești credincioși din "grupul de circumcizie" ca fiind "agitatori" (5:12), și, în frustrarea lui, el a dorit chiar ca aceștia să "se taie" sau să "se mutileze" sau să "se castrareze" (5:12) - (ar putea fi gândul că aceștia să nu mai fie capabili să reproducă?). Dar de ce nu face apel apostolul către credincioșii din Galatia de a-i "expulza" pe acești învățători falși? Nu sunt sigur asupra semnificației acestui fapt, dar este foarte interesant.

Observăm același lucru în Galateni capitolul 2. Frații din grupul de circumcizie au venit probabil de la Ierusalim (de la Iacov, v.12). Acest aluat doctrinar era deja prezent în Ierusalim. Acum se ridică o întrebare: au fost adunările din Galatia întinate în vreun fel de prezență și de practică acestui aluat doctrinar în adunarea din Ierusalim? Oare sfinții din Galatia au devenit întinați de prezența acestor trimiși ai grupului de circumcizie veniți în vizită în adunările Galatiei? Sau Petru,

Barnaba și ceilalți evrei au devenit întinați prin această "aluat doctrinar" atunci când "i s-au alăturat lui în ipocrizie" și au fost "duși în ratacire" (v.13)?

În nici un caz nu doresc să minimalizez importanța unei doctrine biblice sănatoase. Adevărul rămâne adevăr. Suntem încă chemați să respingem pe cei care vin și "nu aduc această învățatură - învățatură lui Hristos" (2 Ioan 9, 10). Noi suntem chemați să "luptăm pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna" (Iuda 3). Apostolul Pavel și-a expus viața pentru a apăra adevărul revelat. Ceea ce am vrut să sugerez este că ar trebui să cercetăm cu mai mare atenție felul apostolilor de a trata diferențele doctrinare între credincioșii din adunări. Apostolii chema pe credincioșii din Corint să-l expulzeze pe fratele imoral (oare n-au fost și la Corint învățături greșite?), dar e evident nu-i indemnă întotdeauna de a-i expulza pe toți cei care aveau aluat doctrinar. Il putem acuza pe apostolul Pavel că ar fi **neutru** în confruntarea cu aluatul doctrinar? Putin probabil.

Batranul apostol Ioan nu mai era binevenit într-o tristă adunare (3 Ioan 9). Diotref a devenit fratele-sef și și-a simțit, probabil, un pic amenințată poziția de către batranul credincios Ioan. El l-a vorbit de rău pe apostolul Ioan, și a refuzat să-i primească pe creștini ce-i vizitau. Mai mult, i-a dat afară pe cei care nu era de acord cu el. Ce recomandă apostolul? Face apostolul apel către adunarea respectivă de a-l "excluză" pe Diotref? "Dacă am să vin", scrie apostolul, "voi aminti lucrările lui pe care le face" (V.10). Între timp, dragă prietene, "nu imită ceea ce este rău, ci ceea ce este bun". Apostolii par a avea o cale frumoasă și după voia lui Dumnezeu în rezolvarea situațiilor dificile. Aș dori să putem vedea mai mult din acest mod de lucru și astăzi.

6. Principiul recunoașterii

În această secțiune aș dori să subliniez un simplu, dar puternic model divin, un proces delicat care este evident în Vechiul și Noul Testament, și, de asemenea, în istoria Bisericii. Mă refer la el ca **Principiul spiritual al recunoașterii**. Puteți să-l numiți cum veți dori, dar adevărul său de bază este un element central pentru a trăi în armonie cu Domnul, fie că este vorba de aspectul personal sau cel colectiv, fie în trecut, fie în prezent nostru, fie în viitor. Este un principiu atemporal.

La baza **acestui principiu spiritual al recunoașterii** este faptul că Dumnezeu este suveran, că El are o voință pentru viețile noastre, atât în mod personal, cât și colectiv. El dorește să dezvăluie cel puțin o parte din această voință - puținul de care avem nevoie și atunci când avem nevoie. El dorește să ne călăuzească. Acest principiu, de asemenea, se bazează pe premisa că noi, creștinii, trebuie să trăim în dependență, dependența de zi cu zi de El. Suntem chemați să căutăm și să recunoaștem voia divină, și să acționăm și să trăim în armonie cu ea. "Nu fiți neînțelepți, ci înțelegeți voia Domnului" (Efeseni 5:17). Dar nu sunt toate acestea un pic subiective?

Este recunoașterea prea subiectivă?

În cazul în care voia Domnului apare clar în Scriptură, am putea spune că voia Lui este obiectivă. Dar multe decizii în viață, cele mai multe probabil, nu sunt atât de obiective. Ar trebui să accept acel loc de muncă? Ar trebui să mă căsătoresc cu această fată? Ar trebui să-l primim pe acest frate? Sunt chemat ca să fiu un misionar? Ar trebui să vizitez acea adunare? Ar trebui să-o botezăm pe această doamnă? După ce ne înțelegem voia Domnului, apostolul oferă apoi o condiție importantă: "fiți plini de Duhul Sfânt" (Efeseni 5:18). Nu putem găsi un verset al Scripturii pentru a determina rezultatul oricărei decizii, sau care să ne răspundă direct la fiecare întrebare. Experiența creștină este o viață de credință, de risc aparent, de dependență. Numai în această măsură, principiul spiritual al recunoașterii poate fi considerat subiectiv.

Acest principiu este atât de important, că apostolul le scrie sfinților din Colose: "din ziua în care am auzit despre voi, nu încetez să mă rog pentru voi, cerând ca Dumnezeu să vă umple de cunoștința voii Lui, în orice înțelepciune și pricepere spirituală" (Coloseni 1:9).

Recunoaștere și roade

Procesul de recunoaștere nu este unul mecanic, dar nici nu este deconectat de la realitățile observabile. "Feriti-va de prorocii mincinoși," a avertizat Domnul, "ei vin în haine de oi, dar pe dinauntru sunt lupi feroce". Cum putem noi să recunoaștem acești lupi? Ni se spune "după roadele lor îi veți (re)cunoaște". Unii ar putea pretinde "proorocim în Numele Tau", ca alunga demonii și ca fac minuni. Dar nici pretenția de a acționa în numele lui Hristos, nici evenimente supranaturale în sine nu sunt suficiente. Suntem chemați ca să ne uităm la roadele din viață și la

lucrarea lor(Matei 7:15-23). Câteva capitole mai târziu se repeta: "un pom este cunoscut după roadele sale" (12:33). În timp, roadele vor deveni evidente pentru toți. Referindu-se la acei învățatori falsi care se opun adevărului, apostolul scrie: "ei nu vor ajunge prea departe, deoarece ... nebunia lor va fi arată deplin tuturor "(2 Timotei 3:9). Haideti sa ne uitam la acest proces de recunoastere în practica:

Recunoașterea din partea poporului evreu

O mare parte din voia Domnului pentru comportamentul poporului lui Israel a fost data în legi, porunci și precepte. Totuși, chiar și aici, observăm încă situații în care dependența și recunoașterea erau necesare. De exemplu, Samuel, ca băiat, a trebuit să învețe să recunoască glasul Domnului (1 Samuel 3) - nu au fost seturi de norme care ar fi putut fi folosite pentru a determina dacă Domnul a vorbit sau nu. De fapt, toți adevărații profeti trebuiau să recunoască vocea Domnului. Domnul îl alesese pe David să fie noul rege pentru Israel. Isai i-a arătat lui Samuel pe fiii săi puternici și promitatori. Dar partea lui Samuel era să recunoască alegerea Domnului (1 Samuel 16). Oare locuitorii din Ninive s-au pocăit cu adevărat? Iona, într-o stare carnală, nu a reușit să recunoască ceea ce Domnul făcea. Deși poporul lui Israel i-au fost date profetiile cu privire la nașterea și viața lui Hristos, ei nu au fost suficienți de "spirituali" să-L recunoască. Nașterea oarbă a lui Israel L-a respins pe Hristos, deoarece evreii nu au recunoscut momentul venirii lui Dumnezeu între ei(Luca 19:44). Poporul din Ierusalim nu L-a recunoscut pe Isus și L-a condamnat (Faptele Apostolilor 13:27). Recunoașterea spirituală este mai mult decât o reacție la descrieri obiective. Se face uz de realitatea obiectivă, dar este necesară, în mod inevitabil, o sensibilitate spirituală.

Recunoașterea în istoria Adunării

Frații sunt înclinați să acorde puțină atenție Istoriei Bisericii de dinaintea de 1800. Dar există un clar proces istoric care ne privește într-o bună măsură: formarea canonului Scripturii. Multe evanghelii au fost scrise (Luca 1:1). Multe scrisori au fost scrise către biserici, unele pretinzând a fi de origine apostolică (2 Tesaloniceni 3:17). Cum am ajuns la doar 27 de cărți în Noul Testament?

Este posibil să fi auzit de argumentul invocat de către Biserica Romano-Catolică: din moment ce ea a fost Biserica care a colectat și a selectat scrierile Noului Testament, și ținând cont de consiliile bisericii care au investit aceste scrieri cu autoritate, este evident faptul că Biserica (ca și hotărârile sale) are aceeași autoritate ca scrierea însăși. Unde nu funcționează acest argument? Ei bine, biserica timpurie nu a dat niciodată autoritate Scripturilor! Ei doar au recunoscut autoritatea ce se găsea în însăși aceste scrieri. Ei știau că Adunare are baza pe doctrina apostolică; a fost sarcina lor, astfel, cum i-a calauzit Duhul Sfânt, să recunoască acele scrieri ce cuprindeau aceste doctrine apostolice. Acest proces nu a fost ușor. Știm că în secolul al doilea, aripile siriana, romana și cea din Africa de Nord a bisericii timpurii, au avut diferențele lor. Au fost incertitudini legate de cartea Apocalipsa, cele două scrisori ale lui Petru, scrisorile a doua și a treia a lui Ioan, și cartile Evreii și Iacov. Primii sfinți au fost precauți în acest proces de

recunoastere. Recunoasterea adevărată spirituală poate lua timp, așa încât s-ar putea să fie necesar să așteptați pentru următoarea generație. În timpul secolului al treilea, canonul prezent al Noului Testament al Scripturii a fost recunoscut de către marea majoritate a bisericii creștine.

Putem să recunoaștem întotdeauna?

Uneori prejudecățile și preferințele noastre, cât și carnea, ne pot împiedica să recunoaștem ceea ce Domnul face. Noi, individual sau colectiv, putem "pierde legătura cu Capul" (Coloseni 2:19). Dar, uneori, Domnul Însuși alege să ne țină în întuneric pentru o vreme. Pe drumul spre Emaus, Isus Însuși a venit în apropierea celor doi ucenici, "dar acestea au fost ținuți în a-L recunoaște". Mai târziu, Domnul a intervenit și "le-a deschis ochii și L-au recunoscut" (Luca 24:16, 31). Domnul poate alege să împiedice sau să promoveze recunoasterea. Noi nu suntem în controlul timpului.

Recunoașterea adevăratului creștinism

Care a fost semnul distinctiv al adevăraților creștini? Cum puteau fi recunoscuți ucenicii adevărați? "Prin aceasta toți oamenii vor ști că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții" (Ioan 13:35). Cum a ajuns un necredincios să recunoască că "Dumnezeu este într-adevăr printre voi" (1 Corinteni 14:25)? Nu a fost din cauza codului lor vestimentar sau din cauza avizierului din afara sălii de întâlnire - deși acestea pot fi de ajutor în procesul de recunoaștere.

Recunoașterea darurilor

Nu există nici o îndoială că Duhul Sfânt este Cel care dă bărbaților și femeilor daruri (1 Corinteni 12:8). Dar adunarea trebuie să recunoască dacă acestea sunt daruri autentice sau contrafacute. Există dovezi că aceștia zidesc adunarea? Sunt ele supuse Scripturii? Este evidentă mâna lui Dumnezeu în munca lor? Procesul este similar cu acela în care un frate se ridică să vorbească în adunare. Dorința lui, ar putea să spera în ceva, este că el să fie condus de Duhul Sfânt. El ar trebui să fie convins că are un mesaj de la Domnul pentru poporul Său. Dar este evident că acest lucru nu se întâmplă întotdeauna. Dacă îl veți întreba pe fratele hoinar, de ce nu se oprește pur și simplu și să stea jos, el va spune că se simte condus de Domnul. Și poate crede sincer asta. Cine suntem noi să judecăm motivele fratelui? Dar putem și ar trebui să judecăm roadele. Dacă învățătura sa nu-i zideste pe sfinți în credința lor cea mai sfântă, el vorbește din propria inițiativă. Așadar, trebuie să recunoaștem adevăratele daruri.

Recunoașterea liderilor și a lucrătorilor

Nu există nicio îndoială că Duhul Sfânt numește supraveghetori (lideri locali) în cadrul adunării (Faptele Apostolilor 20:28). El pune dorința în inimă (1 Timotei 3:1). Ne sunt prezentate liste descriptive cu calificările, ca să ne ajute să identificăm și să-i recunoaștem pe prezbiteri și pe diaconi (1 Timotei 3 și Tit 1). "Dar vă rog, fraților, să recunoașteți pe cei ce se ostenește între voi, și care conduc între voi în Domnul" (1 Tesaloniceni 5:12 JND). În Fapte 6, apostolii au cerut

ajutor. Ei au cerut "sapte barbati dintre voi, care sunt cunoscuti a fi plin de Duhul Sfânt si de înțelepciune" (v. 3). Cum au fost gasiti acesti oameni? Ei trebuiau sa fie recunoscuti. Si acesta nu a fost un proces mecanic. Pentru a selecta prin vot sau pur si simplu sa accepti cei mai hotarâți barbati, poate fi daunator pentru adunare.

Recunoașterea voiei lui Dumnezeu pentru viața mea

În Scripturi avem dovezi ale vointei generale a lui Dumnezeu pentru vietile noastre, dar atunci când vine vorba de specificul ei, suntem obligati sa fim dependenti de Domnul. Trebuie sa ne mutam la Paris? Trebuie sa schimbam scoala copilului nostru? Ar trebui sa parasim aceasta adunare? Ar trebui sa-mi las slujba mea si lucrez numai pentru Domnul? Ar trebui sa merg la schi sau sa dau ajutor la o tabara de tineret crestin? Cum ar trebui sa ne cheltuim venitul? Ar trebui sa cautam îndrumarea Domnului în aceste chestiuni cu caracter personal? Da!

Recunoașterea lucrării lui Dumnezeu în Adunare

Cu câteva saptamâni în urma, o domnisoara cam la 25 de ani a cerut sa fie botezata aici, în Armenia (Columbia). Ar trebui s-o botezam? Noi încercăm, in primul rand, sa recunoastem daca ea a fost nascuta din nou. Pentru a ajuta în acest proces, aici, în Columbia, de obicei, avem niste clase cu privire la botez. In urma marturisirii de credinta, Filip l-a botezat pe Simon Vrajitorul. Dar ce era cu adevarat în inima lui Simon? Credea el in miracole sau a avut credinta mântuitoare? La vederea catorva roade, diagnosticul pus de apostolul Petru a fost acesta: "inima ta nu este dreapta inaintea lui Dumnezeu" si "esti in fierea amaraciunii si in legatura nedreptatii" (Faptele Apostolilor 8:13,21,23). A botezat Filip un necrestin? Recunoasterea nu este întotdeauna usora. Este posibil ca noi sa facem greseli, dar acest lucru nu ar trebui sa ne paralizeze. Sfintilor din Ierusalim le-a fost greu sa recunoasca ceea ce Domnul a facut in viata lui Saul din Tars, pâna cand Barnaba a intervenit (Fapte 9:27,28). Atunci când exista frica sau părtinire, procesul spiritual de recunoastere devine mult mai dificil.

Când un credincios doreste sa faca parte din adunarea de aici, în Armenia, cautam sa recunoastem ceea ce Domnul a facut în inima sfântului respectiv. Cum ar trebui sa distribuim sumele de bani colectate, oferite de adunare? Noi încercam sa recunoastem ceea ce Domnul face, si sa sprijinim acel aspect din punct de vedere economic. Este corect de a delega aceasta responsabilitate doar la cativa sfinti din alte adunari? Aceasta, cu siguranta, face viata mai usoara! Dar e bine?

Un exemplu de restabilire: cu câteva zile în urma, la ora 7:30 dimineata, un frate local si cu mine am intervievat o tânara sora cu privire la ultimii ei ani de adolescentă. Ea devenise relaxata si lipsita de griji în viata ei crestina si asa a ajuns în pat cu prietenul ei. Comportamentul ei imoral necesita disciplina adunarii, ceea ce fusese facut anul trecut. În tot acest timp, am urmarit comportamentul ei. Am vorbit cu ea înainte de a o încuraja in procesul de restabilire. Am discutat si cu familia crestina cu care locuieste, si parea ca ea s-a întors la Domnul. Existau unele roade care sugerau o schimbare pozitiva. De ce am dorit acesta discutie? Impreuna cu fratele, am încercat sa recunoastem ceea ce Domnul a facut în inima ei. În cazul în care

dovezile ne conduc la concluzia ca ea este restabilita, vom fi foarte bucurosi sa anuntam acest lucru in adunare. Nu este judecata noastra (desi simtim ca actionam în numele Domnului), nici nu este anuntul nostru cel care o readuce in partasie. Noi recunoastem lucrarea Domnului în restabilire si actionam în consecinta.

Recunoașterea în consiliere

Rareori exista vreo saptamâna aici, fara a vizita un sfânt sau o persoana care solicita consiliere. Am auzit lungi povesti de viata, unele destul de triste. Este Domnul cu adevarat la lucru în viata acestei persoane? Este el sau ea doar în cautarea unui ajutor financiar? Unii pretind a fi chinuti de demoni. Au o problema fizica sau psihologica? Ar putea fi cu adevarat un demon? Rugaciunea noastra sincera este ca Domnul sa ne ajute sa recunoastem ceea ce este El lucreaza în viata acelei persoane.

Recunoașterea în hotărârile de adunare

O adunare poate pretinde ca-L are pe Hristos în mijlocul ei, cand acesta ia o hotarâre. În mod similar, cineva poate pretinde ca are partasie cu Dumnezeu. Dar aceasta "pretentie" trebuie sa fie dublata de roade "reale". În cazul în care exista o diferenta între "pretentie" si "rod", "roadele" sunt intotdeauna mai puternice decât "pretentia". Citim: "Daca cineva zice ca are partasie cu Dumnezeu, dar umbla în întuneric, minte "(1 Ioan 1:6). Nu tot asa se intampla si in cazul hotarârilor gresite ale unei adunari?

Recunoasterea altor adunari

Cum stim daca o alta adunare este bine de a fi vizitata? Am adunat împreuna niste liste regionale de adunari si astfel am format o lista nationala. Apoi, am pus impreuna aceste liste nationale ca sa formeze o lista la nivel mondial de adunari bune. Unii au început sa se refere la aceste adunari ca la un cerc de partasie. Acele adunari care sunt pe lista sunt bune, asa incat, ne putem dispensa acum de necesitatea de a recunoaste ceea ce Domnul lucreaza. Adunarile, cum sunt si organismele vii, sunt mereu în schimbare. Chiar si în cazul în care am putea face o lista cuprinzatoare cu adunarile bune la nivel mondial, care ar avea si aprobarea divina, lista ar deveni depasita în câteva minute. Domnul ridica adunari noi, in timp ce El le închide pe altele. Sau El îndeparteaza sfesnicul de la altii. Trebuie sa învatam sa recunoastem prezenta lui Cristos într-o adunare.

Recunoașterea în primire

Când vin vizitatori în adunarile noastre, noi trebuie sa determinam daca Domnul ar dori sa participe la Masa Domnului cu noi sau nu. Trebuie sa determinam daca Domnul ar dori ca fratele vizitator sa slujeasca in Cuvant sau nu. În cazul în care vizitatorul vine cu o scrisoare de recomandare semnata de sfinti pe care-i stim si de încredere, acest lucru poate accelera procesul, dar totusi, adunarea locala este responsabilă pentru cei pe care îi primesc. Noi trebuie sa rezistăm presiunii de a accepta un proces mecanic, un mecanism care ar functiona chiar si

atunci când nu suntem spirituali. "Primiti toate" și "a primi numai din lista noastră de întruniri" nu are nevoie de noi, ca noi să trebuiască să fie umpluți cu Duhul Sfânt. Poate cuvintele lui William Kelly sunt utile aici: "În cazul în care un suflet marturiseste pe Hristos cu adevărat, marturisindu-L în așa fel încât se recomandă conștiinței tale ca fiind spiritual, să-l primești, pentru că Dumnezeu L-a primit" (Lecturi asupra epistolei către Efeseni, paginile 152,153).

Noi trebuie să urmăm întotdeauna

Poate puteți găsi ceva mai multe exemple cu privire la acest proces de recunoaștere. În fiecare caz, Dumnezeu este cel care acționează în conformitate cu voia Lui suverană, iar noi suntem chemați să recunoaștem cazul în care El acționează, și să-L urmăm. Dumnezeu este cel care ia inițiativa, noi trebuie să căutăm să recunoaștem această inițiativă divină și să răspundem la ea. Pentru a utiliza o ilustrație din Vechiul Testament, a fost un nor care a dus copiii lui Israel prin pustie, nu israelitii conduceau norul. Nu a fost niciodată un lucru ușor să recunoaști felul de lucru și de conducere al Duhului lui Dumnezeu (Ioan 3:8). De ce? Pentru că nu a fost niciodată ușor să fii și să rămâi spiritual. Am prefera să ne sprijinim pe liste, norme utile și acceptarea mecanică a procedurilor. V-aș invita să reflectăm asupra acestui principiu spiritual de recunoaștere, explorând modul în care poate fi aplicat în viața personală și de familie și, de asemenea, în adunarea noastră.

7. Anarhie sau dependență adevărată?

Va incuraja principiul spiritual al recunoașterii adunarile "singure"(care nu au legaturi cu alte adunari) și va conduce la anarhie generală? Ne va duce la starea descrisă în cartea Judecători, atunci când se spune ca "Israelul nu avea imparat si fiecare facea ce credea de cuviință"? (Judecători 17:6, 21:25). Ceea ce ne propunem aici nu este sa incurajam ca fiecare sa faca cum crede de cuviință, ci cu totii sa-L urmăm pe Domnul mai îndeaproape. Noi, creștinii, mai ales cei occidentali, ne temem de incertitudine. Avem încredere în Domnul, dar ne place si „polița de asigurare”, investițiile stabile și previziunea. Aș spune că o viață de credință, o viață normală creștină, contine un mare grad de incertitudine. Pe destinul nostru suntem siguri, dar nu si pe viața noastră curenta. Poate de aceea găsim atât de dificil să ne adaptam la schimbare. Dacă vom schimba felul de ședere in sala de adunare, dacă vom schimba cartea noastră de cantari ... care va fi urmatoare schimbare? Unde ne conduc toate aceste schimbari? Citim că "prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care mai târziu avea sa-L primeasca ca moștenire, a ascultat și a plecat, chiar dacă el nu știe unde se duce." (Evrei 11:8). Această idee este inconfortabila pentru mintile noastre occidentale, obisnuie sa se autoguverneze. Pentru a pleca fără a se ști destinația noastră finală, presupune încrederea, credința în El care conduce. Dacă luăm în serios dependența și recunoașterea, Domnul poate alege să ne conducă în afara "zonei noastre de confort". Din nou spun, nu este o problema in care fiecare face cum crede de cuviință. Este o problema de a ne deschide în mod individual și colectiv pentru a fi condusi de Duhul Sfânt, nu numai in selectarea lecturilor din Scriptura si propunerea cantarilor, ci în toate domeniile din experiența creștină. Poate nervozitatea noastră in a lua în considerare eventuale schimbări, reflectă credința noastră slabă în Cel care conduce. "Fără credință este imposibil să-l fim placuti lui Dumnezeu" (Evrei 1:6).

Ordine în adunare?

O adunare este casa lui Dumnezeu și Domnul impune ordinea în casa Lui (1 Timotei 3:15; Coloseni 2:05). Viața creștină colectiva în cadrul adunării locale nu este "liberă pentru toți". Ne sunt date 4 reperi ale ordinii divine:

1. **Hristos:** Domnul Isus Hristos Insuși este pre-eminent și Isi "hrănește cu grijă" Biserica Lui (Coloseni 1:18; Efeseni 5:29).
2. **Scriptura:** unica autoritate a Cuvântului lui Dumnezeu (1 Corinteni 14:37)
3. **Duhul Sfânt:** Calauzeste si conduce în adunare (1 Corinteni 14)
4. **Batrânii locali:** Prezența oamenilor evlavioși, maturi (Biblia folosește termeni precum bătrâni, supraveghetori, păstori), trebuie să fie iubită și respectată la nivel local (1 Tesaloniceni 5:12). Acestia, ca si parintii in general, pot face uneori greșeli, dar lor Dumnezeu le-a dat o autoritate ce trebuie sa fie respectată.

Este aceasta suficient? Nu avem nevoie de supraveghere regională, națională sau internațională? La despartirea pentru ultima oară de sfinții de la Efes (Fapte 20), apostolul Pavel a chemat "bătrânii bisericii" (v.17), si i-a îndemnat: "Luați seama deci la voi înșivă (plural!) și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori" (v.28). La plecare, apostolul Pavel a

incredintat această scumpa adunare în grija vreunui frate proeminent regional? Nu! A incredintat aceasta adunare în grija adunarilor vecine? Nu! Apostolul, pur și simplu, a spus: "Și acum vă încredințez lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său" (v.32) A fost de ajuns aceasta? Va fi dus aceasta la anarhie? Nu! Atitudinea apostolului a condus în cele din urmă ca această adunare de la Efes să se distanțeze de alte adunări? Apostolul nu credea acest lucru. Cu toate că putea să prevadă multe probleme în viitor, atacurile din exterior din partea "lupilor rapitori" (v. 29) și atacurile divizioniste din interior (v.30), apostolul a plecat cu încredere, știind că în cazul în care vor continua să aibă pe Dumnezeu și Cuvântul Lui în mijlocul lor, acestea ar fi putut "să vă zidească și să vă dea o moștenire între toți cei sfințiți" (v. 32). Este aceasta suficient pentru noi și astăzi?

Sunt adunările "singure" după voia lui Dumnezeu?

Trebuie adunarile să fie interdependente? Termenul "dependentă" conține conceptele de "sprijinindu-se pe" și "fiind responsabil pentru". Noi spunem că un om orb depinde de câinele său, sau că un om bătrân depinde de bastonul sau pentru mersul pe jos. În acest sens, o adunare depinde de Domnul, și nu de alte adunări. Fără câine, orbul este pierdut. Fără baston, bătrânul va cădea. O adunare spirituală, în creștere și matură, nu trebuie să depindă (să se sprijine) pe orice altă adunare. Relațiile dintre adunări nu sunt bazate pe necesitatea cauzată de lipsa de ajutorare, ci pe beneficiul practic, pe adevărata partasie. Termenul "dependentă" este foarte bine rezervat pentru a descrie relația noastră personală și colectivă cu Hristos însuși.

Gasim puține învățături sau instrucțiuni în Noul Testament despre relația dintre o adunare și o alta. Învățăturile despre un singur Organism, după cum am văzut deja, se referă direct la relația dintre credincioși (sfinti), și nu între adunări (vezi pct. 3). Dar, pentru învățătura noastră, putem găsi modele nou testamentale ce apar în formarea noilor adunări. Ei au început să interacționeze unul cu altul, dar nu exista nici o urmă de confederație sau organizație de adunări în Noul Testament. Aici putem spune că o listă de adunări OK poate deveni o reală trambulină pentru plecare. Pe de altă parte, o adunare nu poate pretinde sprijinul Scripturii pentru a fi o adunare "singură", care se comportă ca și cum ar fi singura reprezentare a Adunării lui Hristos, neavând, astfel, relații, sau legături, cu alte adunări. Adunările din Noul Testament au exprimat prietenie și partasie una cu alta.

Relațiile dintre adunări în Scriptură

Prima adunare a fost cea din Ierusalim. Din cauza persecuției care a izbucnit în Ierusalim, creștinii au fost împrăștiati, și noi adunări au fost întemeiate. În Faptele Apostolilor 11:19-30, citim despre începutul adunării din Antiohia. Sfinții din Ierusalim au auzit de noua adunare și i-au trimis pe Barnaba pentru a-i ajuta (v.22). Barnaba l-a chemat pe Pavel din Tars, și au lucrat împreună un an întreg la întărirea acestei noi adunări (v. 26). Au fost mai mulți vizitatori de la Ierusalim și "unii profeti" (v. 27). Apoi, auzind de nevoile financiare ale sfinților din Iudeea (inclusiv adunarea din Ierusalim), sfinții din Antiohia au colectat un dar și l-au trimis la Ierusalim. Acestea sunt primele expresii ale legăturilor sfinte dintre adunări. Nu a existat nicio structură.

Nicio baza organizationala de a vizita sau a ajuta financiar. Pur si simplu, o expresie a unei comuniuni reale.

Din adunarea din Antiohia, Pavel si Barnaba au pornit în calatoria lor misionara (Fapte 13:2). Acestia au vizitat Antiohia Pisidiei, Iconia, Listra si Derbe, evanghelizand, grupandu-i pe credinciosi si hotarand batrani in adunari. S-au întors apoi la Antiohia si au raportat sfintilor de acolo ceea ce Domnul a lucrat (Faptele Apostolilor 14:21-28). Mai târziu, ei au raportat aceste binecuvântari si adunarii din Ierusalim, de asemenea, cat si altor sfinti pe care i-au intalnit în drumul lor (15:3-5). Nu a fost nicio cerinta formala pentru a face acest lucru. Pavel si Barnaba nu au deschis "ramuri" ale adunarii din Antiohia în alta parte. Nu! Interesul si bucuria exprimate de catre adunarile mai vechi au fost doar o expresie reala a comuniunii.

Adunarea din Ierusalim a fost bastionului "grupului din circumcizie", numit si "partida fariseilor" (15: 5). Unii dintre acesti invatatori care au plecat din Ierusalim, din proprie lor initiativa (15:24), au fost cei care au cauzat probleme, invatand ca "daca nu va taiati împrejur ... nu puteti fi mântuiti" (15:1) [A propos, ati clasa asta ca eroare sau ca erezie?]. Deoarece acesti invatatori au venit din Ierusalim, o delegatie de sfinti din Antiohia a vizitat Ierusalimul. A fost responsabilitatea apostolilor si a batranilor din Ierusalim sa faca ordine între fratii locali (din Ierusalim). Am putea numi cu greu acest lucru ca fiind un sinod al Adunarii. Interesul a fost general, din cauza legalistilor care provoacau îngrijorare la nivel regional, inclusiv in adunarile din Galatia. Dar respectiva strangere a fost mai mult decat o simpla întâlnire a adunarii locale, impreuna cu cativa oaspeti. Faptul ca subiectul a generat cele mai multe discutii, si chiar faptul ca insusi Pavel l-a circumcis pe Timotei (cap. 16) pentru a facilita acceptarea sa în vizita la Ierusalim, arata ca aceasta eroare legalista a avut radacini puternice in Ierusalim. O scrisoare conclusiva a fost trimisa credinciosilor dintre neamuri din Antiohia, Siria si Cilicia. Având în vedere ca autoritatea prezbiterilor (sau a batranilor) este strict locală, este bine sa tragem concluzia că "impovararea" sfintilor dintre natieni cu "urmatoarele cerinte" (15,28), a fost exclusiv apostolică. De asemenea, învățăm ca invatatorii care calatoresc sunt in responsabilitatea adunarii lor de origine. Nu trebuie sa asteptam sa gasim mai multe scrisori circuland in zilele noastre care sa arate acest tip de autoritate. Invatam ca daca invatatorii care ne viziteaza nu aduc o invatatura buna, pot fi opriti de catre adunarea care-i primeste. Daca acestia creeaza probleme, pot fi retrimisi la adunarea lor de origine. Batranii locali sunt întotdeauna responsabili de a exercita "controlul calitatii" la nivelul adunarii locale.

Care a fost baza relațiilor de părtășie între adunări?

- a. Sfinti din fiecare adunare formeaza parte din aceeasi "familie a lui Dumnezeu",
- b. Exista aceeasi dragoste si angajament fata de Domnul,
- c. Exista un interes comun în extinderea lucrării Domnului - adesea exista cooperare în lucrare. O adunare mai veche poate deveni un model pentru alta (1 Tesaloniceni 1:14),
- d. Exista acelasi respect si supunerea fata de Scriptura. Aceeasi invatatura a fost sustinuta si încurajata în toate adunarile (1 Corinteni 4:17, 7:17, 11:16, 14:33,34; 16:1), desi este evident ca uniformitate în doctrina si practica nu a fost o conditie pentru relatiile de

partasie. Prezenta activa a "grupului din circumcizie" în unele adunari este o dovada în acest sens.

Cum pot fi exprimate aceste limite ale părtășiei?

- a. Prin trimiterea și primirea de oameni cu daruri, evanghelisti (2 Corinteni 8:18) și învățatori (Faptele Apostolilor 18:27),
- b. Prin trimiterea și primirea de daruri financiare acolo unde este necesar (2 Corinteni 8, 9),
- c. Prin trimiterea și primirea de scrisori de recomandare, prin care să fie exprimate încrederea și salutarile,
- d. Prin vizitare fericită cât și prin primirea sfinți aflați în călătorie,
- e. Prin trimiterea și primirea informațiilor pentru rugăciune și încurajare,
- f. Prin ajutorul reciproc manifestat în conferințe comune, tabere și lucrări spirituale.

Modelul # 1: Sfeșnicele

În timp, adunarea exemplară de la Efes s-a schimbat (în timp, toate adunarile se schimbă!). Putem citi o interesantă scrisoare de tipul "raze X", scrisoare înregistrată de către apostolul Ioan în Apocalipsa 2:1-7. Din exterior, adunarea de la Efes arăta bine. A rămas o adunare activă care lucra. A rămas o adunare corectă din punct de vedere moral și doctrinar, netolerând oamenii răi și testându-i pe învățătorii falși (V.2). Pentru numele lui Hristos, sfinții locali au îndurat chiar și greutăți. Cu toate acestea, adânc în interiorul adunării, Domnul a detectat ceva cu totul greșit: "Ai părăsit dragostea dinții" (V.4). Apoi urmează alte șase scrisori "raze X" către alte adunări din Asia Mică.

Domnul descrie aceste 7 adunări, ca 7 sfeșnice de aur (1:20). Aceste sfeșnice nu erau la fel ca sfeșnicul din Cortul Întâlnirii, care avea o singură bază, un singur brat principal și șase brațe. Nu, acestea erau 7 sfeșnice independente, sfeșnice de sine statătoare. Dar am citit că între aceste șapte sfeșnice umbra Cineva "ca un fiu al omului" (1:13). Ce una dintre aceste sfeșnice, nu a fost o "bază comună" administrativă, cum erau triburile lui Israel. Aceste 7 biserici aveau un centru comun, prezenta lui Hristos Însuși, așa încât, aceste biserici erau sigure. Hristos Însuși "avea șapte stele în mâna dreaptă" (2:1). Domnul Isus Hristos în mijlocul lor a fost singura legătură care ținea adunarile împreună. Nu exista nicio legătură între un sfeșnic și altul, cu excepția lui Hristos, care este în mijlocul lor.

Model # 2: Butucul și spițele

Pentru a înțelege aceasta, imaginați-vă o roată de bicicletă cu spițe, cu fiecare spita atașată ferm de butuc, dar fără anvelopă sau roată în jurul ei. Butucul este Hristos. Spițele sunt adunarile. Spițele rămân legate unele de altele prin butuc și numai prin butuc. Hristos umbra între sfeșnice, iar ochii Lui "ca para focului" observă în fiecare adunare lucruri ce necesită a fi corectate. Învățatura Duhului a fost pentru toate bisericile (2:7), dar o adunare nu a fost acuzată pentru eșecul altei adunări. Dacă adunarea din Pergam îi avea pe unii care susțineau învățatura

Nicolaitilor (02:15), alte adunari nu au fost în poziția de a fi întinate de acest lucru, nici nu au fost trase la răspundere. Fiecare adunare a avut de-a face cu Hristos Însuși.

Dar noi, oamenii, nu ne încredem în butuc. Ne temem că nu este suficient de puternic pentru a menține spitele împreună. Ne temem că și alte non-spitele se pot atașa în mod incorect la butuc. Încercăm să neșfârșim să punem o anvelopă în jurul exteriorului, alăturând o adunare cu o altă pentru a forma o mai strânsă, mai puternică, mai vizibilă, mai practică unitate. Unii folosesc o structură profesională, o declarație de credință, un nume. Unii folosesc o listă formală sau informală de adunări OK. Putem folosi chiar cărți de cântări comune și împărtăși aceeași istorie pentru a crea un plus de unitate. Dragă frate, soră dragă, nu este prezentă Domnului nostru Isus Hristos Însuși, o legătură suficient de puternică? Dar unii pot întreba: "și dacă nu avem liste și nume, atunci cum putem ști care este sfârșitul adevărat într-un anumit loc?" Din fericire, Domnul nu a chemat pe nimeni să călătorească în jurul lumii ca să facă o astfel de judecă și să se pregătească astfel de liste. Tu și cu mine, ca și creștini individuali, sunteți chemați să trăiam în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu și, în cazul în care este posibil, să recunoaștem și să facem parte dintr-o adunare care, de asemenea, încearcă să se adapteze la Cuvântul lui Dumnezeu - un loc în care prezenta lui Dumnezeu este într-adevăr evidentă.

Model # 3: Cercuri concentrice

Este "cercul de partasie" o expresie biblică? Nu, aceasta este un termen relativ nou. H.A. Ironside și alții îl creditează pe F.W. Grant ca fiind inventatorul lui. Fratele Booth a aparținut grupului Grant de adunări din America de Nord. În Scriptură, găsim expresii precum "în" și "afară" (1 Corinteni 5:12,13) și acestea se referă cel mai bine la limitele responsabilității unei adunări locale. Sfinții locali trebuie să știe cui ar trebui să se supună, iar liderii trebuie să știe cine face parte din turma care se află sub îngrijirea lor (Evrei 13:17; 1 Petru 5:2). Dar ideea unui cerc de partasie este acum frecvent folosită pentru a desemna o rețea exclusivă a unor adunări. Adunările sunt fie "în cadrul" sau "în afară". Unii au folosit acest termen pentru a crea ceva care arată ca o denominație non-denominațională, o rețea închisă de adunări în cadrul Trupului lui Hristos. Având în vedere acest pericol, putem înțelege bine de ce unii sfinți dintre noi resping termenul "cerc de partasie".

Permiteți-mi să spun că dacă vom folosi termenul "cerc de partasie", așa cum folosim termenul "cerc de prieteni", poate fi un concept practic și util.

Ca familie, ne-am mutat la Armenia (Columbia) doar cu un an în urmă. Întâlnim oameni noi în fiecare zi, la școala copiilor, la bibliotecă creștină, la supermarket, în vecini etc. "Cercul nostru de prieteni" crește lent. Poate am putea spune că avem o serie de cercuri concentrice de prieteni. Tehnic vorbind, aproape fiecare din cei 300.000 de locuitori din Armenia este un prieten potențial, dar în realitate nu toți sunt. Cu cei mai mulți încă nu ne-am întâlnit. Unii nu ne vor ca prieteni. Avem un cerc intim de prieteni, cei în care avem cea mai mare încredere. În cazurile acestor prieteni, suntem fericiți când copiii noștri îi vizitează și rămân acolo peste noapte. Sunt cei în fața cărora ne-am simțit liberi să împărtășim o problemă personală. Există un alt cerc de prieteni, dar nu tot atât de apropiat. La aceștia, copiii noștri, în general, nu prea pot să

innopteze. Conversatiile noastre ar fi, probabil, mai puțin personale. De asemenea, exista un alt cerc de prieteni format din vecinii cu care ne salutăm, unii părinți cu care vorbim un pic în afara școlii copiilor, poștasul. Unele persoane se mișcă încet către cercurile mai strânse atunci când încrederea crește, sau invers, trec la cercurile exterioare în cazul în care, pentru un motiv oarecare, încredere dispare.

Am putea înțelege relația dintre adunări într-un mod similar? Exista un cerc interior, intim, de partasie a adunarilor foarte similare între ele. Acestea au o istorie comună, cu un grad de încredere de lungă durată între ele. O scrisoare de recomandare de la una din aceste adunări ar fi foarte adecvată pentru a primi un sfânt și, dacă Domnul conduce spre, să îi permită să slujească în Cuvânt. Cu toate acestea, Adunarea lui Hristos este mai mare. Am putea lua în considerare un alt cerc ceva mai mare de partasie. Cu o scrisoare de recomandare de la o astfel de adunare, adunarea care primește un sfânt probabil ar dori să aibă o discuție scurtă, înainte de de-a primi persoana la Masa Domnului. Se poate considera că fiind nepotrivit pentru vizitator să slujească în Cuvânt până când încrederea în el nu se va fi dezvoltat suficient în viitor. Un cerc mai larg de partasie poate fi format din cei cu care adunarea ar dori să aibă una sau mai multe conversații mai profunde, înainte de a primi sfânt. O adunare ar putea trece la un cerc mai aproape de partasie, atunci când încrederea crește. În cazul în care devine cunoscut că o adunare a aderat la niște practici antibiblice sau devine prea lejeră, se va trece la un cerc mai îndepărtat de partasie, care reflectă o pierdere a încrederii. În esență, acesta este modul în care adunarile Fraților de la început au început să interacționeze între ele. A fost un proces dinamic de creștere a încrederii și de recunoaștere a ceea ce Domnul facea. Am citit de sfinți care doresc să primească alți sfinți de la unele adunări, dar nu doresc să viziteze chiar acele adunări. Acest lucru sugerează grade de încredere. Pentru a fi capabili să recunoaștem ceea ce Domnul face, trebuie să fim liberi de împăienjenisul preferințelor personale, de tradițiile omenești și de teama de oameni. Trebuie ca noi înșine să fim spirituali.

Promovăm noi principii "deschise"?

Din punct de vedere istoric, ori de câte ori un sfânt a contestat o hotărâre a adunării, el a fost etichetat ca deschis sau independent. Unele au vorbit astfel despre Kelly, în 1881. Fratele F.W. Grant a fost, de asemenea, etichetat ca un "deschis" de către unii din America, atunci când, la bătrânețe, a reflectat asupra "greselile noastre" într-un document intitulat "Relația adunarilor cu alte adunări". Ori de câte ori noi, Frații, nu suntem de acord între noi și ne divizăm, o parte este etichetată ca fiind "deschisă", „liberă”, „independentă” sau ceva mai rău. În felul acesta, îi punem pe acești sfinți într-o cutie și-i etichetăm. Facând aceasta, ne "protejam" de perspectiva de a ne rasgândi și, eventual, schimbă. Principiul spiritual de recunoaștere, așa cum este prezentat în această lucrare, promovează ratăciunile principiile "deschise"?

Dacă...

... prin "deschis" înseamnă că homosexualii, adulterii, curvarii, satanistii și susținătorii lor, pot participa la Masa Domnului cu noi, răspunsul este NU. Conștiințele după voia lui Dumnezeu în cadrul adunarilor de pretudindeni ar fi în stare să recunoască creștinismul fals.

.... "deschis" înseamna ca trebuie sa primim în adunarea noastra fiecare crestin care vrea sa frângem pâinea cu noi (pentru ca el este un crestin), raspunsul este NU. Fiind un crestin este o conditie necesara, dar nu o conditie suficienta. Adunarea trebuie sa recunoasca cazul în care credinciosul este într-o stare buna pentru a fi primit.

.... prin "deschis" intelegem că o adunare poate fi "singura(izolata)" si nu trebuie sa luam in considerare alti sfinti si alte adunari, atunci din nou este NU. Noi trebuie sa recunoastem si, uneori, sa contribuim la ceea ce Domnul face în alta parte.

.... prin "deschis" înțelegem sa nu actionam în lumina adevarului unui singur Trup al lui Cristos (în principiu si practica), din nou, spun NU. Noi trebuie sa recunoastem si sa iubim pe fiecare adevarat membru al Trupului lui Cristos. Avem nevoie de fiecare membru. Noi încercam sa încurajam si sa lucram cu fiecare membru, în masura în care o constiinta dupa voia lui Dumnezeu permite acest lucru.

.... prin "deschis" înțelegem ca ar trebui sa tratam toate adunarile de sfinti ca fiind "acelasi lucru", în mod clar este NU. Este evident ca unele adunari sunt mai spirituale decât altele. Daca e sa vizitam o adunare, trebuie sa cautam sa-i recunoastem adevarata conditie spirituala.

.... prin "deschis" intelegem sa ignoram decizii (si scrisori de recomandare) facute de alte adunari, din nou, spun NU. Sfintii dupa voia lui Dumnezeu, din orice adunare, vor recunoaste deciziile dupa voia lui Dumnezeu, venite de la alti frati. Acestea pot fi facute de persoane, familii sau adunari. Deciziile dupa voia lui Dumnezeu sunt la fel de obligatorii ca voia lui Dumnezeu, deoarece în esenta sunt aceleasi.

Dar dacă ...

...prin "deschis" ne referim la faptul ca vom cauta sa fie deschisi la îndrumarea Domnului, in mod personal si colectiv, raspunsul este un mare DA. Pentru a trai principiul spiritual al recunoasterii, trebuie sa alegem sa permitem Domnului sa fie cu adevarat Domnul, atat în doctrina, cat si în practica.

.... "deschis" înseamna că respingem conceptul de responsabilitate colectiva internationala, raspunsul este DA. Noi suntem responsabili doar în cazul în care suntem în pozitia de a practica o recunoasterea spirituala. Sa presupunem ca nu am fost niciodata in Managua. Când va deplasati la Managua, si sunteti în partasie cu Domnul, El va va ghida catre partașia adevarată creștină de acolo. Însă, vei putea recunoaste partasia adevarată doar atunci când o traiesti in mod uzual. Daca o persoana vine din Managua în adunarea voastra, este de datoria ta si a adunarii sa recunoasteti daca exista dovezi ale credintei mantuitoare si a unui mers adecvat crestin. O scrisoare de la o adunare de incredere poate ajuta in acest proces de recunoastere, dar, chiar si atunci, recunoasterea locala este necesara. Responsabilitatea noastră inaintea Domnului este atat personala, cat si colectivă, în cadrul adunarii din casa noastra. Aceasta include responsabilitatea pentru ce vizitam si ce primim. **O recunoastere adecvata spirituala nu poate duce la instabilitate sau anarhie.**

Principiul spiritual de recunoaștere ne permite să trăim, să ne mișcăm și să lucrăm în armonie cu Hristos. Frații, între 1820 și 1830, au manifestat acest grad de spiritualitate colectivă, deoarece istoria demonstrează că au practicat acest principiu de recunoaștere spirituală. Dar, cum anii au trecut, unii dintre ei au încercat să formalizeze lucrurile. Dinamica vieții date de Dumnezeu poate fi, astfel, sufocată de formalitate. Încet, principiul spiritual a fost înlocuit de mecanisme și proceduri.

Ceea ce am încercat aici a fost să prezint atenției rugăciunii dvs. un principiu biblic. Dacă unii îl numesc "deschis", sau "romantic", sau "carismatic", sau "mistic", ce contează?! Întrebarea este: Este un principiu scriptural? Sub călăuzirea Duhului, judeca pentru tine.

8. Politici, amărăciune și paralizie

De ce atâtea tensiuni și divizări în adunare ne cauzează atâtea dureri? De ce avem atât de multe nopți nedormite? De ce atâtea scrisori acuzative și dure? Mulți se simt cu adevărat răniți. Ma îngrijorează că amaraciunea este în creștere în rândul sfinților dragi. Ea devine evidentă în tonul vocii. Într-o inutilă duritate în limbajul din scrisori. Nu numai că această atitudine de amaraciune ne jefuiește familiile și adunarile noastre de bucurie, dar se și răspândește. Unii chiar consideră că fiind dificil să se bucure de partasia cu sfinții, fără a avea probleme majore în adunare. E bine să știm, sufletele amare nu sunt vase curate și utile, indiferent de corectitudinea doctrinară. Dacă vrem să-L "vedem pe Domnul" și să ne bucurăm de prezența Lui în realitate, trebuie să rezolvăm aceste probleme grave.

Directiva divină rămâne aceasta: "*Urmăriți pacea cu toți și sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul, veghind, ca să nu ducă vreunul lipsă de harul lui Dumnezeu, ca nu cumva vreo rădăcină de amărăciune, încolțind, să vă tulbure și mulți să fie întinați de ea;*" (Evrei 12:14,15).

După ce a dat niste învățături biblice, într-o adunare din Olanda, la începutul acestui an, o soră a venit cu lacrimi în ochi, și a întrebat: "Ce să mă fac? Ma simt foarte rănită de către frați. Au fost foarte nedrepti. Am resentimente și amaraciune, iar amaraciunea îmi afectează viața mea de familie, pe sotul meu și pe copiii mei. Ce pot să fac?" Pentru astfel de persoane scriu această secțiune. Unii sfinți dragi sunt aspri și nu par să recunoască asta. Poate că ei se vad că niste luptători ai dreptății, aparatori ai adevărului și cred că sentimentele lor intense sunt o indignare a dreptății. Treziti-va, dragi sfinți, "mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu" (Iacov 1:20). N-a lucrat în trecut și nu va lucra nici în viitor.

Există cărți creștine bune în librării, care se ocupă cu mânia, amaraciunea și iertarea. Ar fi folositor dacă ai pune mâna pe una sau două dintre ele. Pe scurt, doresc să subliniez un posibil factor care contribuie la amaraciunea specifică nouă, Fraților.

Câteva cuvinte triste de la William Kelly

În timp ce mă uitam printr-o valiză veche, în mansarda surorile mele din Londra, în decembrie anul trecut, am dat peste o mică broșură intitulată "Unitatea Creștinilor și Părtășia" (Printată cu mulți ani în urmă de către C.A. Hammond, Trust Biblie Depot, Londra, Marea Britanie). Conține o versiune ușor prescurtată a unei prelegeri susținute în 1882, de către W. Kelly (pagina 1). Acesta a fost anul de după marea diviziune la nivel mondial, care făcuse ca Darby și Kelly să nu mai fie în partasie unul cu altul pentru tot restul vieții lor pământești. Acești oameni obișnuiau să fie buni, chiar foarte buni prieteni. Ne putem imagina ce trebuie să fi simțit Kelly în acel moment. Dacă îmi permiteți, voi lua trei mici citate aici, nu pentru a discuta despre principala învățatură a acestei lucrări a lui, ci pur și simplu pentru a observa elementul uman, evident în timpul diviziunii adunării.

Citat # 1: (paginile 5 și 6) Kelly se refera la aplicarea inconsecventă și arbitrara a normelor. El s-a plâns cu privire la sistemul "de reguli care exclude sfinți la fel de evlavioși ca și ei, care nu pot accepta aceste reguli. Aici avem o sectă. Decretele lor nu sunt porunci ale Domnului, dar ele devin, practic, ca o autoritate din cuvântul Sau, sau (cum este de obicei) chiar mai mult de atât. Cum este ca oameni să pretindă ca nu au reguli umane, când ei introduc condiții nemaiauzite de partasie, aici rigide, acolo lejere, în funcție de politicile diferite sau de capriciul conducătorii lor, pentru cei care vin în raza lor de acțiune?". Un frate britanic a aparat recent aceste "capricii", referindu-se la ele ca "libertatea de acțiune preotească". Avem un frumos cuvânt biblic pentru tot, nu-i așa?!

Citat # 2: (pagina 10) Kelly despre tacticile de presiune ale Fraților: "Astfel, tendința este de a constrânge direct și a demoraliza; pentru că ceea ce este căutat nu este convingerea bazată pe Scriptura, ci, acolo unde nu există nici o condamnare, o subiectivitate oarbă, o simplă și adesea nesigură și nefericită supunere, o aparență de partasie, care nu mai este vie, ci moartă. Pentru că Duhul pe L-am primit este cu siguranță nu un duh de frică, ci de putere și dragoste, dând o minte sanatoasă; și în niciun fel El nu aprobă ce este, asadar, formal și, în esență, sub presiunea sau influența omenească".

Citat # 3: (pagina 10) Kelly despre rezultatul scaderii nivelului moral: "Consecința este teribilă: o recompensă pentru spiritele turbulente, care, acum mai mult decât oricând, „detin frâiele”; retragerea din poziția lor justă și capătata prin har a celor care au grija să conducă fără frică de Domnul și de Cuvântul Sau; distrugerea principiilor morale (și sunt foarte mulți), cum ar fi păstrarea sub tăcere a dezaprobarii lor față de aceste miscări (rele), văzute atât în ansamblul lor, cât și în detaliu, atasarea de lideri, sau raportarea la majoritate, pe care ei o numesc cu drag „unitate”. "

De ce redau aceste citate? Pentru că ei au fost rostite acum 120 de ani, dar ar putea descrie cu ușurință situația noastră de astăzi. Nu crezi? Jucăm în continuare același joc dureros. Sau, ca să folosesc cuvintele fratelui G.V. Wigram, suntem încă "bule eclesiastice care se sparg" și "ne jucăm de-a biserica". Nu știu cum e pentru tine, dar pentru mine este foarte deprimant!

Trebuie să fim realiști

Pentru că noi credem că suntem cei mai buni doctrinari, avem, de asemenea, foarte mari așteptări cu "caracter creștin" de la liderii noștri și unul de la celălalt. O parte din durerea noastră este cauzată de faptul că așteptările noastre sunt nerealiste. Și deziluzia doare! Criticile exagerate, politica religioasă și un oarecare nivel de neleguire au caracterizat fiecare diviziune în rândul Fraților. Acest lucru este "comun naturii omului" (1 Corinteni 10:13). Chiar și în frumoasa perioadă timpurie a Adunării, în zilele apostolilor, citim: "Dar, dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, vedeți să nu fiți mistuiți unii de alții." (Galateni 5:15). Dragul meu frate și dragă mea soră, trăim într-o lume căzută. Realitatea tristă este că tu și eu și liderii noștri spirituali, păstrăm natura noastră pacatoasă, și, uneori, îi ranim grav pe alții.

Identificarea adevăratului inamic

Nu trebuie să uităm că fratele legalist care fortează o decizie nedreaptă, sau fratele lumesc care cauzează reducerea nivelului spiritual în adunarea dumneavoastră, nici unul nici altul din ei nu reprezintă adevărata problemă. "Lupta noastră nu este împotriva carni și sângelui (a oamenilor), ci împotriva capetenilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor întinericului acestui veac și împotriva duhurilor rătăcii care sunt în locurile cerești" (Efeseni 6:12). În cazul în care acest lucru este adevărat, ar trebui să ne îndreptăm atenția și frustrarea noastră departe de personaje și să devenim mult mai conștienți de adevărata luptă spirituală care are loc astăzi. Dacă Satan a reușit să-l folosească pe apostolul Petru (Matei 16:23), nu poate să ne folosească, uneori, pe tine sau pe mine? Nu poate folosi o parte din frații noștri din conducere? Ca și apostolul Pavel, în Galateni 2 și 5, noi trebuie să fim fermi, atât în fața legalismului, cât și a libertinajului, dar cu arme spirituale și într-o manieră spirituală.

De ce durerea este atât de acută?

Apostolul a fost un promotor entuziast și iubitor al adunării, dar el nu a spus: "Caci pentru mine a trai este adunarea". Pasiunea vieții sale a fost Hristos Însuși (Filipeni 1:21). Noi, Frații, am fost foarte angajați pentru adunările noastre. Am investit o mare parte din timpul nostru și a resurselor noastre în adunare. Am sacrificat bucuroși o mare cauză pentru a promova cauza adunării. Ma tem că mulți dintre noi am devenit dependenți de adunările noastre. Avem nevoie de ele pentru sentimentul nostru de securitate. Avem nevoie de adunarea noastră pentru sentimentul nostru de identitate. Avem nevoie de adunarea noastră pentru viața noastră socială. Avem nevoie de adunarea noastră pentru sentimentul încrederii în sine. Fără să ne dam seama, ne-am transformat adunările noastre într-un bazin care nu poate ține apă. Dar ne e sete! Avem nevoie de bazin. Gândul că unii ar putea încerca să ne scoată din bazine, sau că bazinele s-ar putea sparge, ne provoacă dureri insuportabile. De ce această durere disproporționată? Poate este pentru că noi "L-am parasit" pe Hristos, "izvorul apelor vii" (Ieremia 2:13). Ar putea că frustrarea noastră excesivă să reflecte lipsa noastră de apropiere față de Domnul Insuși? Din experiența noastră, am învățat să găsim satisfacție și suficiență (Coloseni 2:10) numai în Hristos?

Paralizie

Deci, ai încetat să ajuti la adunarea de copii? Te simți ranit și tăiat și acum participi rar la conferințe și la întâlnirile adunării? Te-ai retras din comitetul taberei tinerilor? Simți că ai pierdut respectul și nu mai poți împărtăși gândurile tale din Scriptură? Liderii tăi locali nu te mai inspiră? Nu ai încredere în nimeni? Bucuria și entuziasmul pe care le-ai avut, s-au dus? Ești presat, dar nu mai ai dorința de a oferi cel mai bun? De ce această paralizie? Ce te-a făcut să dorești să ajuti și să te sacrifici în trecut? Ai luptat pentru recunoașterea în rândul celorlalți sfinți? ... Și acum simți că acești sfinți nu meritau acest efort?

Stimate frate, sora dragă, Marele tau Pastor trebuie să-ți fie Cel caruia trebuie să-I slujești. El nu te-a tăiat. El nu te-a abandonat. El nu te-a lasat jos. Nu, El niciodată nu va face așa. El înțelege

durerea respingerii și dezamăgirea. Aminteste-ți că numai El vede inima și lucrarea ta, și îți va da "cununa care nu se vestejește a gloriei" (1 Petru 5:4). Cautarea Lui încă adresează întrebarea aceasta către noi: "Ma iubești?"... și numai dacă răspunsul nostru este "Da, Doamne", ni se da privilegiul de a "Paste mieluseii Mei" (Ioan 20:15-18).

Timpurile de durere pot fi timpuri de creștere spirituală

Domnul nostru drag este un expert în lucrarea binelui din rău. Personal, simt cum Domnul a folosit acești ultimi 2 ani de tensiuni, presiuni și incertitudini pentru creșterea mea spirituală. Eu și soția mea vrem să lucrăm pentru Domnul și să depindem numai de El. De ce atunci avem nopți nedormite atunci când primim de la frații din străinătate o scrisoare, spunându-ne "ne alegi pe noi sau pe ei ..."? Lucram noi pentru Domnul sau pentru extinderea imperiului Fraților? Setea mea pentru ce e important își găsește satisfacție în "munca mea creștină", sau în comuniune cu Hristos Insuși? Am fost obligați la astfel de cautări și de întrebări importante din cauza împrejurărilor dificile. Este dureros, dar este foarte sanatos. Ce înveți din momentele tale de testare? Castigi noi perspective ale naturii umane? Devii mai conștient de propria ta inimă pacatoasă și înșelătoare? Te face Domnul să te depărtezi de oameni și lideri și te atrage El mai aproape de El? Aproximarea de Domnul te ajută să lași de-o parte frica de oameni? O recolta de "dreptate și pace" este promisă pentru cei care sunt "exersați" sau "antrenați" în condiții nefavorabile (Evrei 12:11). Să nu ne sterpezim dinții noștri și să dam vina pe alții. Să folosim adversitatea doar ca să aprofundăm și ca să creștem.

Recent, citeam: "adeverăta profunzime spirituală ne eliberează de spontaneitate în mijlocul tristeții".

Un apel către bătrânii locali

La această problemă de amaraciune și de paralizie, Faptele Apostolilor 20:28 se aplică de asemenea: " *Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu* ". După o cercetare, marturisirea și eliberarea inimilor noastre, haideti să-i vizitam și să-i ajutam pe sfinții care sunt marcați de resentimente și amărăciune. Acești sfinți dragi au nevoie de ajutorul tău. În Hristos, ei pot găsi și se pot bucura de o libertate reală. Ei au nevoie de sfârșitul zilelor de amaraciune, cinism și înfrângere.

" De aceea, ridicați mâinile oboseite și genunchii slăbiți și faceți cărări drepte pentru picioarele voastre, încât ceea ce este șchiop să nu se abată, ci mai degrabă să fie vindecat. Urmăriți pacea cu toți și sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul "(Evrei 12: 12-14).

Draga frate, dragă sora, în cazul în care Domnul te-a trezit prin meditațiile acestea, dacă bei acum mai profund din izvorul apelor vii, dacă există o bucurie tot mai mare dată de Dumnezeu și libertate în inima ta, ajuta-i și pe alții să găsească această stare.

9. Concluzie și priorități

Am avut în vedere istoria noastră de diviziuni recurente. Au fost și câteva reuniuni fericite, dar urmate de diviziuni mai dureroase. Acest lucru a generat slăbiciune și un constant declin printre Frați, în întreaga lume. Am luat în considerare cauzele posibile, variind de la lipsa de instruire, la mândrie, carne, frica irațională de schimbare, influența excesivă a unor personalități etc. Deși fiecare dintre aceste cauze are propriul ei efect, ne-am propus să înțelegem ca "principiilor de adunare", așa cum sunt ele ținute de către unii dintre noi, să devieze de la modelul scriptural. Printre aceste erori triste am considerat că hotărârilor adunării au un caracter universal-obligatoriu (fie ele bune, fie rele). Am arătat, de asemenea, că o înțelegere greșită a Trupului lui Cristos duce la o rețea nebiblică de adunări, la un sistem. Am explorat probleme ca aspectul locativ (un lucru ce-l avem) al Mesei Domnului și consecințele sectare care rezultă de aici. Apoi ne-am uitat la noțiunea de pângărire în contextul evreiesc, și de ce nu poate fi ea aplicată direct la Adunarea nou testamentală. Am arătat că, istoric, Frații de la început au găsit ca un prilej fericit de a practica cu atenție și dependentă părtășia ocazională, fără teama de întinare pozițională. În cele din urmă, am explorat principiul spiritual de recunoaștere, și l-am propus ca baza pentru a trăi în armonie cu gândul lui Hristos, în mod individual și colectiv.

Ce-ar trebui să facem de acum încolo?

În cazul în care Domnul a folosit aceste gânduri pentru a-ți deschide ochii (sau să confirme suspiciunile dumneavoastră) în unele privințe, permiteți-mi să vă încurajez să continuați să studiați problema înaintea Domnului. Discutați cu sfinții de lângă dvs. Înșă, până când Domnul nu vă va da convingerea cu privire la aceste chestiuni, nu ar trebui să acționați în niciun fel. Dar, odată ce Domnul vă va da o convingere în a recunoaște unele dintre aceste lucruri ca având un corespondent fidel în Scriptura, atunci ar trebui acționat în conformitate cu ele. Ar trebui să le simțim "în venele noastre", nu ca fiind deschise, libere, exclusiviste sau închise, ci ca principii biblice.

Dacă adunarea din care faci parte nu mai practică principiul spiritual al recunoașterii, noi trebuie să-o educăm. Pentru a avea o adunare spirituală și sănătoasă, avem nevoie de frați și surori spirituali/e. Noi trebuie să învățăm și să promovăm adevărata dependență zilnică de Domnul, la nivel personal și apoi la nivel de adunare. Fără convingerea dependentei de Domnul, o adunare va fi paralizată de frică. Frica de critici și frica de a fi eliminate de pe-o listă.

Probabil unii sfinți și unele adunări vor prefera să continue pe recenta cale exclusivistă. Ei doresc să continue punerea în aplicare a înțelegerii Levitice despre necurăție asupra Adunării și să accepte ca fiind obligatorii toate hotărârile de adunare. Aceasta este alegerea lor, iar noi trebuie să-o respectăm. Dar îi îndemnăm din toată inima pe acești sfinți dragi să dea dovada de coerență istorică și să se alăture grupului Fraților Tunbridge Wells, mai degrabă decât să pună presiune pe restul sfinților și adunarilor reticente/reticente pe această cale de îngustare.

Pe măsură ce creștem în dependență reală de Domnul, teama noastră de cenzură se va micșora. Reînvățând să practicăm principiul recunoașterii spirituale colective, în cadrul adunării

noastre, vom experimenta o nouă bucurie și proștețime. Vom începe apoi să învățăm cum să ne raportăm sănătos și constructiv la alte adunări. Nu vom mai fi marcați de frică simțind că suntem responsabili pentru alte adunări. Noi vom mai simți nevoia de a ne impune înțelegerea și preferințele noastre altor adunări. Adunările vor începe să se raporteze una la cealaltă într-un mod constructiv și sănătos, într-un mod adevărat nou testamental.

Aceste aspecte, cred sincer, constituie o parte importantă a luminii pe care Domnul le-a dat-o cu plăcere primilor Frați. Sunt o parte importantă a adevăratului nostru patrimoniu spiritual. În plus, practicarea cu sinceritate a recunoașterii spirituale este acum, așa cum a fost la început, o atracție și o sursă de inspirație pentru toți oamenii lui Dumnezeu. Alegerea este a noastră acum. Să rămânem pasivi și să continuăm să trăim în negare? Sau suntem dispuși să plătim prețul pentru a recăpăta și a practica această parte a patrimoniului spiritual dat noua de Dumnezeu?

O inimă plină de bucurie

Poate că Domnul a folosit acest document pentru a evidenția raceala sau ceva amărăciune în inima ta. Permite-mi să te încurajez să lasi pentru mai incolo multele probleme de adunare și să acorzi prioritate urgentă pentru restaurarea ta personală. Numai adevărata comuniune cu Hristos poate vindeca cu bucurie sufletul ranit. "Nu fi întristat, pentru că bucuria Domnului va fi tăria voastră" (Neemia 8:10). Această bucurie încălzește inimile noastre, întărește credința noastră, ne inspiră viziunea și motivează slujba de sacrificiu continuă.

**" Pentru că Eu, Domnul Dumnezeul tău, îți voi ține mâna dreaptă,
zicându-ți: «Nu te teme, Eu te voi ajuta" ».** "

Isaia 41:13